

Giới thiệu Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã

Ta đã từng có ba lần cơ hội được diện thánh, nhưng là ta không có quý trọng. Vốn ta có thể quý sát ở trước mặt hoàng bào của hắn, hoặc lấy tài hoa, hoặc lấy nữ mao, mưu cái ruộng tốt vạn khoảnh, gia tài bạc vạn. Đáng tiếc, khi đó ta còn là một tên đại ngốc.

Đến cùng có bao nhiêu ngốc đâu?

Mỗ cận bã nữ phụ mai kia xuyên không đến trên người một người đã chết, từ trong quan tài bò ra đến. Lần đầu tiên gặp thánh thượng phong hoa tuyết đại, lại tóc tai bù xù, mặt đầy vôi, áo trắng tung bay, mặt lộ vẻ dữ tợn. Ở trước mặt bao người, từ trên thân kéo xuống một dải lụa trắng, ghim chặt cổ Thánh thượng! Lại mọi cách uy hiếp binh lính, thái độ cực kỳ kiêu ngạo, giọng điệu cực kỳ mãnh liệt, còn giống như đá hai chân Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nàng Bất Cốc Hoàng Đế

Lâm Nghiên nhảy lầu rồi.

Tin tức vừa xuất hiện, rất nhanh làm chấn kinh toàn bộ công ty, lão giám đốc ở lầu hai mươi hai nghe tiếng, chân run lên từ trên ghế da lăn xuống dưới, còn những nhân viên khác tập trung tại dưới lầu.

Tuy rằng không thể theo kịp hiện trường, nhưng là chỉ xem trên đất còn một bãi máu đỏ sẫm, có thể đoán được tình hình thảm thiết cỡ nào ...

Chẳng qua, đây đều là phán đoán, bởi vì thi thể của nàng lại không cánh mà bay rồi.

Mọi người lâm vào sợ hãi, hai mặt nhìn nhau, giống như mới vừa rồi thi thể từ trên trời rơi xuống không tồn tại.

Trong đám người kích thích bất an, một đôi giày cao gót màu bạc lui về sau hai bước, tiện đà hung hăng giẫm một cái, tiện nhân, quả nhiên là đã chết cũng không chịu nằm ở dưới chân mình.

Cả thành phố vì việc không tìm được thi thể mà hoảng sợ mấy ngày, mấy ngày sau, tin tức phong tỏa, không giải quyết được gì.

Nghe đám viên chức đứng đắn trong công ty trả lời, đều là áp ứng, nói cái gì mà người nhà đã sớm mang đi rồi.

Lại vẫn có ít tin tức tuồn ra, rất được lòng người, thi thể bị gió yêu ma thổi đi, đến lúc rơi xuống bị chó săn ăn.

Lâm Nghiên nếu biết, cú nhảy lừng lẫy của nàng lại bị truyền hồng bét như thế, lại không chiếm được chút coi trọng, phỏng chừng ...

Không đúng, vì sao nàng còn miên man suy nghĩ, chẳng lẽ hiện tại bản thân không phải là một bãi bùn nhão?

Thấy lối suy nghĩ rõ ràng còn tại vận chuyển, Lâm Nghiên hít sâu một hơi, vận đủ khí lực, mạnh phá tan trở ngại trước mắt, trừng mắt, trực tiếp thấy được mặt trời chói lọi.

”A ~ cứu... Cứu mạng a ~ “

Theo động tác trừng mắt bất ngờ của nàng, bên cạnh lập tức phát ra một tiếng thét kinh sợ chói tai.

Lâm Nghiên trừng mắt yên lặng lại dạo qua một vòng, thật có thể lý giải phản ứng của quần chúng vậy xem như vậy. Đại khái là nàng còn chưa chết, hiện tại lại đột nhiên trợn mắt, làm cho người xen sợ tới mức không nhẹ, lỗi, lỗi.

”Đại... Tiểu thư không chết?”

”Nếu là đã chết, vậy trợn mắt là người hay quỷ hả ?”

”A ~ “

Hai nữ hài từ sau khi run run xác định nàng là quỷ xong, hét ầm lên rồi chạy trốn.

Lâm Nghiên tức giận lắc đầu, con người quả nhiên là nuông chiều từ bé không chịu được sợ hãi. Nàng còn chưa có đứng lên, duỗi hai tay đầy máu chào hỏi đầu, liền dọa chạy?

Theo sau... Nàng giống như phát giác có gì đó không thích hợp, đầu nàng còn có thể động? Không có tứ phân ngũ liệt...

Trong đầu có một loại cảm xúc khó hiểu lóe lên , sau đó nàng giật giật ngón tay cái, ngón út, ngón chân , bàn chân , rón, hai luồng trước ngực ...

Đều có thể động, đứng, hoàn chỉnh, nàng từ lầu hai mươi hai nhảy xuống, không ngã chết vẫn còn nguyên vẹn !

Này khoa học sao? Quả thực không thể tin được , kích động rơi lệ đầy mặt, nàng bắt đầu quyết định thử đứng lên, nói không chừng, vẫn chỉ là xuất huyết bên trong .

Chính là , mẹ nó nơi này thế nào nhỏ như vậy! Còn có tay vịn tri kỷ như vậy , bằng gỗ ? Chắc chắn, không sai, cảm xúc tốt lắm.

Choáng váng đứng lên , Lâm Nghiên liền lâm vào một hồi trăm mặc dài nhất cuộc đời nàng ...

...

Trăm mặc luôn luôn giằng co nửa giờ , mãi sau , Lâm Nghiên đầu gối tổng cộng nghỉ đến ba tình cảnh :

Một : nàng đã chết thật lâu, đã vào linh đường, không, không đứng , phong tục ở quê nhà không có này , phô trương lớn như vậy . Chẳng lẽ là lão giám đốc công ty lương tâm phát thiện bồi thường không ít tiền để an ủi ... Xem mảnh vải trắng, chất lượng tốt hơn nhiều so với quần áo trên người nàng . Cúi đầu ghét bỏ, Ôi! Kinh ngạc cả kinh, ai đem váy đỏ của nàng đổi thành áo trắng?

Hai: Nàng thật sự đã chết thật lâu, nhưng là nghiệp chương nặng nề, cho nên Diêm Vương chuyên môn thiết kế nhà tù, này... Hẳn là mang vòng chân đi, cúi đầu nhìn nhìn, Ôi! Nàng hiện tại là ở trong quan tài?

Ba : Nàng chết lâu lắm , lâu đến.. Nàng đã đầu thai đến cổ đại rồi.

Đây , làm sao có thể.

Cổ hương cổ sắc, sơn son thếp vàng , giường cột trạm trổ , tường xanh ngói đỏ , ngay cả hương vị bùn đất , đều có vẻ tươi mát vô cùng .

Trong phòng bài bố rất giống linh đường?

Này làm sao có thể không là cổ đại.

"Giống y hệt phim truyền hình ?" Lâm Nghiên khó xử cào mặt, chẳng lẽ nàng đây là bị mang lên cổ cung làm tiêu bản để trưng bày ?

Này... không có khả năng, suy nghĩ một chút, nàng nhưng là từ tầng hai mươi hai ngã xuống còn hoàn hảo không tổn hao gì. Đây thực sự là một tiêu bản đáng giá cho nhân loại nghiên cứu đi!

Nhưng là, không có người biết nàng lại tỉnh .

Má ơi... Lúc này tỉnh, chẳng phải là càng sẽ bị các nhà nghiên cứu chop tới làm thịt để phân tích sao .

Chạy! Vỗ vỗ gáy, hai giây sau, Lâm Nghiên rút cục xác định tư tưởng , hơn nữa làm ra hành động, chính là... Vỗ gáy , thế nào cảm giác có phần ào ào rơi xuống? Nhìn nhìn lại ngón tay mới vừa rồi gãy mặt ... Cũng là trắng xóa .

Sẽ không.. Sẽ không là được phẩm hóa học gì đi? Vừa rời khỏi cổ quan tài sẽ tự động phát sinh sự thay đổi hoá học.

Lâm Nghiên cảm giác nàng lại muốn chết, liên tính chạy cũng chạy không thoát . Bởi vì nàng đã bị người phát hiện rồi.

Lúc này... Cửa, hẳn là một đám người đang quay phim ở cổ cung , hoặc là đến cổ cung du lịch rồi chơi trò cosplay . Tóm lại, các nàng chính bản thân cổ trang, cứng nhắc dùng biểu cảm nhìn thấy quý xem nàng, hơn nữa khăn cả giọng kêu lên . Như vậy, các nhà khoa học rất nhanh liền sẽ phát hiện nàng.

"Đừng kêu! Đừng kêu ~" Lâm Nghiên thấy tình thế như vậy , liều mạng leo ra khỏi quan tài, kéo thân mình suy yếu , giống như lướt đến trước mặt mọi người , tưởng che miệng các nàng .

Trong đó một lão phu nhân bị dọa sợ chết khiếp , hai tay sau chống đỡ, hoảng sợ mở to hai mắt, liều mạng lui về sau . Lâm Nghiên cảm thấy, trên người nàng trang sức nhiều nhất, hẳn là đóng nhân vật nương nương , bắt cóc nàng, nên có thể không chế studio, sau đó thành công chạy ra cổ cung.

"Bác đừng sợ ~" Lâm Nghiên một bên an ủi nàng, một bên hai tay đưa lên , mạnh đánh về phía nàng.

"Nghiên nhi a ~ người biến thành quý không thể trách nương , muốn trách thì trách người không nghe khuyên bảo , vận khí không tốt, không... Là muội muội Thái Thịnh của người ! Là nàng cướp Tướng quân của người , đoạt vị trí Tướng quân phu nhân của người , kế thừa tài sản của người , người muốn hại người thì phải đi tìm nàng, oan có đầu nợ có chủ a ~". Không nghĩ, tay nàng còn chưa có chạm tới cổ nàng , thì nàng kia đã gào thét kêu cha gọi mẹ .

Kỹ thuật diễn rất thật, làm trong lòng Lâm Nghiên không khỏi thay 'Nữ nhi' kia bị ai.

Không biết là biên kịch nào đàn độn như vậy , làm cho nữ nhân này nhận hết mọi chuyện xui xẻo rồi sau đó lại còn bị chết .

Không đúng... Này tên xui xẻo, vì sao muốn nói với nàng hả ?

"Phu nhân té xỉu rồi !" Đám diễn viên mặc quần áo nha hoàn đứng xung quanh , biểu cảm khoa trương cực kỳ đúng chỗ, lập tức từ trong kinh sợ nàng là 'Quý' đã trở lại bình thường, kêu đến mấy gã sai vặt, nâng lão diễn viên bước đi.

Sau, Lâm Nghiên mới phát hiện đây đều là kỹ thuật ...

Lão diễn viên chính là lão diễn viên, nói câu lời kịch khoa trương lại giả tạo liền đem nàng lừa xong . Tình huống hiện tại là, trong mấy người nha hoàn , có một người là gan lớn một chút, đưa tay qua sờ soạng nàng .

Tiền đã bị bộ dạng gương mặt múa vuốt, bộ mặt dữ tợn hù dọa của nàng , như giật điện lập tức lùi về.

"Không xác định, là người... Là quý ~" run run xem đồng bạn, diễn viên nha hoàn giống như còn đắm chìm ở trong khủng hoảng .

"VẬY... Người là tới trả thù à? !" Bên cạnh nàng, là một nữ tử trang điểm phức tạp , bỗng nhiên đánh bạo, vành mặt hất hàm sai khiến hỏi .

"Trả thù? Ta chỉ là đi ngang qua..." Khôi phục biểu cảm bình thường , Lâm Nghiên chậm rãi giơ tay lên, làm hành động đầu hàng , sao lại thế này? Đầu năm nay mọi người thật thích xen vào việc của người khác.

"Đi ngang qua?" Nghe thế , các nàng quả nhiên lâm vào trầm tư.

Lâm Nghiên cảm thấy cơ hội tới, vì thế thả người nhảy, nhấc tới áo trắng, lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời nàng chạy trốn.

Không chạy không là người Trung Quốc, không chạy là đàn độn, một bên giống như ruồi bọ không đầu chạy trốn xung quanh , ngocthuylachdang một bên ở trong lòng vì chạy trốn mau mà thích thú .

"Mau ~ mau bắt lấy nàng!" Tại chỗ mấy người diễn viên nha hoàn gã sai vặt , nhìn bóng lưng Lâm Nghiên , như là không dự đoán được nàng bỗng nhiên chạy trốn . Sau một lúc lâu, hô to chói tai .

Sân vốn yên tĩnh , chợt như lâm đại dịch, sôi trào hừng hực.

Đẩy ra cửa gỗ cuối sân, Lâm Nghiên thở hổn hển, nhìn thoáng qua ngã ba đường, gật gật đầu giống như gà con mổ thóc , chạy vội về phía bên trái .

Cho nên nói trực giác của nữ nhân rất là chuẩn xác, chính là hơn phân nửa không có chuẩn .

Xuyên qua cầu nhỏ , kinh sợ một đám chim sẻ , ước chừng mười mấy giây sau, Lâm Nghiên thấy được một cánh cửa sắt thần thánh , giống như thấy được ánh sáng và hi vọng, trong lòng vui vẻ . Nhảy mất tiếp theo , lại mạnh phanh lại bước chân , thân mình cứng ngắt chậm rãi chuyển qua đến, thấy đại sảnh trắng lè phía sau , hai bên quầy đầy lão gia phu nhân phức tạp hoa lệ , tiểu thư nha hoàn, công tử gã sai vặt...

Vì sao đi đại lễ này ?

Mà bọn họ ở xa xa nghe được động tĩnh của nàng , đều ngẩng đầu lên, giống như bị sét đánh , tròng mắt không động đậy, sắc mặt xám ngoét.

Thật sự là studio? Vẫn là Đại Chế Tác? Nàng sẽ không là đã chết rồi sau bị kéo ra diễn từ thi đi? Đây đều là chuyện quái quỷ gì vậy ? Nhíu nhíu đầu mày, Lâm Nghiên nhìn trời.

Mặc kệ , trước chạy ra khỏi nơi quỷ quái này lại nói.

"Hoàng thượng giá lâm ~ "

Mọi người đang bị vây ở trạng thái si ngốc , lúc Lâm Nghiên vọt tới cổng , chợt , cửa sắt bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ từ từ đẩy ra, một giọng nói bén nhọn nam không ra nam nữ không ra nữ truyền đến .

Tình huống gì... Hoàng... Hoàng thượng giá lâm?

Cho nên, lúc cửa sắt rộng mở , người ngoài cửa lần đầu đến nhìn thấy , đó là Lâm Nghiên phấn trắng đầy mặt , tóc tai bù xù, hai mắt trống rỗng, cả người tang phục ở trong gió lạnh phiêu diêu .

Mà Lâm Nghiên nhìn đến...

Cũng là một đôi mắt tuyệt đẹp , nhìn qua giống như một đầm nước ấm ngày xuân chảy vào nội tâm người đối diện . Có thể dập dòn theo gió , có thể nhảy múa như liễu rủ , nhưng là cẩn thận nhìn lại , lại làm cho người ta giống như đặt mình trong bốn vách tường , hốt hoảng luống cuống lại không chỗ có thể trốn.

Lâm Nghiên chỉ có thấy một đôi mắt xinh đẹp , ánh mắt sáng rọi bắn ra bốn phía , lại sau lưng chợt lạnh, cho nên trực tiếp không nhìn thấy một đám binh lính phía sau hẳn .

Trường Nghi năm năm mười tám, Đô thành Vinh An, Thừa Tướng tang nữ, đang tuổi chính trực như hoa , thật đáng buồn đáng tiếc . Đế Vương nhân

từ, đồng cảm với tấm lòng ái nữ , đặc biệt làm giả an ủi, lấy chiều sẽ tâm.

Cũng không tưởng, trong nháy mắt Kim Tôn long thê giả làm , vậy mà nhìn thấy trước mắt một 'Nữ quý' .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cặn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nữ Quý Diêm Dứa Loè Loẹt Phóng Đãng

“Có ~ quý, mau... Hộ giá!” Ngoài cửa một đám binh lính, sợ tới mức không kịp run lấy bầy , một Hoàng đế bên người có một tiểu thái giám cơ trí , đầu tiên phản ứng kịp, thất sắc thét chói tai .

Trường mâu đồng loạt không biết sợ mới vọt tới nàng.

Chẳng qua ... Đã là quá chậm, Lâm Nghiên ở trong nháy mắt hẳn nói chuyện đó đã kéo xuống một góc lụa trắng , thần sắc bị trắng đánh về phía cổ của nam nhân áo vàng trước mắt .

Lâm Nghiên tưởng, người hấp dẫn như vậy , đại khái chính là nam chủ trong studio này rồi.

Chỉ cần bắt hắn , trong tổ kịch này ai còn dám đuổi theo nàng.

“Đều đừng nhúc nhích!” Tay mắt lạnh lẽ, Lâm Nghiên sắc mặt dữ tợn cắn chặt răng, chỉ vào đám binh lính xông tới . Thần sắc hung mãnh, nắm thật chặt dây lụa trong tay , lực đạo to lớn, làm cho nam nhân áo vàng lù lù bất động , trước mắt bao người, một cái lão đảo.

Nhất thời, chung quanh không khí ngưng trệ , một đám người đứng quỳ hít một hơi lạnh khí.

“Đại... Lớn mật!” Bên cạnh tiểu thái giám tay không vurun Liễu Không quyền.

Có lẽ nếu không phải Hoàng đế phát lệnh, đang trong tang kỳ của con gái Thừa Tướng , cầm mang vũ khí, Lâm Nghiên đã sớm bị phân thành hai đoạn.

Mà trong đại sảnh tướng phủ , một đám người nhà thừa tướng mới vừa rồi đắm chìm ở trong khiếp sợ đại tiểu thư chết đi mà sống lại , bây giờ lại nhìn đến nàng bắt cóc Hoàng đế lại sắp ngất.

“Cút xa chút , chớ cản đường ta ~” Lâm Nghiên thấy tiểu thái giám tiếng nói run run, dữ dần cười một tiếng, ngoethuybachdang càng thêm can rở gào thét hẳn, kỳ thực nàng vẫn là có thiên phú biểu diễn , vào vai đại nhân vật phản diện là thích hợp nhất.

“Lui... Sau, không cần... Thương hại bệ hạ!” Một bên tiểu thái giám, bị biểu cảm quyết tuyệt của Lâm Nghiên làm cho sợ tới mức lui về sau hai bước, quát lớn thị vệ đang rục rịch .

Lâm Nghiên nhìn vừa lòng gật gật đầu, “Nghe lời!”

Trò khôi hài này cũng nên kết thúc thôi.

Lâm Nghiên lên mặt cười cười, nhưng là trong nháy mắt ngẩng đầu , trái tim lại bị ánh mắt ôn nhu như bó đuốc của nam nhân trước mắt làm cho kinh sợ . Dung nhan như đao chém riu giọt , mây nhú lại, khuôn mặt tôn quý như là bị bụi đất lây dính .

Nhất thời Lâm Nghiên nhìn xem tự biết xấu hổ.

Nhưng là dải lụa nắm trong tay lại càng thêm buộc chặt, không khí như ngưng trệ , ngay cả tiếng tim đập đều có thể nghe được rất là rõ ràng.

Nhìn trước cửa lớn , một đám binh lính như hồ rình mồi khẩn trương , giống như một giây sau sẽ xông lên . Lâm Nghiên có chút đầu vầng mắt hoa , hàng này giá trị ngang với xương hổ a , dàn diễn viên đánh võ diễn cũng rất thật, có tiền đồ đều rất có tiền đồ.

Sau một lúc giằng co , nàng chợt vurun tay hung hăng vỗ mặt mình hai lần , làm bầm lẫu bẫu, “Đều khi nào , còn đối với mình tính ngần người!”

Nam tử áo vàng hít ánh mắt thâm thúy , như là bị động tác bỗng nhiên ngăn người hoặc như là phát hiện chuyện gì tươi mới còn chờ cân nhắc của nàng , trong ánh mắt bí hiểm tràn đầy thú vị .

“Đừng nghĩ giãy dụa, ngoan ngoãn nghe lời, đi ra đám người, lão tử sẽ tha cho người!” Đã khôi tỉnh thần , Lâm Nghiên lập tức một bộ dạng hung thần ác sát dữ tợn . Vì hiển lộ rõ ràng sự hung ác của mình , nàng còn vurun chân, không lưu tình chút nào hướng về phía áo vàng trước mắt đá tới.

Bốn phía mọi người ồ lên.

Lâm Nghiên nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng lại có một ngày đập một thể hệ Đế Vương .

"Người... To gan lớn mật rồi !" Lúc này, còn chưa chờ Lâm Nghiên buông chân, một bên tiểu thái giám thấy thế, tức giận hai mắt đen xì ,lequydon.com kém chút ngã tới, đưa ra tay run lẩy bẩy, rút lên cuống họng khàn cả giọng.

Lâm Nghiên khoe miệng giật giật, này phái diễn có thực lực mà giống như xương hổ thực sự rất ít có .Thấy lại nam diễn viên áo vàng đóng Hoàng đế lộng lẫy phía trước , mới phát hiện, hần bảo trì ôn hòa vô hại cả người lẫn vật rốt cục ở trong nháy mắt bị đá kia, tan tành , vụn vụn rồi.

Cặp mắt hẹp dài đen nháy bắn ra hàn đao, lợi hại giống như muốn đem Lâm Nghiên chém thành vô số đoạn.

Đây là muốn thả đại chiêu? Xong rồi, nàng giống như thấy được một loại kêu ánh sáng của nam chủ gì đó chính lờ lờ sáng lên, thẳng buộc nàng.

Đang lúc Lâm Nghiên sau lưng phát lạnh , thấy hần ngón tay như có như không giật giật, như là có đặc thù ký hiệu nào đó . Quà nhiên, lập tức không biết từ phương hướng nào , 'Vèo ~' một tiếng ,một thanh kiếm đã bay về phía đầu Lâm Nghiên rồi.

Mũi kiếm ở trong mắt càng ngày càng lớn, Lâm Nghiên cảm thấy, giờ phút này... Mẹ nó , tổ kịch này điên rồi sao? !

Lâm Nghiên tâm can run lên, thần kinh khẩn trương , mạnh kéo dài lụa trắng trong tay , nhào vào trong lòng thánh thượng , tránh thoát một kiếp.

Một mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt , tràn ngập ra đến, thấm vào ruột gan, Lâm Nghiên mới vừa rồi thoáng đắm chìm, đã bị bọn thị vệ đồng loạt xông lên, thả một lần bắt.

Này dùng sức mạnh, bộ dáng hung hãn tàn nhẫn, làm Lâm Nghiên không khỏi dờ khóc dờ cười, chửi ầm lên, "Được! Làm bộ làm dáng đến thế là được , còn dùng sức mạnh lớn như vậy , cẩn thận ta kiện tố kịch các người ngược đãi diễn viên ."

Vừa dứt lời, nàng liền nhìn từ chân hướng lên trên, một tắc một tắc nhìn đến, lúc này nam tử áo vàng , sắc mặt xanh mét, trước mắt lạnh lạnh.

Nhưng là... Con dân Trường Nghi đều biết đến, Hoàng đế hiện thời đăng cơ đã hơn ba năm , ngoài gương mặt hiền lành tươi cười ra thì chưa bao giờ có một biểu cảm mất hứng .

Cho nên, hôm nay, là một ngoại lệ, ngoại lệ đến mức không người dám xem về mặt của hắn, tư thái gió nổi mây phun bao trùm toàn bộ phủ Thừa Tướng.

"Đều là nô tài vô dụng, hoàng thượng không có thương tổn nơi nào đi?" Thấy vậy , tiểu thái giám sợ tới mức mất hồn , bò đi lại quỳ ở trước mặt hoàng đế, một cái tụt và miệng bản thân , liên tục tự trách .

Trong đại sảnh, tất cả mọi người trong phủ cũng đều run run rẩy rẩy bỏ nhào trên mặt đất, đầu không ngừng đụng, miệng đều đầu nỉ non lảm bảm, cái gì hoàng thượng tha mạng linh tính.

Ở trong mắt Lâm Nghiên , cả căn đại viện đều tràn ngập một cỗ không khí khủng bố nồng đậm .

"Ta đi! Các người thật sự ngược đãi diễn viên , đạo diễn đâu! Ta muốn tố cáo , ta muốn nói ra..." Lâm Nghiên bị thị vệ mạnh mẽ ấn té trên mặt đất , vẫn còn không quên nhe răng nhếch miệng kêu gào.

Nghe nàng nói năng toàn ngôn từ cổ quái cùng với tư thế không cam lòng , Hoàng đế hai mắt lạnh lùng không kiên nhẫn , tà khí phát phát long bào, nhưng lại chậm rãi ngồi xổm xuống thân mình, hai mắt đang phun lửa giăng co cường ngạnh đâm thẳng đáy mắt của nàng, nhưng là... Giống như trừ bỏ nhiệt huyết bệnh vực kẻ yếu, hần nhìn không ra nội dung gì, đứng rồi... Còn có đôi môi của nàng bị cắn đỏ bưng, trên gương mặt trắng bệch như xác chết có vẻ căng ... Diêm dúa loè loẹt phóng đằng.

Lại nhìn quét liếc mắt gương mặt lớn cỡ bàn tay , vành mắt đen thui dọa người , tóc rối giống như bụi cỏ , quả nhiên là nữ quý.

Vì thế, Đường Kim Thánh Thượng thuận theo tâm ý trên khoe miệng tràn ra một nụ cười hài lòng.

... Người còn dám cười, là không kiêng nể gì vẫn là to gan lớn mật, máu chó còn cười quỵến rũ đến như thế . Lâm Nghiên khinh thường quay đầu đi , lại bị bệ lại, Hoàng đế khoe miệng cười, rất nhanh biến thành lạnh lùng châm biếm, phun ra tiếng , nhỏ không thể thấy, "Lâm Nghiên?"

"Ồi! Biết tục danh lão nương còn không nhanh chóng làm cho người ta buông ra! Đại gia rất giỏi, đùa giỡn đại bài !" Lâm Nghiên giật mình vì hần lại biết thân phận của mình, mà hần lại không sợ phóng viên sao ? Làm một ngôi sao lớn lại diễn xuất ác liệt như thế , vậy mà không chút nào sợ bản thân nói xấu hần sao .

"Cái gì?" Không nghĩ, lúc nàng kinh ngạc , Hoàng đế chợt tăng thêm độ mạnh yếu, cằm của nàng lại đau đớn.

Lâm Nghiên trong lúc nhất thời đau, nước mắt đều nhanh muốn rớt xuống, con mẹ người... Lâm Nghiên nói tục , thật không có khí thế.

Bởi vì trước mặt Hoàng đế, ra về lại bị ngôn ngữ vô tâm của nàng chọc giận, phản ứng âm u giống như lúc vừa rồi khi bị đá hai chân , trên tay độ mạnh yếu có tăng không giảm.

Đáng tiếc Lâm Nghiên tay chân bị bắt được, chỉ có một gương mặt trắng bệch dữ tợn giống quỷ ương ngạnh chống cự lại.

Bằng không nằng...

Đúng rồi, nằng còn có răng nanh, nghĩ vậy, nước mắt đau đớn ở trong hốc mắt đảo quanh, chợt hai mắt lóe lên như ăn trộm.

Hoàng đế trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm hai tròng mắt nằng nhập thần, thấy bỗng nhiên phát ra sáng rọi xinh đẹp, lại có trong nháy mắt ngó ra.

Nháy mắt tiếp theo, xương ngón tay thon dài hữu lực của hắn, liền bất ngờ không phòng ngự hơn một loạt dẫu rằng.

Lực đạo ngoan độc, làm cho biểu cảm kiên nghị của Hoàng đế tiết ra một tia ảm nhàn cứng ngắc.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Lâm Nghiên nghe được câu đầu tiên và cũng là câu cuối cùng là bởi vì nghe xong những lời này của thị vệ, sau lưng của nằng đã bị nhân hung hăng bổ một nhát. Lâm Nghiên hoài nghi bản thân là bị sét đánh, nháy mắt héo rụi hôn mê bất tỉnh.

Vốn, Lâm Nghiên khỏi tử hồi sinh, rồi sau đó bắt cóc Đường Kim Hoàng Đế rồi lại thương hại long thể, theo thị vệ một chương, lại không hề chất vấn ngay tại chỗ trăm thủ là chuyện cực kỳ bình thường không cho phép người dèm pha.

Nhưng là đương nhiên một màn này lại cũng không có phát triển hướng tới phương hướng mà mọi người chờ mong...

Hoàng đế nhìn đến Lâm Nghiên chết thẳng cẳng hôn mê bất tỉnh, trên tay còn lưu lại nước miếng của nằng, thân nhiên liếc nhìn thị vệ xuất chương, ánh mắt kia, như là ôn nhuận 'Tân thưởng', lại tự dung làm cho thị vệ cả người lạnh lùng.

"Hồi cung." Hoàng đế đứng dậy nhìn thoáng qua một đám người Tướng phủ quý phục trên mặt đất. Trong ánh mắt lạnh lạnh, giống như không có tí tí cảm xúc, lại coi như hết thấy cũng không có nhiều loạn kế hoạch của hắn.

Trước khi đi, tiểu thái giám lại ma xui quỷ khiến ý thức được cái gì, phản phò thị vệ bên cạnh, mang đi nửa người nửa quý Lâm Nghiên.

Nhưng mà từ lúc hoàng thượng rời đi, trong tướng phủ nhân tâm hoảng sợ, gà chó không được an bình.

Tướng phủ... Đại tiểu thư, Lâm Nghiên ngày liền càng thêm khó có thể phỏng đoán rồi.

Lâm Nghiên lại tỉnh, lại...

Nằng hiện tại rất sợ tỉnh lại, bởi vì sau mỗi lần tỉnh lại, đều kích thích giống như xuyên không, mà lần này, nằng không thể không hoài nghi, nằng sẽ không là... Thật sự xuyên không thôi.

Cổ truyền đến một hồi đau đớn, Lâm Nghiên chậm rãi mở mắt, mới phát hiện hóa ra trên cổ bị treo một bộ vòng sắt, hình như là xích chó Teddy nhà mình, cái quý gì? Nằng vừa định đưa tay kéo rớt, liền phát hiện ngay cả hai tay hai chân sớm đều bị cầm giữ, hơn nữa hai bàn tay thon dài non mịn quá đáng không phải là của mình...

Huống hồ, bản thân hiện tại đang ở một chiếc xe chở tù.

Xe chở tù? Không sai là xe chở nghi phạm đi dạo phố ở cổ đại... Trong đầu kinh ngạc như gặp quỷ, hơi hơi ngẩng đầu.

Lâm Nghiên cả kinh cảm đẹp sắp rơi xuống đất.

Mười dặm phố dài, ồn ào huyền ảo, người tới tấp nập, váy dài phát phới, nam tử thành bím tóc, nữ tử búi búi tóc, tiểu thương thét to, quý phò mời chào...

Thậm chí còn có đặc điểm văn hóa độc hữu của cổ đại...

"Mọi người mau vào ~ các cô nương đều chờ đâu."

Lâm Nghiên nhìn ba chữ to 'Mãn viên xuân', hai mắt si ngốc, tóc dài ngừng bay trong gió lạnh, giống như ma quỷ không từng trải việc đời.

"Tướng phủ đại tiểu thư dạo phố, tất cả mọi người mau đến xem ~"

"Ôi, Tướng phủ đại tiểu thư thế nào rơi xuống hoàn cảnh này rồi hả?"

"Nghe nói hoàng thượng hôm qua hảo tâm đi thăm tướng gia, lại không biết đại tiểu thư tự nhiên khỏi tử hồi sinh, còn điên rồi tướng ám sát Hoàng đế... Nói đến cùng ai biết có phải tướng gia an bày hay không."

"Loại lời này không nên nói, cẩn thận thảo khó giữ được tánh mạng!"

"Này tù nhân, Tiểu Đề Tử, lại dám giết Hoàng đế hiền lành của chúng ta, biểu cảm còn giả vờ vô tội như vậy, mọi người mau đập chết nằng!"

Trường Nghi Đô thành Vinh An, trên đường cái, tiếng người ồn ào, giống nổ tung. Mọi người ào ào chạy tới vây xem, từ mới đầu kinh ngạc không hiểu, đến cuối cùng quần chúng tình cảm trào dâng, vài phút ngắn ngủn, trên mặt Lâm Nghiên liền treo mấy cọng rau xanh, sợi tóc dính đầy lông đỏ trứng...

Vì thế... Lâm Nghiên đang đắm chìm ở trong nhân sinh khó hiểu , rốt cục bị một mùi cực thối ,hun ra phản ứng bình thường.

”Dừng tay!” Quãng một cái lòng trắng trứng gà thối dính như keo trên mặt , chẳng qua như vậy càng tôn lên bộ mặt dữ tợn của nàng lúc này .

Quả nhiên, mọi người bất thình lình gặp khí thế hung hãn , không khỏi ngạc nhiên sững sờ, tay chân cứng đờ , sợ là không nghĩ tới một tù nhân còn dám hò hét cùng mọi người , hoặc là cảm thấy ít nhất nàng cũng là một tiểu thư khuê các, sao lại phát ra âm thanh uy vũ hùng tráng như thế .

”Thực thối, lão tử muốn ói ra.” Đang lúc mọi người bị vây trong trạng thái nghẹn họng nhìn trân trối , bộ mặt trắng bệch của Lâm Nghiên bỗng nhiên vặn vẹo , vuron thật dài cổ, một bộ lập tức muốn phun trào nôn mửa mà ra .

”Ai ôi ~” mọi người thấy tình thế, giật mình làm sao không thích hợp, ào ào ngã phía sau , cũng có người sợ tới mức chạy ra bốn phía .

Xe ngựa lộc cộc càng chạy càng xa, Lâm Nghiên luôn luôn muốn nôn mửa , dần dần khôi phục bình thường, khoe miệng gọi lên một tia tươi cười tà ác , mẹ nó chứ dám phun đến trên đầu lão nương.

Ra khỏi đám người tập nập vây quanh, nhìn mặt trời trên đầu dần dần ngã về tây , nàng lại lâm vào một hồi trầm mặc thật dài .

Hết thấy xúc cảm đều là chân thật như vậy , cúi đầu xem tay chân của mình, Tướng phủ đại tiểu thư? Hoàng đế? Nàng xuyên không, hoặc là nói là nàng trùng sinh vào trong thân thể của người khác rồi.

Chuyện hoang đường như vậy ... Chẳng lẽ nói, ông trời biết nàng là chết oan , vì bù lại một chút, liền một lần nữa cho nàng lựa chọn thân thể, hảo tâm tuyền thân thể thiên kim đại tiểu thư của Tướng phủ , đến hưởng thụ thanh phúc.

Chính là, đáng tiếc , nàng trời sinh khắc trường thọ, có thể này vừa tỉnh, liền bản thân lại tìm đường chết , xem tư thế này , lại liền tướng một chút trong phim truyền hình, dám ám sát uy hiếp hoàng thượng... Không thể tha thứ chỉ có tử tội nha tử tội!

”Hu ~” Lâm Nghiên phát ra tiếng kêu rên như chó sói .

Hoàng đế trưởng thành hình người dạng chó , lòng dạ ra vẻ... Ngắm lại bản thân vừa rồi kém chút không bị bóp nát cầm . Hắn không có lòng dạ a , xem ra thật sự lại phải chết một lần nữa , cổ đại... Giống như đều là chặt đầu , chỉ cần tướng một chút, cổ đều đau.

Ngươi nghĩ tới bản thân lại chết đi như thế nào ? Nhảy lầu.

Ngươi nghĩ tới bản thân sẽ chết lại một lần nữa sao? Bị trảm.

”Ông trời ơi, ngươi đây là đang tra tấn ta ~” Lâm Nghiên sinh không thể luyện ngựa mặt lên trời chu tước , vừa kéo xe ngựa chạy vào Tử Cấm thành, tiếng vang to như vậy run run đung đưa, dư âm còn vang vọng bên tai.

”Im miệng!” Phía trước thị vệ cao lớn áp giải nàng , nhú mảy quắt lớn .

”Ngươi... Ta vì sao muốn im miệng, lão tử đều sắp chết còn xx nghe ngươi, có phải ngốc không , chưa thấy qua giấy dựa trước khi chết sao? Ngươi hiểu không? Không đúng , ngươi sẽ không biết, người giống ngươi như vậy, chỉ sợ ước gì ta chết sớm đi, Ôi~ thật sự là hoang đường, lão tử chẳng qua là đụng một cái vào đầu đại của các ngươi . Sẽ bị phán tử hình, hẳn là thiếu cánh tay hay là què chân , mặt ngươi dạ thú, còn có không vương pháp rồi !”

Lâm Nghiên bụng tràn đầy tức giận cùng oán khí , như là bỗng nhiên tìm được nơi phát tiết , hướng về phía thị vệ vừa có thái độ ác liệt phía trước không kiêng nể gì thóa mạ.

Đều nói, 'Người đến lúc sắp chết, đều nói lời hay ', thật là... Bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cạn Bĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cùng Thị Vệ Lén Phóng

Cảm giác dễ chịu hơn, khí cũng thuận , Lâm Nghiên cũng là ở trong lòng tự hỏi tự đáp , có vương pháp, chẳng qua chính là bản thân Hoàng đế chế định mà thôi .

Đúng , nàng xuyên không đến xã hội phong kiến , ông trời thực để mắt nàng , nàng muốn viết thành một tin tức mới !

Chỉ là nàng nhưng là thích nhưng tiểu ca phía trước sau khi nghe nàng phần uất phát tiết xong , cũng không phải là nghĩ như vậy, chỉ thấy hắn giơ tay ngừng xe ngựa, bóng lưng cương cứng dọa người, ần ần lộ ra một cổ sát khí.

"Hừ!" Cảm nhận được khí thế như vậy, Lâm Nghiên khinh thường hừ lạnh một tiếng. Bây giờ đây lại tuyệt không sợ, chọc giận hắn, hắn cầm đao chém nàng một nhát, miễn cho đến trong thiên lao còn phải chịu đau khổ.

"Người cũng sẽ sợ!" Ánh đao màu trắng, cực nhanh khoát lên trên cổ của nàng, ần ần còn ấn vào làn da làm rỉ máu.

Lâm Nghiên cả kinh hít vào một hơi, chỉ là vì nàng thấy được gương mặt của tiểu ca thị vệ.

Hóa ra, nam tử cổ đại thuần thiên nhiên còn đẹp hơn rất nhiều so người hiện đại.

Mây kiếm mất trong, tư chất vĩ ngạn, đường cong kiên cường, đích xác xuất chúng, ngocthuylachdang.lequydon.com chính là nàng mới vừa rồi cũng là gặp qua khuôn mặt hoàng thượng tình xảo đến chói mắt. Vì sao lúc này lại cảm thấy này người thị vệ này càng thêm thuận mắt, thuận mắt đến quen thuộc, quen thuộc đến mức có chút thích?

Hơn nữa... Loại cảm giác này còn giống như không phải xuất phát từ nội tâm bản thân, mà là loại bản năng của thân thể này.

Loại cảm giác không muốn xa rời cùng với cảm giác chán ghét của Lâm Nghiên đối hắn ở trong lòng luân phiên giằng co càng làm cho nàng ảm ỉ rồi rầu.

Bỗng nhiên, Lâm Nghiên như là nghĩ tới cái gì, trời ạ ...

Nhìn bá đao trong vắt, cặp mắt che khuất thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Vị tiểu ca này chẳng lẽ là người mà thân thể này khi còn sống yêu mến? Chẳng trách trước đây lão phu nhân nói là chính nàng không nghe khuyên bảo, để xảy ra kết cục như hiện tại. Chẳng lẽ đúng là chuyện tình của thiên kim Thừa Tướng cùng thị vệ. Vì không chịu nổi ánh mắt thế tục nên mới tự tử?

Ha ha ha, kịch bản thật sự là quá chuẩn.

Như vậy... Tiểu ca này có phải trong thời điểm máu chốt sẽ cứu nàng một mạng hay không? Không biết hai người này tình cảm thế nào...

"Ca ca, người nói đâu?" Lại ngừng đầu, Lâm Nghiên đã là nước mắt liên tục, nghiêm nhiên một bộ dạng mảnh mai đáng thương.

Lời này vừa ra, tiểu ca thị vệ cảm thấy lẫn lộn dừng một chút, giống như đang phân biệt thật giả, ánh mắt nhảy lên giống như đang giãy dụa cái gì. Sau đó ngay tại lúc Lâm Nghiên cảm thấy hấp dẫn ngocthuylachdang, hần hắt kiếm trên cổ ra, lác lác đầu, nhảy xuống.

Xe ngựa tiếp tục lộc cộc đi về phía trước, hết thấy đều không có thoát ly khỏi quỹ đạo.

Phi! Quả nhiên từ xưa tiểu thư cùng nô bộc bỏ trốn, cuối cùng đều là kết cục bị thảm đến bị vứt bỏ. Lâm Nghiên ơi Lâm Nghiên, cô là con gái của Thừa Tướng mà mắt mù coi trọng tên thị vệ lang tâm cầu phước, chẳng trách cuối cùng rơi vào kết cục trắng niên sớm thế.

Nếu lúc trước cô thông đồng với Hoàng đế thì sao nhỉ? ... Không đúng mình đang nói cái gì! Lâm Nghiên nghĩ trừng lớn mắt, cả người lạnh run lác đầu, vì ý nghĩ giống như khủng bố ý của bản thân mà rung động.

Bầu môi, nhìn bóng lưng thẳng đứng quyết tuyệt của tiểu ca thị vệ, một chút quen thuộc quyến luyến trong nội tâm rốt cục bị sự chán ghét thay thế. Có lẽ là thân thể này cũng triệt để tuyệt vọng đối với tiểu ca thị vệ này rồi.

Căn cứ vào sự tôn trọng đối với tình cảm của thân thể bị thay thế. Lúc này Lâm Nghiên một câu nói tục cũng chưa nói, thật sự yên lặng cùng đợi đến Thiên Lao.

Thậm chí nàng càng thêm mệt mỏi, theo xe ngựa lung lay thoáng động, nhưng lại buồn ngủ.

"Đến." Không lâu, một tiếng nặng nề nghiêm trang vang lên.

Lâm Nghiên mơ hồ mở mắt, gặp tiểu ca mặt không biểu cảm đứng ở trước mặt mình mở khóa, mà bản thân chỉ cảm thấy cả người đau nhức, tay chân lạnh lẽo chết lặng, ần ần còn có vết máu trên cổ lại rỉ ra.

"Ta đi, chết thì chết, rõ ràng một chút, còn muốn như vậy tra tấn lão tử." Lâm Nghiên không khỏi thở dài một hơi, vẻ mặt đau thương.

Bên xe, thân hình vĩ ngạn ngạc nhiên ngó ra.

Lúc gõ xiềng mở ra, nàng một cái lao đảo kém chút ngã sấp xuống, mắt đi thị vệ tay mắt lạnh lẽo giúp đỡ nàng, bắt chợt đụng tay đến hơi ấm. Lâm Nghiên ngẩng đầu liếc hắn một cái, có thể nhìn đến một tia khăn trương chợt lóe lên, lập tức liền chán ghét hất tay ra.

Kỳ quái cái gì?

Lâm Nghiên hất tay ra, ngáp một cái, tự giác đi theo một cái ngục đi vào bên trong.

Cho tới bây giờ chỉ nhìn thấy hình ảnh nhà tù ảm thấp trên TV, bao nhiêu cũng có chút chuẩn bị tâm lý, lại không nghĩ rằng hương vị.. Thật sự là trách trời thương dân.

Nàng bị nhốt ở trong một gian phòng giam coi như nhiều cỗ tranh, nghĩ rằng, hẳn là xem mặt mũi Thừa Tướng đi.

”Thiếu Thi đại nhân vất vả, hoàng thượng có nói, đại nhân áp giải quá phạm nhân xong trực tiếp đến Ngự Thư Phòng kiến giá.”

Cai ngục đối Lâm Nghiên xô xô đẩy đẩy, xoay mặt lại đối với tên tiểu thị vệ giống như chó săn.

Thế đạo gì không biết, Lâm Nghiên thần nhiên thoáng nhìn, tuyển chọn tư thế thích hợp nhận mệnh ngồi xuống. Thiếu Thi đại nhân? Hoàng thượng triệu kiến? Xem ra cũng không phải thị vệ phổ thông, chẳng lẽ mới vừa rồi đoán là sai?

“... Chiều cổ nàng cho tốt.” Dưới ánh nền mờ ảo, Thiếu Thi Trạch ánh mắt sáng rọi, giống như đang nhìn nàng, lại giống như đắm chìm ở trong hồi tưởng, cuối cùng quay mặt đi, không nói một lời với cai ngục.

Lâm Nghiên tự lo ngồi ở trên cỗ tranh, đầu ngón tay bứt một cọng cỏ khô, nhưng là bỗng nhiên thấy xui xẻo này cũng có chút tươi mới. Dù sao cũng không phải ai đều có cơ hội ở hiện đại chết một lần, lại tại cổ đại chết thêm một lần nữa.

Chẳng qua, mới vừa rồi thị vệ nói “chiều cổ nàng cho tốt”, sẽ không phải muốn nghiêm hình bức cung đi? Dù sao nàng tiền thân nhưng là nữ nhi của Thừa Tướng, theo như lời người trên đường cái nói, Hoàng đế định sẽ cho rằng bản thân là chịu chỉ thị của Thừa Tướng, bằng không một nữ tử sao sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nhưng là mặc kệ sự thật là cái gì, nàng cũng là hoàn toàn không biết, liên tính tưởng khai cái gì, cũng không biết mở miệng từ đâu.

Suy nghĩ trước sau, Lâm Nghiên quyết định, nếu thật sự muốn bức cung, nàng định là muốn một ngụm cần chết Thừa Tướng không buông miệng.

”Nói nào tới nữ kiều oa, nhưng lại cũng có thể nhập lao hôm nay?”

Lâm Nghiên đang chìm trong cảm xúc nghiêng răng nghiêng lợi, chợt bị một âm thanh già cỗi vang lên bên người làm sợ tới mức nhảy lên, may mắn, còn cách lưới sắt.

Lâm Nghiên nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi nhìn lại, gặp ẩn ẩn có hình người rồi bù từ trong thiên lao bò lên, miệng đầy răng vàng, quần áo rách nát, xem ra hẳn là ở trong này cũng lâu ngày rồi.

“... Xem thấy chưa.” Thấy rõ ràng, Lâm Nghiên lui về sau mấy bước, nàng trời sinh liền đối với mùi càn là miễn cảm.

”Lão phu liền như vậy dọa người sao? Yên tâm đi đứa nhỏ, qua không được vài ngày, ngươi cũng sẽ giống như lão phu thôi.” Hắn giống như là đã nhìn ra Lâm Nghiên ghét, khỏe mắt âm ngoan run rẩy một chút, trong lỗ mũi hừ ra một nhịp điệu âm lãnh, như là cố ý đe dọa.

”Ngươi suy nghĩ nhiều.” Lâm Nghiên thấy hắn giọng điệu cứ chỉ coi như bình thường, thoáng an tâm ngồi xuống, ném cỏ khô trong tay đi.

”Con nhóc chưa dứt sữa, nhưng là không sợ trời không sợ đất.” Hắn nào ngờ trong lao ngục khó được có bé gái đến đây, không ôm đầu khóc lớn, dĩ nhiên là không bình thường, bị đe dọa, vậy mà có thể mặt không đổi sắc như thế, không khỏi có chút kinh ngạc.

”Ngươi không sợ chết?” Như là không cam lòng, hắn tròn tròn mắt nhìn Lâm Nghiên, giống như muốn từ đáy mắt nàng nhìn ra chút sợ hãi, đáng tiếc hắn thất vọng rồi.

Lâm Nghiên nghiêm nhiên không muốn trả lời hắn vấn đề này, lắc lắc đầu, có vẻ rất là mệt mỏi.

Người đã chết qua một lần, sợ có ích lợi gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bi Thống Vượt Ngục

”Thật sự là đáng tiếc, nếu lão phu vẫn là trại chủ Hồ Uy trại năm đó, chắc chắn cưới nữ oa cường cứng như ngươi về làm áp trại phu nhân.”

Lâm Nghiên vốn tiến vào trạng thái ngủ ngà ngủ gật, nghe xong câu nói của hắn, cả kinh kém chút nuốt cọng cỏ đang ngậm ở miệng vào.

Nàng hiện tại bắt đầu hoài nghi, hàng xóm trong lao ngục có mưu đồ xấu xa nhưng nhìn song sắt thấy kiên cố cực kỳ nên cũng an tâm.

Vì thế, cười gượng ha ha, lạnh tiếng nói, “Trâu già gặm cỏ non, không biết giết hại bao nhiêu con gái đàn hoàng, xứng đáng bị giam ở chỗ này.”

”Hừ ~ nữ oa ti khí cũng không nhỏ, nhưng là bây giờ chúng ta đều cùng ở chỗ này, đều là tội ác tày trời, ngươi lại so lão phu cường đến chỗ nào đâu?” Hắn nghe xong cũng không giận, thậm chí còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Nghiên giựt giựt khoe miệng, trong lúc nhất thời, nhưng là thật nghĩ không ra lý do hoàn mỹ gì để có thể phản bác hắn .

”Hỗ Uy trại? Trong thiên lao này cũng giữ trộm cướp vặt như các ngươi ? Hơn nữa ngươi nói vài năm trước, chẳng lẽ nói ngươi đã bị nhốt trong đây vài năm rồi ? “ Sau một lúc lâu, Lâm Nghiên nghi ngờ nhìn hắn, trong lòng có tám phần xác định, lão nhân này là đang dọa bản thân.

”Nữ oa nhưng là cơ trí, lão phu thật là trộm cướp , nhưng cũng là trộm cướp những người đứng đầu thành Vinh An này . Vốn chúng ta Hỗ Uy trại người đông thế lớn, kiêu ngạo cường thịnh, triều đình đối lão phu cũng là không thể làm gì hơn phân nửa là mở con mắt nhắm con mắt, nước giếng không phạm nước sông . Ai từng tưởng, ba năm trước, tân hoàng đăng cơ, nhưng lại lớn mật ti tiện một trận lửa đốt đến trên đầu lão phu , ngocthuylachdang khi đó lão phu mới ý thức được , hóa ra ta cực khổ hơn mười năm xây dựng sơn trại đã sớm bị ám vệ của tân hoàng làm cho tan rã . Lão phu từ đây, thế ly từ tán, sau khi bị bắt vào đại lao , lão phu liền ngày nhớ đêm mong . Nếu là một ngày có thể vượt ngục, nhất định muốn rút gân lột da tiểu hoàng đế ! ... Hoàn hảo khi đó còn tồn một chút căn cơ, chẳng qua điendankydon.com mỗi lần thành công từ trong lao trốn ra , không vượt qua thời gian một chén trà liền lại bị tiểu hoàng đế hạ lệnh bắt trở về, thường xuyên qua lại, hẳn vì không phiền toái, rõ ràng đem lão phu nhốt tại trong Thiên Lao cơ quan dày đặc này .” Hắn vừa nói, một bên nắm tay kéo kẹt , biểu cảm nghiêm nhiên khổ đại cừu thâm.

Lâm Nghiên liên tiếp nhập thần gật đầu, như là đang nghe một bộ tiểu thuyết võ hiệp , đến cuối cùng lại có chút cảm động lây , đáng thương nói, “Như vậy phiền toái? Vậy vì sao không có trực tiếp giải quyết ngươi ?”

”Hắn... Đại khái biết cướp đoạt tự do của lão phu , so giết lão phu còn đau khổ hơn .”

Hắn nghĩ vậy trong mắt lóe lên uất ức thống hận, xem cũng thực tại làm cho người ta kinh hãi.

Lâm Nghiên cũng hợp với tình hình đó hít một hơi lạnh , gã hoàng đế này , quả nhiên không nhìn lầm hắn, tâm ngoan thủ lạt, cực kỳ âm độc, vậy ... Bản thân sẽ không rơi vào kết cục này đi?

”Ngươi nói, nếu là tội danh mưu sát có thể trực tiếp xử tử sao?” Lại một khi hé miệng, Lâm Nghiên giọng điệu khẩn cấp , làm bản thân đều ngạc nhiên cả kinh, tình thế bây giờ tự nhiên diễn biến thành sốt ruột đi tìm chết.

”Mưu sát... Chờ?” Lão nhân quay đầu lại, dừng một chút, không thể tin xem nàng.

“...” Lâm Nghiên khoe mắt giật giật, mím môi, không nói một lời.

”Nữ oa thật can đảm, vậy ngươi mưu sát nhất định là quan lại quyền quý tham dâm háo tài . Nếu không, như thế nào cũng vào Thiên lao.”

”Mưu sát thánh thượng.” Lâm Nghiên đen mặt, gằn từng chữ.

“...” Không nghĩ, lão nhân nghe xong lời này, lúc này nhưng là cứng họng, một câu nói đều cũng không nói ra được.

Về mặt trải qua từ không thể tin đến uể oải, phỏng chừng là dọa.

Lâm Nghiên nghi hoặc nhìn hắn , sau một lúc lâu, phát hiện hắn thần sắc thanh tỉnh một ít , tưởng lại nói vài câu, lại thấy hắn nhưng vẫn cố ở góc tường còn phát ra tiếng ngáy vang dội .

Vừa vặn trong lao ngục truyền đến tiếng bước chân của cai ngục .

Thất vọng nhìn, Lâm Nghiên đảo tròn mắt, sợ? Hắn không phải cùng Hoàng đế thù sâu như biển sao? Mới vừa rồi sẽ không là bịa ra chuyện để lừa gạt bản thân đi.

Ngáp hai cái , người sắp chết, cũng không tưởng bao nhiêu, đàn độn đã ngủ.

Trong lao ngục ban đêm rất là không yên ổn, gào khóc thảm thiết, oán khí tận trời, mà một người ý chí lại dễ dàng yếu ớt cùng xúc động nhất vào ban đêm .

Lâm Nghiên bị tiếng kêu rên lần thứ n trong phòng giam đánh thức , một cái bật người bật dậy, phát điên than thở.

Lập tức nghe được tiếng xiềng xích rất gần .

Hơi hơi mở mắt gấu mèo , lại ở một khắc này, thấy được... lão nhân cách vách , tư thái đáng khinh đến trước mặt nàng, ngọn đèn chập chờn sáng thấy không rõ về mặt.

Kinh hãi vừa định há mồm kêu to, lão nhân một mặt khăn trương bụng kín miệng nàng .

”Mẹ... nó !” Lâm Nghiên dùng chân đá loạn , lão nhân đau thét lớn một tiếng, hỏn hỏn nói, “ Nữ oa đừng lên tiếng, lão phu mang ngươi đi ra ngoài!”

Lâm Nghiên vừa nghe lời này, thần trí thanh tỉnh hơn phân nửa, không hiểu thoáng trấn định lại, mang nàng đi ra ngoài?

Hắn là vào bằng cách nào? Có chìa khóa?

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ , mới vừa rồi hắn nói qua vài lần vượt ngục, hắn thật sự có bản lĩnh vượt ngục ? Mưu đồ đã lâu?

Trong nháy mắt, Lâm Nghiên đành chỉ giẫy dụa, dùng một đôi mắt lóe sáng nhìn hắn, thật hưng phấn thấy được trong mắt hắn tình thế bất buộc .

Vượt ngục... Nàng cảm thấy một con đường sống , bảo mệnh là bản năng, nếu không là Hình Thần Câu Diệt, ai lại hi vọng đợi thống khổ cùng tử vong buông xuống đâu?

”Đi theo lão phu.” Lão nhân đồng loạt bắt được tay Lâm Nghiên , bước chân cực nhẹ đi ra cửa.

Lâm Nghiên theo hắn chậm rãi đi ra, chỉ thấy bên ngoài chỉ có một tiểu tốt đang ngủ say , còn đang rót nước miếng.

Đi ra hơn phân nửa ánh nến bị diệt hết , giống như bóng ma trong đêm khuya không có người chú ý.

Lâm Nghiên khẩn trương không dám nói thêm một câu, tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng là loại cảm giác bất cứ giả nào làm cho từng cái tế bào trong người nàng đều tràn ngập dè dặt cẩn trọng.

Đường đi ra, lúc vào gần như vậy, hiện tại lại lâu như thế , trên đường có phạm nhân lật người, làm Lâm Nghiên một cái lão đảo, nhưng trên tay bàn tay to thô ráp lại khiến nàng lại tin tưởng mười phần.

Rốt cục, cuối cùng đến cửa ra , Lâm Nghiên sợ ngây người, xem mấy người thị vệ xiêu vẹo nằm ở cửa, mà lão nhân thành thạo dùng chìa khóa mở ra cửa lớn .

”Lão nhân, có thể a ~” Lâm Nghiên thanh âm hơi chút kinh hi run run.

Lúc hai cánh cửa sắt khổng lồ nặng nề từ từ mở ra , ánh trăng sáng tỏ theo khe cửa, phân tán ở trên người Lâm Nghiên , thanh lương mà tươi đẹp, nàng giống như lần đầu tiên cảm nhận được hi vọng.

Cảm giác lại thấy ánh trăng làm lão nhân cũng thật vui vẻ, lại như trước không có buồn lòng cảnh giác .

Không giống Lâm Nghiên, nàng đã nhanh chóng liền xông ra ngoài, đối với ánh trăng , đè nén khoan khoái kêu, “ Hu a ~ lão tử vượt ngục rồi ! Ha ha ha ha ~ “

”Người nào!” Bỗng nhiên, một tiếng quen thuộc từ nơi không xa truyền đến, giống như một đạo sét đánh ngang trời , làm Lâm Nghiên nghe xong ngay cả bóng lưng đều cứng lại rồi.

Thiếu Thi đại nhân? ... Ông trời ơi , vui vẻ tới gần như vậy ?

Chạy, trực giác trong đầu chợt lóe lên , nàng đầu cũng chưa chuyển, kéo lão nhân, liền chạy vội.

”Tiểu hoàng đế!” Không nghĩ, lúc này lão nhân lại giống như con báo săn nhìn đến con mồi , lộ ra biểu cảm hung ác .

Lâm nghiên nghe xong lời của hắn , chậm rãi quay đầu lại.

Lại là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ôm Đùi Hoàng Thượng

Dưới ánh trăng sáng ngời , thánh thượng đã thay hoàng bào ban ngày , thay vào đó là một bộ hắc bào hòa hợp với ban đêm , mũ ngọc buộc cao , lông mày như núi , ánh trăng bao phủ xuống khoe môi, phối hợp đôi mắt thâm thúy , cả người có vẻ càng thêm thần thánh cao quý .

Giờ phút này , Lâm Nghiên hoàn toàn bị hắn như vậy dễ dàng mê đi, đã quên việc hàng đầu là chạy trốn.

”A... hôm nay lão phu muốn lấy mạng chó của ngươi !” Chính lúc đang sửng sò , đã thấy lão nhân sớm nắm quyền , thẳng tắp hướng về phía Hoàng đế.

Lúc này nàng mới chú ý tới, phía sau Hoàng đế , đứng hai thị vệ chỉ cần nhìn qua liền biết cao thủ thâm tàng bất lộ . Bao gồm “ Thiếu Thi đại nhân “ đưa nàng đến trong thiên lao , huống hồ... quan trọng nhất là, trong tay bọn họ còn cầm kiếm.

Thấy lão nhân muốn xông đòi, Lâm Nghiên trừng mắt nhìn , xông lên bắt được đùi lão nhân , “Nguy hiểm, trước chạy! Quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

”Nữ oa mau buông ra lão phu!” Không nghĩ lão nhân kia giống như điên rồi, sống chết đòi xông lên, thậm chí còn tha Lâm Nghiên ra xa hai trượng.

”Thích khách lớn mật!” Không đợi lão nhân xông lên, hai gã thị vệ phía sau hoàng thượng đã xông tới, bắt lấy Lâm Nghiên cùng lão nhân.

Lâm Nghiên cảm thấy tư thế này rất quen thuộc... Nhân sinh chính là mê đắm như vậy.

Sau khi nàng tỉnh lại một cánh cửa mở ra, nhìn thấy hắn, làm nàng bị bỏ tù.

Lại tỉnh lại, cánh cửa thứ hai mở ra, lại là nhìn thấy hắn, đoán chừng muốn ngay tại chỗ xử tử rồi.

”Mẹ nguoi, nhẹ chút!” Lại nhiều lần bị người cô đại đâm đuôi, Lâm Nghiên không khỏi bốc hỏa.

”Hoàng thượng, nên xử trí như thế nào?” Thị vệ đang đề người Lâm Nghiên xuống đất, ngẩng đầu hỏi ý kiến Hoàng đế. Lâm Nghiên có cảm giác, người trước mặt chỉ cần nhẹ nhàng gạt gạt đầu, bản thân cũng sẽ bị chém đầu ngay tức khắc.

Liếc mắt thấy lão nhân còn đang hùng hùng hổ hổ, Lâm Nghiên thở dài một tiếng, “Được rồi, còn hỏi cái gì? Dừng ở trong tay thẳng nhãi này, coi như mộng đẹp tìm đường chết muốn thành hiện thực rồi.”

”Lớn mật, im miệng!” Một bên, Thiếu Thi Trạch nghe xong xưng hô đại nghịch bất đạo của nàng ở trước mặt hoàng thượng, giọng điệu nghiêm khắc gần như dòn dập.

Lâm Nghiên nhìn hắn, trong lòng thâm lắng.

Đắm chìm trong dày vò chờ đợi tử vong, Lâm Nghiên thoáng nhìn bóng dáng cao ngất của hoàng thượng, đang lững thững đi lại, từ từ che khuất ánh trăng trong sáng ở trước mặt nàng. Lâm Nghiên nhất thời cảm thấy hình ảnh này chính là bóng ma nhân sinh của nàng.

Ngẩng đầu, Lâm Nghiên bày ra tư thế không sợ cường quyền, thà chết chứ không chịu khuất phục, sự cứng cỏi trong mắt dưới ánh trăng chớp động sáng ngời.

Sở Duy Ngọc bất ngờ dừng lại, lại không hiểu như bị hấp dẫn. Khom thắt lưng tôn quý xuống, nhìn nàng mặt trắng bệch, mắt tròn cứng rần, cùng với sự phẫn nộ cố gắng che dấu, trên gương mặt lãnh ngạnh nhưng lại nổi lên tươi cười ngoài dự đoán, như là trào phúng, lại giống.. Ngươi có gan.

”Mang vào đi.” Hắn đột ngột phun ra mấy chữ hiểm thấy tương phản với nhân phẩm của hắn, rõ ràng là những chữ tàn khốc lạnh như băng, lại ôn nhuận ngửa đến trong lòng.

Lâm Nghiên xem như đánh bại, vì sao ông trời muốn phung phí của trời đem đầy đủ mọi thứ ưu tú đều thêm cho một người có tâm tư ác độc như vậy.

”Cầu hoàng ~” bên này lão nhân thấy vừa muốn lại một lần nữa bị nhốt vào Thiên Lao, hỗn hển gào to. Chẳng qua mới ra được hai chữ, đã bị Thiếu Thi Trạch một chương đánh đi vào.

Hắn triệt để hôn mê bất tỉnh, lại bị kéo vào trong lao.

Nhìn bóng lưng thật dài, càng đi càng xa, Lâm Nghiên bỗng nhiên kinh hồn táng đảm. Trước mắt gã hoàng đế này quả thực là ma quỷ, hơn nữa còn là ma quỷ quyền đại thế đại, đâm tặc hiền hách.

Như vậy... Nàng giống như là vĩnh viễn không thể phản kháng, hơn nữa nàng cũng chú ý tới, thị vệ đang giữ bản thân hình như cũng không có tiếp thu đến mệnh lệnh đem bản thân tha vào trong tù, nếu thế... Chẳng lẽ nàng cũng bị xử tử ngay tại chỗ?

Dựa vào cái gì? Xử tử dứt khoát như thế, nếu là mấy canh giờ trước nói với nàng, nàng nhất định sẽ không nói hai lời anh dừng hý sinh. Nhưng là một phút đồng hồ trước nàng mới cảm nhận được sống lại thật tuyệt vời. Hiện tại lại phải thừa nhận tử vong, cảm giác này quả thực rất chua xót, nàng không cần, hướng hồ... Vừa rồi muốn mưu sát Hoàng đế cũng không phải nàng, vì sao muốn giết nàng! Chẳng lẽ Hoàng đế cho rằng chuyện vượt ngục cần chỉ số thông minh cùng dũng khí, là nàng một tay mưu hoa?

Không, đại trượng phu có được dẫn được, có thể cong có thể thẳng, chuyện bị bôi đen thành người chịu tội thay, nàng không cần.

”Ta con mẹ nó oan uổng ~ phi, thảo dân oan uổng ~” Lâm Nghiên tròn mắt nhanh vòng vo vài vòng, dứt khoát kiên quyết buông tha cho tinh thần rần ròi lúc trước, mà là thừa dịp thị vệ chưa chuẩn bị, mạnh ôm lấy đùi hoàng đế trước mặt, khóc kêu cảm thiên động địa.

Lâm Nghiên làm phóng viên nhiều năm như vậy, học được chiêu số nhiều nhất thì phải là, đứng núi này trông núi nọ, lắt lư theo gió, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ... Tóm lại, hết thầy đều vì đạt được đến mục đích mà không từ thủ đoạn, mà lúc này, nàng muốn giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

Trên đỉnh đầu, Sở Duy Ngọc xem trong nhân tình nàng sau khi trải qua một trận oán giận, thế nhưng đại chuyển biến, rất nhanh biến thành một loại tư thái ủy khuất cầu xin tha thứ, diendan.le.quy.don.com tiện đà không hề phòng bị nhào lên đùi hắn.

Có như vậy trong nháy mắt, Sở Duy Ngọc chột sững sốt, chậm rãi đưa tay nắm thành quyền, đặt ở khóe miệng, vừa đúng che khuất một chút buồn cười.

”Lớn mặt! Buông tay.” Thị vệ áp giải nàng mới kịp phản ứng Lâm Nghiên đánh về phía thánh thượng , sợ tới mức thất sắc, vội vàng bỏ về phía tay nàng, không ngờ lại bị ánh mắt Sở Duy Ngọc ngăn lại rồi.

Lâm Nghiên chú ý tới , đáy mắt hắn luôn luôn có một chút cảm xúc không che giấu , điểm này, càng cảm thấy mình còn có hy vọng , ôm đùi hắn cũng càng ngày càng gấp.

”Cấp cho thảo dân một vạn lá gan, cũng luyến tiếc... Không dám đụng vào kim thể ngài . Huống hồ thảo dân là một thiếu nữ đẳng hoàng tay trái gà không chặt , ở đâu ra gan lớn như vậy mưu sát . Nói ra thật sự buồn cười, không có người sẽ tin tưởng, diendanlequydon.com huống hồ hoàng thượng ngài lại anh minh thần võ như thế , anh hùng cái thế, tư thế oai hùng hiên ngang.. Cho nên...” Lâm Nghiên kích động nói năng có chút lộn xộn, tóm lại nghĩ đến cái gì nói cái đó , miễn có tác dụng biện giải cho bản thân là được.

”Hả ~” Sở Duy Ngọc đại khái thân là Đế Vương, cũng chưa từng bị nịnh hót công khai như thế . Huống hồ còn không hề kết cấu, liền cũng không biết từ đâu nảy ra tâm tư, đôi nàng cố ý kéo dài âm điệu, giống như nhắc nhở cái gì.

Lâm Nghiên nghe xong nhịp điệu quý dị này , trong lòng lộp bộp một chút, đích xác, ban ngày ở trong tướng phủ, dùng vải lụa ghim chặt cổ hắn , sau đó còn đá hai chân hắn là chuyện không thể không nhận thức và cũng không thể tha thứ.

”Thảo dân đó là trúng tà , tóm lại... Thảo dân oan uổng .” Lâm Nghiên lấp bấp nhìn đôi mắt hiểu rõ thế sự của hắn ,ngocthuylachdang cảm thấy lời nói của bản thân rất là xấu hổ, không có lý do đứng đắn , chính là vừa khóc lóc om sòm vừa dùng mảnh lời.

Quả nhiên, hắn không có bị bản thân đá động, ngược lại hai chân bị bản thân gắt gao ôm lấy định vuron ra .

Lâm Nghiên sao có thể buông ra, giống như bắt lấy phao cứu mạng giam cầm ở trong lòng bản thân.

Bắt đầu chuyển qua hình thức kêu cha gọi mẹ .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cẩn Bĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gặp Phải Vận Cút Chó

“Hoàng đế ngài trách tâm nhân hậu, nhất định sẽ tha thứ tiểu nhân. Nếu ngài có thể... Có thể tha thứ thảo dân, thảo dân nguyện kết cỏ ngậm vành , chết cũng... hi sinh oanh liệt?” Hà ? Nửa bài cuối là như thế nào nhỉ ?

Đắm chìm trong đó, tinh tế tìm tòi còn từ ngữ nào có thể dùng để nịnh hót . Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào đó rất không hợp lý .

Quả nhiên từ từ ngừng đầu, phát hiện chung quanh, trong nháy mắt đèn đuốc trở nên sáng trưng, nhìn quanh vừa thấy, khi nào thì... Đến đây nhiều quần chúng vây xem như vậy .

Chẳng lẽ là... tiếng khóc của nàng quá lớn?

Xung quanh bốn bức tường thành Thiên Lao , chỉ thấy một đám thị vệ gươm cây đuốc, đứng thẳng sắp hàng chỉnh tề . Tư thế này như là vây xem con khi làm xiếc , còn xem cực kỳ nghiêm túc .

Mà, con khi chính là bản thân.

Dọn ra một bàn tay xoa xoa nước mắt, nhất định là bản thân rất nhập tâm .

Không đúng , vì sao bỗng nhiên có một loại cảm giác Hoàng đế cố ý làm nàng xấu mặt ? Không đến mức ...

Ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ , nửa là nghi hoặc xem hắn.

Lại phát hiện dưới đèn đuốc sáng trưng , ngũ quan càng thêm mê người, ần ần tươi cười cũng như là tắm gió xuân, trách không được thế nhân nói hắn hiền lành, dung mạo kinh thế hãi tục này cũng đủ áp đảo khí chất .

Sở Duy Ngọc thừa dịp nàng ngẩn người lơ lửng , rút chân ra , mỉm cười nhìn nàng một cái, tiện đà hỏi phục bộ dáng cao quý trước sau như một, thanh âm không nóng không lạnh nói, “Thừa Tướng nữ, cứu giá có công, vô tội phóng thích.”

Lâm Nghiên tròn mắt há hốc mồm nghe, trong lúc nhất thời giống như nghe được tiếng gọi xuân về hoa nở , ở bên người nàng lưu chuyển, trôi nổi ~

Đây chính là hoàng thượng chính miệng nói, nhất ngôn cửu đỉnh, tự bản thân là gặp phải vận cút chó , đây là Hoàng đế tâm ngoan thủ lạt kia sao? Nàng sẽ không là đang nằm mơ đi, cả người đều có chút bay bổng như đang ở trên mây ~ nàng lại sống rồi.

”Cảm ơn soái ~ tạ chủ long ân!” Sau một lúc lâu, Lâm Nghiên phản ứng kịp, về mặt trăm hoa đua nở xem Sở Duy Ngọc, giống như thấy được thiên thần.

”Lâm Nghiên.” Sở Duy Ngọc coi như đối nàng phản ứng cực kì vừa lòng, lại gọi một tiếng nữ non đầy thâm ý, khoe miệng còn cười cười khó lườm.

Lâm Nghiên cảm thấy như là có nhược điểm dừng trong tay hắn, hoặc là hoàng thượng nhận thức nàng, bằng không vì sao mỗi lần kêu tên của nàng đều có thâm ý như vậy.

Lâm Nghiên theo ý của hắn, gật gật đầu, ngượng không dám bật nhảy lên, tỏ vẻ muốn bắt tay để bày tỏ cảm kích.

Nhưng mà trong chớp mắt nàng vươn tay này, hắn dĩ nhiên xoay người, bóng dáng tuấn lãng trong đám thị vệ vây quanh dần xa, ánh lửa sáng rực cũng theo đi.

Thật sự là trời sinh Đế Vương, Lâm Nghiên lắc lắc đầu, vỗ vỗ mặt, cảm thấy ở trước mặt hắn năm mê ba man, mà mỗi lần hắn rời đi, đều làm cho nàng cảm thấy một hồi choáng váng.

”Ta đưa ngươi trở về.” Đợi cho mọi người đều rời đi, ngocthuylachdang Lâm Nghiên một mình dưới ánh trăng ngần người. Sau lưng có ánh mắt không biết đã nhìn nàng bao lâu, trong bầu không khí lạnh như băng, hắn nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Nghiên xoay mặt vừa thấy, lại là Thiếu Thi đại nhân, nhân sinh thật đúng là kỳ diệu. Mấy canh giờ phía trước, hắn còn cả vú lấp miệng em đưa nàng bỏ tù, chính là mấy canh giờ sau, hắn liền lại đưa nàng trở về.

Lâm Nghiên nghĩ, khoe miệng không khỏi toát ra nụ cười, thật muốn hung hăng cự tuyệt một phen, đáng tiếc... Nàng không biết đường về Tướng phủ.

Trên xe ngựa, Lâm Nghiên tinh thần sáng láng nhìn Thiếu Thi Trạch, muốn nói lại thôi.

Một bên, Thiếu Thi Trạch đại để là cảm thấy ánh mắt của nàng, hơi hơi liếc nàng một cái, đợi nàng mở miệng.

Lâm Nghiên kỳ thực nội tâm rất là rối rắm, đã còn sống như vậy nên quý trọng, định hỏi hắn vài câu về thân thể, nhưng là lại làm sao có thể mở miệng?

Mới mở miệng liền lộ rõ, nhưng là không hỏi lại sớm muộn gì sẽ lộ tẩy, chẳng lẽ muốn học phim truyền hình nói bản thân mất trí nhớ rồi hả?

”Nói thẳng không ngại.” Thấy nàng lâm vào rối rắm, Thiếu Thi Trạch nhíu nhíu mày, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

”Ừm... Ngươi nói Hoàng đế vì sao thả ta?” Lâm Nghiên trái lo phải nghĩ, vẫn là nói không nên lời bản thân mất trí nhớ.

”Thánh thượng trạch tâm nhân hậu, mọi người đều biết.” Hắn nghe thế, sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng lại là một bộ nghiêm trang mà lại trung thành và tận tâm.

Lâm Nghiên sắc mặt không khỏi rút rút.

Lý do như vậy, nàng còn không bằng nói bản thân mất trí nhớ rồi.

”Vậy hắn sẽ không gây khó dễ với ta đi?”

“...”

Thiếu Thi Trạch không dám đoán tâm tư Đế Vương, lại càng không nói cho nàng khúc mắc giữa triều đình và Tướng phủ, Hoàng đế có hành động, hắn chỉ có thể nghe theo.

Mà nàng không rõ chuyện lại có rất nhiều, những thứ đó đặt ở dĩ vãng nàng căn bản không hiểu không hỏi, thậm chí không để ý đến những vấn đề đó. Hôm nay lại phá lệ khác thường, hắn bỗng nhiên có chút sợ hãi nàng như vậy. Sợ nàng hỏi, hoàng thượng vì sao đêm khuya đến Thiên Lao, lại vì sao hưng sư động chúng mang đến đây nhiều thị vệ như vậy, bao gồm hắn sắp đặt người ở trong tù.

Nàng cho rằng hết thảy trùng hợp thiên thời địa lợi, hắn cũng không có thể giải thích, gắt gao giấu ở trong lòng, không đi đụng chạm tới thù hận, cùng bóng ma trong lòng nàng.

”Ngươi liền không hỏi gì khác?” Lâm Nghiên thấy hắn như là không nghe được vấn đề, cau mày, im lặng một hồi, giống như nghiêm cẩn lại giống như buồn cười tự hỏi.

”Ngươi muốn cho ta hỏi cái gì?” Thấy hắn kỳ quái vượt qua vấn đề của bản thân, Lâm Nghiên giống hòa thượng sờ không được đầu.

”Quả nhiên vẫn không xong sao?!” Không ngờ hắn chợt giằng co ánh mắt nàng, giọng điệu đều đều có chút hung tợn không không chế được.

Lâm Nghiên hé mắt, nghĩ rằng đứa nhỏ này chắc là phát bệnh, xem ra Tướng phủ đại tiểu thư cùng hắn thật đúng có việc, nhưng là bản thân lại không biết hỗn loạn trong đó, liên quan gì tới nàng.

Nghĩ, liền theo ý của hắn, không nói một lời, im lặng ở trong xe ngựa giả bộ buồn ngủ.

Trong xe ngựa, yên tĩnh gần như đáng sợ, mỗi một phút đều như dày vò, Lâm Nghiên nhưng là nghĩ suốt, bắt đầu tưởng tượng thấy đến Tướng phủ, nàng phải phản ứng như thế nào . Dù sao nàng không biết trước đây đại tiểu thư tính tình dạng gì , nhưng mà dựa theo thái độ của 'Bạn lâu năm' này xem ra, Lâm Nghiên xác nhận là một người xảo quyết mạnh mẽ, không chịu để tâm .

Như vậy càng dễ làm

Xe ngựa rất nhanh đến Tướng phủ, mạnh dừng lại , Lâm Nghiên đã sớm chuẩn bị tốt, khuôn mặt tươi cười nói, “Cảm ơn người , ta đi trước một bước.”

”Ta đưa người.” Hần giống như không có nghe đến lời của nàng , vươn tay định đỡ nàng, cũng là mặt lạnh lập tức xuống xe.

”Thiếu Thi đại tướng quân, còn làm phiền ngài tự mình đi một chuyến rồi.” Vừa xuống xe ngựa, chỉ thấy ngoài cửa tướng phủ xếp đầy người, xem ra là tới nghênh đón nàng.

”Mọi người... Chào .” Lâm Nghiên vừa xuống xe liền thân thiện vẫy tay, sau đó chợt dừng giữa không trung .

Vì sao người người thấy nàng đều mặt lạnh?

Mà lúc 'Thiếu Thi đại nhân' xuất hiện thế nhưng thái độ chuyển hoá quá nhiều, còn xưng hô hần là 'Đại tướng quân'?

Chẳng trách trên người hần luôn có cảm giác lạnh lùng ngay thẳng , là vị tướng quân sao?

”Thiếu Thi Tướng quân một đường vất vả, mau vào trong phủ ngồi một chút .”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hóa ra là muội phu.

Lâm Nghiên bất chấp đoán thân phận của hần , chỉ một lòng nhận thức người trong nhà, nhìn qua người đứng đầu, tác phong tư thế quan liêu mười phần khẳng định chính là Thừa Tướng cha của nàng . Ừ , vào ban ngày quá thật thấy hần quý gồi ở ngay chính giữa phòng .

Mà bên cạnh hần, nhìn qua mặt mũi hiền lành lại không thiếu uy nghiêm, định là nàng mẫu thân đại nhân rồi.

Không đúng ... Nhìn thoáng qua thừa tướng phu nhân bên cạnh, ban ngày” lão diễn viên “ bị nàng dọa ngất . Nàng cũng là tự xưng nàng mẫu thân, chẳng lẽ nói , nàng là tiểu thiếp?

Hồ nghi quay đầu, Lâm Nghiên lại nhìn về phía bên người nàng một cái , không khỏi trước mắt sáng ngời, nử tử đứng ở bên người Thừa Tướng , mắt như ngậm nước , sắc mặt nõn nà, áo vải màu trắng thêu mẫu đơn , váy dài uốn lượn , xa xa trông đi qua, thật là có điểm hương vị . Lâm Nghiên kinh ngạc , dung mạo như vậy , thật sự xinh đẹp , khí chất xuất sắc, nếu là đặt ở hiện đại, làm Tiểu Hoa Đán cũng là đúng quy cách.

Xem đến thất thần, lại cúi đầu xem xem bản thân, rõ là... Khác nhau một trời một vực.

Thật sự không dám tưởng tượng, nàng cùng bản thân có thể có cái gì liên hệ.

Trường Nghi Vinh An người được xưng đệ nhất mỹ nhân, ngoại có dung mạo tuyệt sắc , nội có tài tình , chính là Tướng phủ nhị tiểu thư - Tô Cẩm Tịch .

“Trạch ca ca, huynh đã đến rồi?” Tô Cẩm Tịch lúc nhìn thấy Thiếu Thi Trạch , như là không phát hiện Lâm Nghiên chắn ở phía trước , ngocthuymbachdang Lâm Nghiên hơi nghiêng thân mình, nhìn nàng lập tức đi xuyên qua, trên mặt tràn ra tươi cười động lòng người , bước chân có vẻ rất là vội vàng, bàn tay bé bỏng mềm mại giữ chặt hần, giọng mũi làm nũng vừa đúng.

“Tịch Nhi, không được vô lễ.” Nhìn Tô Cẩm Tịch nắm tay Thiếu Thi Trạch , phía sau thừa tướng phu nhân khóe miệng toát ra mỉm cười oán trách.

“Phu nhân không sao .” Gió đêm phát qua, Thiếu Thi Trạch thuận tay vén qua tóc mai Tô Cẩm Tịch , đối với Tướng phủ phu nhân nhợt nhạt cười.

Lâm Nghiên nhìn hần tươi cười, không khỏi tròn mắt há hốc mồm, từ lúc nàng nhìn thấy hần tới nay, giống như chưa từng thấy quá khuôn mặt băng sơn lãnh khốc có biểu cảm gì trừ bỏ phần nộ .

Tiểu Hoa Đán là mẫu thân Tịch Nhi

Thiếu Thi đại tướng quân là Trạch ca ca? Lại rất quen thuộc với người Tướng phủ .

Lâm Nghiên trong đầu suy nghĩ , ngẫm lại cách nàng xưng hô và hành động thân mật , chợt không khỏi ghen hờn .

Tiểu Hoa Đán là muội muội của nàng ? Hoặc là biểu muội?

Vậy Thiếu Thi Tướng quân sẽ không... Kỳ thực là muội phu của nàng ?

Cái này quả thật càng mất mặt .

Phía trước lại cho rằng hần là tình nhân của tiền thân , tự chủ mơ mộng một hồi tình sử giữa tiểu thư và hạ nhân , thậm chí còn chửi hần ...

Lâm Nghiên nhủ mày thật sâu , hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Lúc Thiếu Thi Trạch nhìn phía Lâm Nghiên , thấy bộ dáng nàng cực kỳ thống khổ .

Trong nháy mắt, cánh tay bị Tô Cẩn Tịch nắm lấy không hiểu run rẩy.

“Bên ngoài có phải hơi lạnh rồi phải không ? Nương, chúng ta vẫn là vào đi thôi.” Tô Cẩn Tịch như là cảm nhận được hần run rẩy , tiếp đón, đi vào trong phủ.

Lâm Nghiên cảm thấy, từ lúc nàng xuất hiện tại cửa tướng phủ , hết thấy đều thoát ly khỏi tưởng tượng của nàng .

Liên tính nàng là người hiện đại, không biết lối suy nghĩ của người cổ đại , nhưng là án theo lẽ thường mà nói, Tướng phủ đại tiểu thư ở trong quan tài chết mà sống lại, lại từ trong thiên lao tìm được đường sống trong chỗ chết . Thế nào trong nhà cũng phải biểu hiện kinh hi hoặc là kinh ngạc, tóm lại nhiệt tình một ít.

Không đến mức giống hiện tại , luôn luôn không người hỏi thăm, chỉ mơ hồ cảm giác có một nha hoàn thanh tú , luôn luôn tưởng muốn đi lại nói cái gì, nhưng là giống như có chút sợ thừa tướng phu nhân .

Gãi gãi đầu, Lâm Nghiên có chút buồn cười mấp máy môi, đều nói hào môn nhân tâm khó dò, quả nhiên.

Trên bàn cơm, nàng không biết tình huống , thấy đại bộ phận lực chú ý thật thần kỳ đều dừng ở trên người Thiếu Thi Trạch , không nói hai lời, cầm lấy một cái bánh bao liền cắn lên.

“Ừm...” Một miếng cắn xuống , Lâm Nghiên không khỏi phát ra một thanh âm hưởng thụ từ tận đáy lòng .

Bánh bao ở cổ đại , thế nào liền ăn ngon như vậy ...

“Tỷ tỷ ~” Lâm Nghiên đắm chìm ở trong thế giới của riêng mình , đến cùng đã có vài ngày không được ăn cơm từ tể . Mà đối diện Tô Cẩn Tịch luôn luôn gấp thức ăn cho Thiếu Thi Trạch bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, nghi hoặc hô nàng một tiếng, giống như là đối nàng mới vừa rồi phát ra thanh âm tò vè ngộ hoặc.

Lâm Nghiên hơi hơi ngẩng đầu, mới phát hiện đầy bàn mọi người hơi hơi lạnh lùng ngó nàng, sao lại thế này... Thanh âm của nàng có lớn như vậy?

Tỷ tỷ? Tiểu mỹ nữ quả nhiên là muội muội của chính mình .

“Nhà ai giáo dưỡng, quần áo còn chưa có đổi liền ngồi vào bàn ăn rồi hả ?” Lâm Nghiên chính kinh ngạc cho người Tướng phủ lỗ tai linh mẫn, không nghĩ 'Nàng mẫu thân' - Tướng phủ phu nhân, liền cau chặt mày, nửa mang trào phúng, tràn đầy nghiêm túc nhìn nàng răn dạy.

Cho nên... Hiện tại nàng, Lâm Nghiên cúi đầu nhìn nhìn bản thân đầy người hỗn độn, cùng với quần áo tù , thật có chút không ra gì . Nàng khi còn sống hần là giống tiểu thư khuê các như muội muội đối diện , đúng .

“Này...” Nàng nhìn một vòng mọi người ngồi quanh bàn , thấy mọi người cũng đều là trong mắt nổi lên không kiên nhẫn, bản thân mới vừa rồi còn thái độ do dự , liền kiên quyết , xem ra tình huống hiện tại là, chỉ có thay xong quần áo mới có thể ăn cơm.

“Trước tiên có thể lấy chút đồ vào phòng ăn sao?” Lâm Nghiên cười cười xấu hổ, giọng điệu lại cực kì thành khẩn . Tuy rằng hiện tại là thân phận của đại tiểu thư, giọng điệu như vậy thẹn thùng mà khiêm tốn hần là đủ đi.

“Này lại là học quy củ ở đâu !” Không nghĩ, lúc này thừa tướng phu nhân nghe xong, sắc mặt càng thêm xanh mét, tức giận đến nếp nhăn trên mặt đều có chút dao động, giống như là cảm xúc luôn luôn nhẫn nại rốt cục kề cận cực đoan.

“Nương, ngài cũng đừng trách tỷ tỷ , nàng có lẽ là thật đói bụng, dù sao ép buộc một ngày.” Tô Cẩn Tịch thấy tình thế vội vàng vỗ về ngực nàng , thư hoãn cảm xúc, một bên thay nàng giải thích, một bên dùng ánh mắt khuyên Lâm Nghiên nhanh chóng xin lỗi.

Lâm Nghiên bị nàng bỗng nhiên vỗ bàn một cái dọa đến, phản xạ có điều kiện rụt cổ một chút. Sau vỗ vỗ ngực, liếc mắt một cái Thừa tướng lặng im không tiếng động , cùng với Thiếu Thi Trạch đang xiết chặt ly rượu , cùng với một đám huynh đệ tỷ muội , mặt không biểu cảm , khỏe miệng không khỏi xấu hổ cong lên lại buông.

Chẳng lẽ Tướng phủ quy củ thật nghiêm cần?

“Quý xuống.” Tướng phủ phu nhân giống như là có chút nguôi giận , uy nghiêm quát lên một tiếng .

Lâm Nghiên cứng họng nhìn nha hoàn bên cạnh mới vừa rồi tướng lấy đồ ăn , sợ tới mức quý ở đằng kia không dám động.

Theo động tác quý thành thực của nha hoàn này , xem ra, hẳn là loại tình huống này không là phát sinh một hai lần , hơn nữa... Giờ phút này, xem biểu cảm của mọi người , phải là chậm đợi nàng quý xuống xin lỗi?

Quý xuống? Hai giây sau, Lâm Nghiên nổi giận, ha ha... Cũng không hỏi thăm một chút, nàng Lâm Nghiên trà trộn làng giải trí, đào ra các loại tin tức lớn nhỏ các loại , chưa từng phải quý trước mặt ai nhận sai . Hiện tại người chỉ là Tướng phủ phu nhân đã nghĩ làm cho nàng quý xuống? Lão tử còn đánh quá diễn viên đóng vai 'Nương nương' đâu!

... Đương nhiên, nàng trực tiếp xem nhẹ trước đây mới quý trên mặt đất không lâu , ôm chân hoàng thượng khóc , này có thể giống nhau sao? Ở trước mặt đáng cửu ngũ chí tôn , nàng cam tâm tình nguyện .

Lâm Nghiên miễn man suy nghĩ một mạch, bắt đầu dĩ sớ sớ đầu bản thân , vốn một ngày này trải qua kinh nghiệm kinh thế hãi tục , đã làm nàng mệt mỏi kiệt sức , cảm tình tới hôm nay trở về còn phải tôi luyện kinh nghiệm trạch đấu ?

Chẳng lẽ là vì hôm nay nàng ám sát Hoàng đế, làm cho bọn họ đều hoảng sợ cả một ngày, cho nên bây giờ còn không đợi đến Thiếu Thi Trạch đi, liền phát giận?

Chậm rãi buông trong tay một miếng bánh bao , Lâm Nghiên sờ sờ bụng, trông mắt xoay xoay, miệng còn chậm rãi nhấm nuốt miếng bánh bao nhỏ . Trong lòng suy nghĩ, ngocthuylachdang dù sao ta cũng không phải nữ nhi của các người , các người cũng không phải Hoàng đế nắm giữ quyền sinh sát , làm ta không dễ chịu, các người cũng đừng tưởng tốt hơn.

Lập tức đứng thẳng lên , Lâm Nghiên cầm miếng bánh bao còn thừa lại dùng sức ném vào mâm cơm ở trước mặt , điđanlequydon.com chén lớn đựng canh nóng hồi tóa lên, làm cả kinh mọi người xung quanh ào ào nhảy lên.

Nhất là Tô Cẩn Tịch xinh đẹp ôn nhu , sợ tới mức hét rầm lên, cả người đều trốn vào trong lòng Thiếu Thi Trạch .

Chờ Lâm Nghiên thái độ xem phản ứng của mọi người chung quanh , ngẩng đầu nhìn thấy đó là khuôn mặt chán ghét không thể tin của Thiếu Thi Trạch .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cẩn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Làm xuyên không gặp gỡ củi mục

Lâm Nghiên giằng co hết sức để lộ ra chán ghét, miệt thị quay đầu, thanh âm có chút không nặng không nhẹ cả lơ phát pho, “Được , ta trở về thay quần áo.”

“Tại sao có thể như vậy... Lá gan ngày càng lớn .”

“Không biết tốt xấu!”

“Đi một chuyến Quý Môn quan có gì phải sợ nữa ...”

“Người... Không hề giáo dưỡng! Thật sự là ...” Phía sau, Lâm Nghiên rành mạch nghe thấy được đầy bàn oán giận.

Xem ra, bản thân thật sự là quá ảo tưởng , đều nghĩ mọi chuyện quá vô hạn tốt đẹp, hiện thực lại chẳng phải như vậy.

Làm bộ như biết đường , không hề mục đích đi vào trong phủ , đi tới đi lui bỗng nhiên ngừng lại.

Chẳng lẽ bản thân, là con gái riêng của Thừa Tướng ? Xem đài ngộ, rõ ràng chính là giống như trong phim truyền hình Thừa Tướng ở bên ngoài phong lưu tiêu sái, từ bỏ mẹ đẻ của nàng . Sau đó trình diễn tiết mục mang theo con gái riêng tính tình yếu đuối trở về, lại không quan tâm, mặc kệ nàng bị chính thất ngược đãi , mọi người chế nhạo cùng sinh phụ ghét bỏ không để ý tới.

Rồi sau đó đáng thương con gái riêng một cái luẩn quẩn trong lòng, sống không nổi, liền tự sát rồi.

Lâm Nghiên bóng lưng càng ngày càng cứng nhắc , ần ần thoát ra chút hương vị âm trầm , “Ông trời, ngài đang trêu đùa tôi phải không ?!”

Một cước bước lên núi giả phía trước mặt , giang hai tay, học văn nhân chí sĩ thất bại cổ đại , phất phất tay áo rộng rãi , ngửa mặt lên trời hét lên .

“Tiểu... Tiểu thư, ngài mau mau xuống đây, trên đó rất nguy hiểm .” Không nghĩ, nàng còn chưa có biểu đạt sự phẫn nộ của bản thân với ánh trăng , dưới núi giả liền truyền đến một giọng nữ trong vắt .

Đọa nằng lòng bàn chân run lên, kém chút rơi xuống, tròng mắt vừa thấy, hóa ra là tiểu nha hoàn mới vừa rồi quỳ sau lưng nàng, nàng khi nào thì theo tới?

Không đứng, Lâm Nghiên híp mắt nhìn nàng hồi lâu, đầu tròn, mắt to hồn nhiên, khuôn mặt trách trời thương dân, đang lúc này đuổi theo ra đến, theo lý thuyết hẳn là nha hoàn bên cạnh mẫu thân nàng, như vậy... Mẫu thân của nàng hẳn không có chết? Chẳng lẽ chính là ban ngày nhìn thấy lão diễn viên, chính là địa vị không cao, thêm tính tình cũng yếu đuối, không có tư cách nói gì?

“Ừ, mẹ ta đâu?” Lâm Nghiên nhìn trời, che giấu bản thân mới vừa rồi luống cuống, một mặt trầm tĩnh hỏi một câu.

“Tiểu thư... Thật tốt quá tiểu thư, ngài không có chết.” Nha hoàn vừa nghe Lâm Nghiên mở miệng, chột nước mắt rơi như mưa, kích động vọt vào lòng của nàng.

Lâm Nghiên bị bất tỉnh linh nhiệt tình và chậm đầy cõi lòng, tròng mắt xoay xoay, đưa tay xoa lưng của nàng, suy nghĩ làm sao lừa nàng, “Ta... Ta không còn sớm liền sống sao? Người này tiểu nha đầu, thế nào hiện tại mới phản ứng kịp.”

“Vâng, vâng, tiểu thư đã sớm tỉnh.” Nàng lau khô nước mắt, lại vẫn có chuỗi dài nước mắt đi xuống, Lâm Nghiên thấy không hiểu cảm động, đưa nhỏ này nghiêm nhiên còn hưng phấn hơn cả mình.

“Nô tì cho rằng tiểu thư sẽ giống phu nhân như vậy rồi đi nô tì, may mắn không có, may mắn.” Nàng run run bổ sung một câu.

Lâm Nghiên nghe xong đành phải nuốt nước miếng, cho nên, mẹ đẻ của nàng vẫn là đã chết, nàng tưởng vẫn là không sai.

“Ừ, tiểu thư sẽ không bỏ người, chúng ta trở về được không.” Lâm Nghiên giả khờ đồ sớ sớ đầu nàng, suy nghĩ, nếu trở lại cố quan tài, bản thân có phải có thể trở về hiện đại không.

“Vâng, nô tì mang tiểu thư trở về phòng.”

“Đợi một chút, chúng ta đi trước linh đường nhìn xem.” Lâm Nghiên đưa tay giữ chặt nàng, thần thần bí bí nở nụ cười.

“Nhưng là... Lão gia đã sai người dẹp linh đường đi rồi.”

“Vậy... Quan tài đâu?”

“Giao cho Hồ Từ xử lý rồi.”

“Vậy Hồ Từ đâu?”

“... Ngủ.”

“Nếu không nô tì mang tiểu thư đi linh đường ngồi một chút đi.” Tiểu nha hoàn thấy nàng, nghe được Hồ Từ ngủ, mặt âm thầm, nghĩ rằng đại khái tiểu thư lại buồn thu đau, đi chỗ đó ngồi cảm thán oán giận một hồi thì tốt rồi.

Lâm Nghiên một mặt hắc tuyến mặt nàng lôi kéo, tính toán đến chỗ kia chờ Hồ Từ ngày mai đến cũng xong.

“Tiểu thư, ngồi đi.” Nha hoàn mang qua đến một cái ghế thật dài, Lâm Nghiên ngồi lên, cẩn thận đánh giá bốn phía linh đường, tuy rằng đã bị kéo loạn, lại nói kỳ thực cũng long trọng, “Chắc chắn, xem ra Thừa Tướng đối con gái riêng vẫn là để bụng.”

Nghĩ, Lâm Nghiên không khỏi thì thào ra tiếng.

“Tiểu thư ngài nói cái gì đâu? Tiểu thư làm sao có thể là con gái riêng, ngài nhưng là danh chính ngôn thuận Tướng phủ đại tiểu thư.” Một bên, tiểu nha hoàn nghe được, lòng đầy cảm phẫn phản bác.

Lâm Nghiên liếc nàng một cái, quả nhiên nàng chột dạ cúi đầu, “Nếu không phải đã xảy ra chuyện, nô tì nói cũng không sai.”

“Hả?” Thấy nàng mặt mày buồn xuống, trời sinh tật xấu nhiều chuyện của cánh phóng viên lại tái phát.

“Nô tì sai lầm rồi, nô tì lại chạm đến vết sẹo của tiểu thư.” Thấy Lâm Nghiên mặt đầy nghi hoặc, nha hoàn lại tự vả miệng mình.

Lâm Nghiên giựt giựt khóe miệng, lặng không tiếng động, sau vì làm cho nàng an tâm nói, “Không có việc gì, dù sao ta cũng đã quên.”

“Tiểu thư ngài có thể nào quên đâu! Ngài còn muốn thay Lâm gia minh oan, này đó ngài có thể nào quên?” Không nghĩ, tiểu nha hoàn nghe thế, mặt tràn đầy kinh ngạc, giọng điệu cũng thật là nôn nóng.

“Lâm gia? Phủ Thừa Tướng? Ta minh oan cái gì?” Lâm Nghiên thấy nàng như thế khiếp sợ, nhú nhú mày, lơ lơ nhìn nàng.

“Nơi nào là Thừa Tướng, Thừa tướng nhưng là họ Tô, tiểu thư ngài thật sự là hồ đồ rồi.”

“Đích xác, ta từ trong quan tài đi ra liền hồ đồ , rõ ràng là kêu Lâm Nghiên.” Lâm Nghiên phát hiện nàng càng nói càng loạn, rõ ràng tìm lý do qua loa tặc trách rồi.

Cái này, đến phiên tiểu nha hoàn đứng lặng trong không khí, không thể phản ứng.

Lâm Nghiên nhìn nàng gương mặt ngưng trọng , không khỏi yên lặng ngồi cách xa , sắc mặt này là cái quỷ gì, không liên quan ta, ta cái gì đều không muốn biết .

Chẳng qua , vào ban ngày, Hoàng đế đích xác kêu tên thân thể này , rõ ràng cũng là Lâm Nghiên, vậy Tướng phủ họ Tô là sao?

“Tiểu thư...” Sau một lúc lâu, Lâm Nghiên cho rằng nha hoàn đã có thể ngoan ngoãn cảm miệng .

Nàng lại bị mạnh mẽ bẻ mặt đến, trịnh trọng cho nàng biết một đồng tin tức lớn, nàng rất hiếu kỳ, lại bắt buộc phải biết về thân thể này .

Hai mươi lăm năm trước Lâm phủ, ở Trường Nghi Vinh An, có thể nói là hộ đại phú đại quý có thể đếm được trên đầu ngón tay . Bỗng gia đại nhân đang trong triều làm quan từ nhất phẩm - Lễ Bộ Thượng Thư, thêm Trường Nghi lại nặng nhất lễ tiết, tự nhiên, những người cầm đầu đều được sủng ái . Vì thế lão hoàng đế khâm điểm, đem thiên kim Lâm Huệ, tứ hôn cho đương triều Thừa tướng Tô Văn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại quả cảm anh tuấn , cứ như vậy, một mối nhân duyên hình thành , đồng thời cũng biểu hiện hoàng ân mệnh mông .

Nhưng là, ai ngờ chính trực Tướng phủ đại tiểu thư Lâm Nghiên ra đời được nửa năm, trời nổi mây mù sấm chớp , Hồ Uy trại sơn tặc cùng một đám binh lính triều đình nhưng lại thẳng bức tới Vinh An đô thành . Một đường thông thuận đến Càn Thanh cung, đoạt ngôi vị hoàng đế, ngaothuybachdang khí thế như hồng. Kích thích lão hoàng đế kém chút một hơi không nghen đi qua, nghìn cân treo sợi tóc, may mà có một đội ảnh vệ của Hoàng đế lao tới, một trận chém giết đổ máu , mới bảo vệ Trường Nghi vạn lý giang sơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chuyện có chút máu chó.

Sau đó , lão hoàng đế tức giận, tra rõ việc này, tặc nhân giao hoát một ngục cần chết Thừa Tướng, Thượng Thư hai nhà ý đồ mưu phản . Lão hoàng đế giận quá mất khôn, dễ tin, hai đại gia tộc liền bị bỏ tù . Trong đó, Thừa Tướng Tô Văn ở quan trường lăn lộn đã lâu , tự nhiên cơ được dân được, chịu nhục, nhưng là trong sạch như Thượng Thư - Lâm Phong cũng không cam chịu nhục, dưới con giận dữ, cần lưỡi tự sát.

Lúc sắp chết chỉ để lại một phong huyết thư, mong giữ lại mạng sống cho cháu gái mình, đáng tiếc Đế Vương vô tình, cho rằng hấn miệt thị hoàng quyền tự cho mình thanh cao, dưới con giận dữ, tru di cửu tộc, đáng thương Tướng phủ phu nhân Lâm Huệ, chính trực xuân xanh cũng hương tan ngọc nát.

Mà cả phủ Thừa Tướng, lại nhân ở thời khắc cuối cùng bị thủ lĩnh ảnh vệ - Thiếu Thi Kính cứu , trộm một tờ mật tín, sự thật sáng tỏ , hóa ra một hồi Thừa Tướng cùng Thượng Thư mưu phản chẳng qua là một nước cờ muốn đăng cơ của Tam hoàng tử năm ấy mà thôi .

Lão hoàng đế bùng tình , biết vậy chẳng làm, đặc xá Thừa Tướng phủ, lại gia dĩ trấn an, ban thưởng công chúa cho Tô Văn .

Mà đối Lâm phủ phạm phải lỗi lại một mực không đề cập tới, không chỉ có là như thế này, vì không hướng thiên hạ thừa nhận 'Đế Vương sai' , thế nhưng nhẫn tâm đem tất cả tội nghiệt đổ lên mấy chục mạng người Lâm phủ .

Nhưng mà , từ này về sau, lão hoàng đế thân thể cũng mỗi một ngày suy yếu, từ đây, Lâm phủ liền thành một đề tài cấm kỵ ở Trường Nghi, không người còn dám nhắc tới.

“Ta chết ...” Nghe thế, Lâm Nghiên nhin không được nói tục , quân chủ cổ đại độc tài chính là **, chính là không có nhân tính.

“Tiểu thư, những việc này ngài phải nhớ cho kỹ, nhất định phải ghi ở trong lòng, ngài không thể quên, nô tì cũng sẽ không thể quên.” Nàng vừa nói, một bên nước mắt mờ hồ, Lâm Nghiên xem không khỏi nhủu mắt lại , “Sẽ không, mẫu thân của người cũng ở ...”

“Tiểu thư...” Quả nhiên, nàng khóc càng thêm hung mãnh, Lâm Nghiên thờ dài một hơi, nhìn trời.

Ông trời ơi, ngài đây là cho tôi kịch bản như thế nào vậy , chẳng lẽ là chờ mong tôi – tiểu bạch hoa ngây thơ đáng thương nghịch tập thành vương phủ phu nhân hưởng thụ thanh phúc? Vẫn là cô bé lọ lem đấu tranh kẻ mẫu vương tử?

Này... Vương Gia đâu? Vương tử đâu? Đây nhất định là đùa tôi.

“Không đúng... Ta vì sao không bị chém đầu ?” Lâm Nghiên trong con bi thống, bỗng nhiên đầy mặt đáng tiếc hỏi nha hoàn .

“Tiểu thư việc này ngài cũng không nhớ rõ rồi hả ? Năm đó ảnh vệ Thiếu Thi Kính biết được sự thật , trước tiên liền đi pháp trường cứu Lâm phủ, đáng tiếc đến chậm một bước . Đến nay, Lâm phủ may mắn còn tồn tại cũng chỉ có tiểu thư cùng nô tì mà thôi .”

Má ơi, tôi vì sao muốn may mắn còn sống, Lâm Nghiên khóe mắt giật giật, thật là bất đắc dĩ, nếu là không có may mắn còn tồn tại, vậy còn có việc sót ruột này.

“Họ Thiếu Thi cũng hiếm thấy, muội phu của ta chẳng phải họ này sao?” Lâm Nghiên nhàm chán cầm một quả trái cây, hưng trí thiếu thiếu hỏi.

“Tiểu thư nói đùa, cái gì muội phu, Thiếu Thi Tướng quân chính là con của Thiếu Thi Kính, tự nhiên là họ này rồi.” Nha hoàn cười khổ một tiếng phủ thêm quần áo cho nàng.

“Khụ khụ ~” Lâm Nghiên giống bị mắc kẹt, hóa ra thân mình vẫn là bị nhà hán cứu. Lâm Nghiên cảm thấy rất là khuất nhục, chẳng trách vào ban ngày cảm thấy một loại cảm tình mãnh liệt. Hiện tại ngẫm lại, đại để là Lâm Nghiên cảm kích ân cứu mạng, liên đới với Thiếu Thi công tử sinh ra cảm tình không thể miêu tả.

“Này không nhất định, ta là Tướng phủ đại tiểu thư, cũng không còn họ Lâm sao?” Lâm Nghiên ngượng ngập cười một tiếng, lại cầm lấy một quả trái cây, trái cây cũng quả nhiên ăn ngon.

“Đại để là cầu hoàng đế lương tâm chưa mất, nói cho oai là để kỷ niệm Lâm gia cả đời công tích, lưu cái nhớ nhung, hán có thể tồn tại thiện niệm, thật sự là khó được.” Nha đầu nói đến đây, là gan to lên, dám nói cầu hoàng đế.

Lâm Nghiên nghe xong không khỏi cười lên, cho dù biểu cảm của nàng là cỡ nào ngưng trọng, “Ừm... Hán đại khái là vì ngăn chặn miệng dân chúng, hoặc là muốn an ủi lương tâm mình, lại khiến người trong thiên hạ cho rằng hán là vị hoàng đế tốt...Ừ, điểm này nhưng là cùng Hoàng đế hiện tại rất giống, đều giả nhân giả nghĩa, chẳng qua gã hoàng đế này dung mạo thật sự là nghịch thiên.”

Lâm Nghiên nghĩ đến Hoàng đế, một gương mặt anh tuấn kinh điển thế tục thoáng một cái đã qua, chỉ một thoáng lại khiến trước mắt nàng sáng ngời, ngực bị kiềm hãm.

“Hiện tại thánh thượng đích xác anh minh, bằng không cũng sẽ không thể nhớ thương chuyện cũ, dễ dàng tha tiểu thư ngài, tiểu thư ngài hôm nay nhưng là phạm vào tội ám sát. Cho nên thời đại quân chủ anh minh này, sứ mệnh cả đời của tiểu thư ngài chính là... Vì Lâm gia giải tội, cải lại chính danh!”

Lâm Nghiên thấy nha đầu này, quả nhiên cũng bị bản chất mặt nạ cảm thú áo mũ chính tề của tiểu hoàng đế lừa gạt, không khỏi lắc lắc đầu, thấy nàng lại một mặt cầu xin quỳ xuống, cả kinh vội vàng nâng dậy, lung tung cam đoan, “Đó là nhất định.”

Dù sao, chờ hừng đông nàng tìm đến quan tài xuyên trở về, kế hoạch báo thù của Tiểu Bạch Hoa hoàn toàn không có người, nàng cũng không tiếp.

Nhớ lại kinh nghiệm một ngày này, chợt nghĩ tới, trại chủ Hồ Uy trại bây giờ còn đáng thương tội nghiệp ở trong thiên lao. Ban ngày thật đúng suýt nữa tin tưởng hán nói, nghĩ đến cũng là buồn cười, nếu không phải Hồ Uy trại phạm phải sai lầm lớn, Hoàng đế lại như thế nào nhiều lần tra tấn hán.

Lâm Nghiên dần dần ăn no, nhìn ánh trăng trong sáng, giống như nằm mơ, chậm rãi tựa vào trên đầu nha hoàn buồn ngủ. Trong quá trình, còn giống như từ tiểu nha hoàn nghe được rất nhiều chuyện về tiền thân.

Hóa ra nàng không đoán sai, tiền thân Lâm Nghiên cùng Thiếu Thi Trạch, quả nhiên là có một đoạn tình.

Lâm Nghiên năm đó mặc dù bị ảnh vệ Thiếu Thi Kính cứu đến, lại lọt vào lúc đó Tướng phủ tân phu nhân - Sương Mai công chúa không tha. Bởi vậy thế nhân chỉ biết là Tướng phủ có đại tiểu thư, tục danh Lâm Nghiên, dưỡng ở khuê phòng, chân không rời nhà.

Roi vào đường cùng, Thiếu Thi Kính vội trộm đem nàng mang về phủ mình nuôi. Lúc đó nhà mình có một tiểu nhi từ ba tuổi, Thiếu Thi Trạch, liền vừa vận nhận thức huynh muội.

Chàng cười ngửa trúc lại, quanh giường tung mơ chưa, nhân sinh đẹp nhất cũng đủ để hình dung nàng cùng hán.

Một người kiên nghị ần ần, một người hoạt bát sáng sủa, tình thâm mười năm quá thích hợp.

Chẳng qua, Thiếu Thi Trạch không biết là, ở trong lòng Lâm Nghiên, luôn luôn đều là nhớ được, một màn cửa nát nhà tan. Cho nên, nàng sống chỉ có duy nhất một mục đích chính là, tiếp cận tiểu hoàng đế, báo thù cho Lâm gia.

Trùng hợp năm mười sáu tuổi, chính tức tân hoàng tuyển chọn phi. Lâm Nghiên vì có thể có cơ hội này, nhưng lại mua được mấy người đại hán, ngăn chặn biểu muội Thiếu Thi Hương đang trên đường đi ứng tuyển, bản thân mạo danh thế thân thượng kiêu.

Cũng không tưởng, Thiếu Thi Hương tuổi trẻ mỹ mạo, vài đại hán bị mua được nhất thời nổi lên ý đồ xấu...

Lúc Thiếu Thi Trạch đuổi tới, hết thấy đều đã chậm, hán hận, hán giận, chung quy hán này một đời đều khó có khả năng tha thứ, nàng như vậy âm ngoan độc ác, bảm quyền phủ quý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cẩn Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mặt vật hi sinh nữ phụ

Mà Lâm Nghiên, cũng thật rõ ràng, không có nhìn thấy tiểu hoàng đế, mà bị Thiếu Thi Trạch đề ở dưới kiểm.

Có lẽ hẳn càng hận chính là mười năm qua một bên tình nguyện.

Nhưng mà trân trọng nàng nhiều năm như vậy, hẳn thủy chung là không hạ thủ được, nhưng là Lâm Nghiên lại có thể, nàng thất bại, cũng không còn mặt mũi lại đối mặt hắn. Không nghĩ bị thù hận tiếp tục làm mờ mắt, Lâm Nghiên liền ba thước lụa trắng, kết thúc nghiệt trái.

Mà Tô gia Tướng phủ, vì nàng làm duy nhất một chuyện, đó là cho nàng một lễ tang thuận lợi vui vẻ, hướng người trong thiên hạ thừa nhận có đại tiểu thư tồn tại.

Lâm Nghiên mơ mơ màng màng nói mê, chẳng trách ban ngày tiểu hoàng đế nhẹ giọng ní non tên của nàng, hóa ra, còn có chuyện xưa ở bên trong.

Tiểu nha hoàn sờ sờ đầu nàng nói, “Tiểu thư, khổ ngài, nhưng là chúng ta không thể buông tha. Có lẽ Thiếu Thi Tướng quân hẳn vẫn là yêu ngài, bằng không cũng sẽ không thể quý gối ngoài hoàng cung đau khổ cầu tình... Nhưng là, chúng ta mục tiêu là...”

Sáng sớm hôm sau, một tiếng gà gáy phá tan phía chân trời, Lâm Nghiên run run đứng lên, đóng cửa thân mình tiểu nha hoàn nói, “Mau mau, mau đứng lên, chúng ta đi tìm Hồ Từ!”

“Hả?” Nha hoàn còn buồn ngủ dụi dụi mắt, còn chưa có phản ứng kịp, Lâm Nghiên liền khẩn cấp lôi kéo nàng chạy về phía ngoài.

“Vội vã đi đâu?” Không nghĩ, vừa chạy đến ngoài cửa, một thân hình mạnh mẽ liền ngăn đón ở trước mắt.

“... Thiếu Thi Trạch? Ngươi không đi?” Lâm Nghiên ngẩng đầu kinh ngạc, vô ý hỏi một câu, nhưng nghĩ đến hẳn nếu là phu quân của nhị tiểu thư Tướng phủ, ở tại Tướng phủ cũng không phải không có khả năng.

“Vừa tới.” Thiếu Thi Trạch nhìn nàng một bộ từ nghi hoặc đến thật sáng tỏ, giống như nghĩ tới cái gì, khóe mắt không khỏi hơn một tia lạnh như băng.

“À, vậy... Ngươi chơi vui vẻ.” Lâm Nghiên không nghe hắn nói, một lòng nhớ thương quan tài của nàng, không khỏi đưa tay đẩy đẩy thân mình của hắn, hèn hạ tí tiện giả nỏ nụ cười một câu.

“Đi đâu?” Thiếu Thi Trạch lù lù bất động ngăn trở nhìn nàng, sắc mặt lạnh lùng như cũ chất vấn nàng.

“Tìm quan tài!” Lâm Nghiên nghe giọng điệu đối đãi phạm nhân, ần ần có chút không kiên nhẫn, thẳng thắn này sẽ không là nhớ kỹ ân oán trước kia của Lâm Nghiên đi, cố ý đến làm cho nàng khó xử đi?

“Ngươi...” Quả nhiên, hắn nghe xong những lời này, sắc mặt nhất thời xanh mét, nắm tay cũng nắm chặt.

“Ngài, có thể nhường đường sao?” Lâm Nghiên cười đến thật là cung kính dối trá, đợi cho thấy hắn một bộ từ chối cho ý kiến, liền trực tiếp túm nha hoàn đi.

“Ngươi đang diễn trò cho ai xem?” Phía sau, Thiếu Thi Trạch nhất quyết không tha cười lạnh bức bách mà đến, nghe thật sự là làm cho người ta khó chịu.

Lâm Nghiên bóng lưng cứng ngắc, vừa định quay đầu lý luận. Lại nhất tương, nàng căn bản không phải Lâm Nghiên trước kia, cũng nói không rõ, hướng chi vì sao lại cùng hắn này trực nam so đo, vẫn là chạy nhanh làm việc chính mình tốt hơn.

“Hồ Từ! Hồ Từ!” Chính lúc này, tiểu nha hoàn chỉ chỉ Hồ Từ đang hướng trong viện này đi tới.

Lâm Nghiên thấy người tới lưng hùm vai gấu, trước mắt sáng ngời, vội vàng đi qua giữ chặt hắn, kích động hỏi, “Hôm qua, quan tài của ta nằm ở đâu?”

“Tiểu... Tiểu thư, hôm qua, ngài tỉnh, lão gia sai dọn dẹp linh đường, đem quan tài xúi quẩy cũng đều xử lý rồi.” Hồ Từ cao lớn thô kệch thấy tư thế nàng kích động hai mắt xám ngắt, nhất thời có chút căm giận.

“Hả?” Giống không phản ứng kịp, nghiêng đầu lại hỏi một lần.

“Hồ Từ đã đốt...”

Lâm Nghiên nghe xong một câu này, giống như bị sét đánh, đứng ngu ngơ trong gió lạnh sáng sớm, biểu cảm khủng bố giống như ma quỷ.

Đốt...

“Ngươi đốt nó làm gì!” Lâm Nghiên xông lên bắt lấy cổ áo của hắn, làm Hồ Từ to lớn sợ tới mức run run hai lần.

“Tiểu thư, tiểu thư! Ngài đừng kích động...” Tiểu nha hoàn thấy tình thế vội vàng chạy tới ngăn lại Lâm Nghiên, khuyên hồi lâu mới ngừng.

Lâm Nghiên nhận mệnh về mặt đau khổ, nhìn trời thét lớn, “Ta muốn làm thế nào mới rời đi thế giới này được hả?”

Thanh âm vừa tắt, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng lạnh lẽo. “Ngươi cho là như vậy có thể bù lại tội ác đã gây ra sao?”

Ừm, là Thiếu Thi Trạch, không sai, liền là như thế này, nàng như không thể quay về, sắp đổi mặt chính là, chính là Thiếu Thi Trạch không phân tốt xấu không ngừng chỉ trích, cùng mọi người Tương phủ không ngừng kỳ thị, và... Nha hoàn không ngừng thúc giục báo thù.

Tóm lại chính là, một trận một trận ma chú...

Vì sao lúc trước chân tiện như vậy, vì tòa soạn bắt chụp ảnh đôi nam nữ mà bản thân lại chết lúc tuổi đang đẹp như hoa ... Hiện tại ông trời trả lại cho nàng một kịch bản cực kỳ tà ác như vậy.

Lâm Nghiên quay sang, chính là lấy tư thế nửa chết nửa sống, than thở hối hận không kịp nhìn chăm chăm Thiếu Thi Trạch.

Nhưng mà, Thiếu Thi Trạch lại có trong nháy mắt trốn tránh, chẳng lẽ là...

Theo lý thuyết, bản thân đi tới thế giới này nên giống phim thần tượng, làm nữ chủ, xem tính cách và diện mạo Thiếu Thi Trạch nhưng là rất có phong phạm nam chủ, chẳng qua... Đáng tiếc bản thân hại muội muội người ta, huống chi mình còn có muội muội xinh đẹp như hoa theo dõi hắt, đây là không có khả năng rồi.

Đó là chuyện gì xảy ra? Không hợp tình hợp lý, nàng thật vất vả sống lại, thế nào mọi chuyện sót ruột đều rơi xuống trên đầu nàng? Mà chuyện tốt nhưng không có một việc, nữ chủ không phải hắt đều là vui chơi giải trí, theo đuổi nam chủ, trêu chọc nam phụ à? Thế nào đến nàng phương hướng kịch tình lại phát triển thành báo thù đại kế, thù giết muội, cùng nam chủ địa vị quyền lực nể mạo cách xa ... rồi hả?

Này, chẳng lẽ ông trời là cho nàng đi đến làm vật hi sinh nữ phụ? Cho nên... Nàng căn bản không phải nữ chủ, chính là nữ phụ trong thế giới này bất hạnh chết non. Cho nên, cho nàng đi đến thay thế bỏ sung?

Trời ơi, sẽ không là như thế này đi.

Đều nói trong phim thần tượng nữ phụ chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra, này nàng...

Nghĩ, Lâm Nghiên mạnh dạn đẩy ra Thiếu Thi Trạch trước mắt, thẳng tắp hướng đến sông nhỏ ngoài cửa.

Mới vừa chạy tới sông nhỏ, ần ần nhìn đến bóng dáng màu trắng của bản thân, nháy mắt tiếp theo liền rơi vào rồi một cái ôm, “Muốn chết?!”

Thiếu Thi Trạch giọng điệu dòn dập mà phẫn nộ, rõ ràng cho rằng Lâm Nghiên nhảy sông đi.

Lâm Nghiên giựt giựt khoe miệng, chính nàng quán quân bơi lội, nghĩ chết như thế nào cũng đều sẽ không lựa chọn đi nhảy sông.

“Ngươi buông ta ra!” Từ chi loạn đạp nước, nàng bị Thiếu Thi Trạch hung bạo mang đi.

Ta chỉ là đơn thuần muốn xem bản thân lớn lên trông thế nào, Lâm Nghiên uể oải, gương mặt không có một tia thần sắc, cho đến khi bị hắt thô bạo ném vào trong một gian phòng, tiện đà nghe được hắt nói gì đó với nha hoàn.

Mà lúc đó, Lâm Nghiên đã thấy được trong phòng có một cái gương đồng vĩ đại.

Dè dặt cẩn trọng tiếp cận, lại sợ hãi không dám tới gần.

Vạn nhất, vạn nhất, thật là mặt nữ phụ làm sao bây giờ, phải tìm chết. Nếu như không chết, khẳng định cuối cùng không là bị nam chủ cùng nữ chủ ngược chết, ngọcthuybachdang chính là bị nam phụ cùng nữ chủ ngược chết, thậm chí chính là nam chủ cùng nam thứ ngược chết.

Lâm Nghiên nghĩ, ghen một hơi, vọt tới trước gương, mạnh mẽ mở mắt ra.

Nhân sinh nhất thời tan thành mây khói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Độc nhất tâm nữ phụ

Mắt phượng mày ngài, má ngọc sáng bóng ... Không không không, đây đều là hình dung cổ nhân. Lấy gu thẩm mỹ của phim thần tượng hiện đại đến

xem, điển hình mặt chữ V, mũi cao mắt to, dáng người phát triển, hoàn mỹ đến mức khó tìm từ để so sánh rồi.

Nhưng là, cổ tình liền hủy tại trên khuôn mặt hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ gần như khắc nghiệt, gần như khôn khéo, tâm cơ. Bộ dạng khí thế bức người, ngấm lại bản thân muội muội bộ dạng sạch sẽ thẹn thùng đáng yêu, ôn nhuận vô hại.

... Bản thân không phải là lựa chọn đầu tiên cho điển hình nữ phụ ác độc sao?

“Ta không cần làm nữ phụ ~” Tướng phủ trong khuê phòng, một tiếng thét ai oan kinh thế hãi tục, làm người nghe thấy dựng cả tóc gáy.

Thiếu Thi Trạch đứng lặng ở trong sân thật lâu, nghe tiếng hô tê tâm liệt phế, nhất thời bước không ra.

Chính là, lúc Lâm Nghiên còn tại cấm khải nhân sinh bi thảm của nàng, lại không biết, nàng bị cấm đoán rồi.

Hơn nữa là Thừa Tướng cha nàng tự mình hạ mệnh lệnh, đối người trong phủ nói là, nàng thần chí không rõ, giam cầm ba tháng, để xem hiệu quả về sau.

Đáng giá tiếp là xem hậu quả của chuyện 'Muru sát Hoàng đế'.

Mà Lâm Nghiên lại người ở dưới mái hiên, trốn không thoát cũng không thể không cúi đầu.

Lúc tiểu nha hoàn hai mắt đầm lệ chạy tới, nói cho nàng tin tức này, Lâm Nghiên giống như đang nghe một chuyện cười, ngocthuylachdang.ddlequydon.com ý thức được nha đầu này chưa bao giờ nói đùa nàng, quả thực kém chút hồng mắt, giam cầm ba tháng = cấm đoán hết kỳ nghỉ hè.

... Đây quả thực là đang trêu đùa ta, Thừa Tướng đại nhân, người cha lợi hại của ta, người vậy mà có thể đối thân sinh nữ nhi như thế ngoan độc.

Lâm Nghiên lại lâm vào lặng im, lần này liên tục rất lâu. Trên cơ bản, trong tướng phủ nha hoàn gã sai vặt, mỗi ngày chỉ có thể nhìn đến bóng dáng yên tĩnh của nàng, suy nghĩ, đại tiểu thư là thật tâm nghĩ lại rồi.

Chính là, lại thường xuyên phát sinh chuyện như vậy.

Chỉ cần nha đầu không để ý, chỉ thấy Lâm Nghiên treo cổ, đứng đưa hai chân.

Đối thoại cũng ba ngày hai bữa ôn tập mấy lần.

“Tiểu thư... Tiểu thư ngài làm cái gì vậy!” Một phen túm chặt dải lụa trắng trong tay Lâm Nghiên, đá văng băng ghế dưới xà nhà ra, nha hoàn tận tình khuyên bảo.

“Tiểu thư, thành đại sự nhất định phải học nhẫn nại, chỉ có nhẫn nại mới có thể có cơ hội.”

“Tiểu thư, nô tì sẽ luôn luôn cùng ngài.”

“Tiểu thư...”

“Stop!” Lâm Nghiên che lại miệng nàng lái nhai không nghĩ, rốt cục có thể lý giải Tây Du Ngô Không phiên nào.

“Tiểu thư?”

Lâm Nghiên trừng mắt nhìn đôi mắt kiên định mà quyết tuyệt của nàng, lời nói đến miệng lại yên lặng nghẹn xuống.

Kỳ thực, tiểu thư ta không thích mạng thù, đi qua liền đi qua, đúng không. Dù sao chết cũng không phải cha mẹ ta...

“Nha đầu, người nói hiện tại đã là ngày thứ mấy rồi hả?” Lâm Nghiên uể oải, xòe tay tính tính.

“Tiểu thư, hiện tại mới... Ngày thứ mười.” Nha hoàn an ủi vỗ vỗ lưng của nàng, ý có thương tiếc.

Mười ngày? Nói cách khác, bản thân ở trong phòng không có wifi, không có người đã ngủ người mười ngày, đây quả thực là kỷ lục của đời nàng, nhất định phải ăn mừng!

Hơn nữa nàng đã đem tất cả chiều số có thể nghĩ đến, đều dùng một lần, lại đều bị tiểu nha đầu này túm chặt, trốn không thể trốn, chết không thể chết được.

Xem ra, người ta xuyên không trùng sinh tới đều là nữ chủ được nha hoàn chân thành mới có phúc lợi, chính hắn người này đã làm nữ phụ, ngocthuylachdang ngay cả nha hoàn cũng chỉ thúc giục bản thân chịu nhục cùng báo thù.

“Tiểu thư?” Thấy Lâm Nghiên lại thất thần, nha hoàn buông đồ ăn trong tay, rót một ly rượu, đỡ nàng ngồi xuống.

“Không cần bảo ta tiểu... Đúng rồi, người tên là gì?” Lâm Nghiên ngửi ngửi rượu, hôm nay lại đưa tới rượu mạnh như vậy, nàng cũng sẽ không uống rượu.

“Tiểu thư, ngay cả tên của nô tì cũng đã quên rồi sao?” Nha hoàn nghe xong làm ra bộ dạng thương tâm.

Không phải là đã quên, là căn bản không nhớ rõ, Lâm Nghiên chợt dạ liếc nàng một cái, uống một hớp rượu, thực lạt.

“Nô tì kêu Thanh Mộc, lúc trước vẫn là phu nhân ban tên cho nô tì.” Đào mắt, nha hoàn lại vui vẻ ra mặt nhìn Lâm Nghiên.

“Tên rất hay.” Lâm Nghiên cảm thấy tên như vậy, quả nhiên rất có phong phạm nhà cao cửa rộng, ngay cả nha hoàn tên đều chú ý như vậy.

“Vây muội muội ta đâu ~” lo lắng nhắc miệng, thần kinh đã có chút căng thẳng.

“Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư khuê danh, Cận Tịch, đại danh Tô Cận Tịch.”

Quả nhiên! Lâm Nghiên á khẩu không cười nổi, tên này vừa nghe chính là nữ chủ ngôn tình, tự tự tình xảo, uyển chuyển động lòng người, mà bản thân...

Cư nhiên tùy tiện đã kêu Lâm Nghiên, chân thật đáng tin, Lâm Nghiên không kiên nhẫn chờ dài, nàng khi nào thì có thể nén giận như vậy làm nữ phụ cho người khác, hơn nữa còn là loại cường ngạnh, thật khó chịu, làm phổi hợp diễn cho người cổ đại ...

Ném đồ ăn trong tay, Lâm Nghiên lần thứ n nghĩ thế nào thoát đi thế giới này.

Mà một bên nha hoàn Thanh Mộc, lúc này lại rành mạch thấy được, giữa lòng mây nàng không cam lòng, nhất thời cảm thấy thời cơ đến. Nàng làm cho nàng tại trong phòng yên tĩnh hẳn nại gây người nhiều ngày như vậy, liên tính là tôi luyện lâu như vậy, nàng vẫn là có thể thấy rõ, sau khi tỉnh lại tiểu thư giống một ngọn lửa bùng sáng chói mắt. Nàng cần tiểu thư như vậy, vì nàng, vì đại kế báo thù mà thiếu sót.

“Tiểu thư, nhưng là nhớ Thiếu Thi Tướng quân rồi hả?” Thanh Mộc tròn mắt xoay xoay, cuối cùng đưa đến trước mắt nàng một ly rượu, coi như vô ý hỏi một câu.

Thiếu Thi Tướng quân?

“Thiếu Thi Trạch? Ta nghĩ hẳn làm chi?” Lâm Nghiên cầm ly rượu, ghét bỏ phát ra một tiếng buồn ối, nhú mày hỏi nàng.

“Vây tiểu thư thật sự có thể quên Thiếu Thi Tướng quân?” Thanh Mộc như là không tin, lại giống hi vọng từ trong miệng nàng cho ra đáp án xác thực.

“Ha ha ~ đùa giỡn cái gì... Hẳn nhưng là ta muội phụ.” Lâm Nghiên bộ mặt cứng đờ, dựa theo lời người nha hoàn nói với tự mình, phía trước Lâm Nghiên cùng Thiếu Thi Trạch rõ ràng là có một đoạn tình thâm. Nếu là lúc này phủ nhận, Thanh Mộc tự nhiên là không tin, liền dẫn rồi đi đề tài.

“Muội phụ? Thiếu Thi Tướng quân hẳn giờ phút này, nhiều nhất chẳng qua là bị mỹ mạo của nhị tiểu thư mê hoặc, đi thân cận một ít, có lẽ trong lòng hẳn luôn luôn là có tiểu thư ngài.” Thanh Mộc nói đến Tô Cận Tịch, một bộ dáng khinh bỉ.

Lâm Nghiên xem lại một cái thật đau, nhìn biểu cảm thống hận này, quả nhiên giống nha hoàn bên người nữ phụ trong kịch cổ trang, ước gì nữ chủ chết sớm, chỉ còn lại nàng này địa vị nữ phụ vững vàng.

Còn có Thiếu Thi Trạch, chính là nhìn ta khó chịu, bằng không hẳn cũng không bị mỹ mạo của tiểu thư ta mê hoặc.

“Ừ... Ta cũng là nghĩ như vậy, người nghĩ đi, ngày đó ta chạy ra bờ sông, hẳn còn là có chút khăn trương ta sẽ tự sát, nhưng là ta hại chết biểu muội hẳn, đây là chuyện thực. Cho nên người yên tâm, ngocthuylach dang hẳn một thân chính khí như vậy, liên tính có thể tha thứ ta, cũng sẽ không thể tha thứ chính hẳn.” Lâm Nghiên tính cho nàng một cái tươi cười an ủi, tình huống như vậy, nàng sớm trong phim truyền hình thấy rõ. Thái độ của nam chính đối nữ phụ, từ trước đến nay đều là đạo đức như thế này, kiên trì bất khuất, liên tính là thành yêu, không hề nguyên tắc cùng điểm mâu chốt, đây cũng là giới hạn đối nữ chủ.

Ta nữ phụ ác độc như vậy, vẫn là thiếu trêu chọc phiền toái này, không lên đi theo định luật nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ánh sáng nữ chủ triệu hồi nam phụ.

“Tiểu thư... Chú ý bắt cóc Thiếu Thi Hương, là nô tì đưa ra, tiểu thư căn bản không cần vì Thanh Mộc gánh vác trách nhiệm. Bởi vì việc này, Thanh Mộc kém chút còn mất đi tiểu thư, Thanh Mộc biết sai rồi.” Không nghĩ, bên này dứt lời, Thanh Mộc liền bạch một tiếng quỹ xuống, than thở khóc lóc, vừa mãnh liệt lên án bản thân, vừa tự tát tai bản thân.

Lâm Nghiên nghe xong lời này, nhất thời bị dọa choáng váng, bắt cóc Thiếu Thi Hương, chủ ý này, nàng nói cho Lâm Nghiên?

Hóa ra , nàng luôn luôn không coi trọng báo thù , đối với Thanh Mộc nhìn qua gầy yếu mà nói, thật sự làm ra mạng người cũng không buông tay sứ mệnh?

Đáng tiếc, tiểu thư cùng nàng cùng chung mối thù đã sớm tan thành mây khói . Hiện tại chỉ còn lại nàng đồ giả mạo, muốn nàng làm sao bây giờ...

“Trước đứng lên, tiểu thư không trách người.” Lâm Nghiên vội vàng kéo nàng đứng lên, hơi có chút tiếc nuối lau nước mắt nàng.

“Nha đầu xinh đẹp , lại hay khóc.”

“Vây... Người nói, người muốn tiểu thư làm sao bây giờ?” Lâm Nghiên an ủi mà không hiệu quả, bất đắc dĩ cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Tiểu thư, ngài không cần buồn xuôi . Hiện nay , tiểu thư chỉ có hai con đường , một , đặt lên Thiếu Thi Tướng quân , lợi dụng gia tộc Thiếu Thi giải oan cho Lâm gia ; hai , ... Cũng chỉ có thể tìm cơ hội tiến vào hoàng cung, bay lên làm Phụng Hoàng , một ngày kia, tự mình hưởng hoàng thượng , hưởng thiên hạ làm sáng tỏ Lâm gia trong sạch, làm cho hơn một trăm mạng người Lâm gia ở dưới suối vàng an tâm.” Thanh Mộc khóc suốt năm chặt tay nàng, nhưng mà... ý nghĩ lại rõ ràng cực kỳ.

Lâm Nghiên giựt giựt khoe miệng, hóa ra tại đây chờ bản thân đâu.

Này nha đầu ngốc, dùng phép khích tướng vẫn là khổ nhục kế, ta ngược lại là muốn giúp người, nhưng đây là nam chủ và nam phụ . Còn chúng ta là cái loại nữ phụ làm hết chuyện xấu, nhưng không có chuyện nào thành công , tương tượng thì luôn hoàn mỹ .

Lâm Nghiên rất muốn khuyên nàng, nhưng là... Các nàng căn bản không ở cùng một kênh.

Nhưng mà , mới nghe được tiến vào hoàng cung, trái tim không hiểu lại hốt hoảng ?

Tuyệt đối là bị mỹ nhan của hoàng thượng mê hoặc , nhưng mà nếu ở hiện đại, thật đúng là thần tượng của ngàn vạn thiếu nữ .

“Được được , không thành vấn đề.” Lâm Nghiên tròn mắt nói dối lừa nàng, dù sao trước đó nàng , qua vài ngày hài từ ngốc phùng chừng liền sẽ quên .

“Tỷ tỷ... Cái gì không thành vấn đề?” Vừa dứt lời, lúc này ngoài viện lại truyền đến một giọng nói uyển chuyển động lòng người , nghe cũng hơi quen thuộc.

Lâm Nghiên nào ngờ, trong mười ngày cảm đoán vừa qua trong tướng phủ không một người hỏi thăm, chỉ sợ là không có người nhớ được nàng tồn tại rồi. Ngẩng đầu vừa thấy, cũng là bản thân muội muội ngày thơ trong sáng , nữ chủ Tô Cận Tịch.

Nhưng mà ... Không đúng , nàng có phải nghe được đối thoại vừa rồi phải không , thật sự quá mất mặt .

“Ừ , tỷ tỷ là nói cảm đoán ba tháng không thành vấn đề.” Lâm Nghiên coi như nàng không có nghe đến, liền nói bậy bạ một câu, thấy nàng sắc mặt khó coi , cũng rất khó nhận nàng có nghe được hay không nghe được.

“Thật sự là ủy khuất tỷ tỷ , phụ thân cũng thật là, khuyên như thế nào cũng không nghe, nhưng mà muội muội cố ý mang đến rất nhiều bánh ngọt trái cây , tỷ tỷ rảnh rỗi ăn cho đỡ buồn.” Tô Cận Tịch nhìn xuống , phía sau một đám gái sai vật, mở ra giỏ đựng đủ loại trái cây bánh ngọt .

Lâm Nghiên vừa thấy, đồ ăn tươi mới mùi thơm bốn phía , ngón trỏ không khỏi động đậy , nữ chủ quả nhiên có nữ chủ phong phạm, liền là thiện lương tri kỷ.

“Tiểu thư...” Vừa định đi qua tiếp nhận , Thanh Mộc liền dùng ánh mắt sắc bén, âm thầm kéo lại bản thân.

Ừm.. Lâm Nghiên biết tình tiết như vậy , lúc này bản thân thân là một nữ phụ ác độc , nên đứng ở phía đối lập với nữ chủ hiền lương thực đức để đấu tranh đến cùng . Có lẽ như vậy, mới giống diễn xuất của Lâm Nghiên trước kia .

“Không cần muội muội giả mù sa mưa , tỷ tỷ không ăn này đó cũng sống tốt lắm” Lâm Nghiên liếc mắt nhìn Thanh Mộc , hắng giọng một cái, bày ra sắc mặt khắc nghiệt bộ dạng cả vú lấp miệng em .

“Tỷ tỷ, muội muội là thật tâm quan tâm tỷ tỷ.” Quả nhiên, tiểu bạch hoa nữ chủ cảm thấy bị khi nhục nan kham, nháy mắt thay đổi mặt, giọng điệu mềm mại yếu ớt.

“Đại tiểu thư ngài đây cũng quá không biết tốt xấu thôi, tiểu thư chúng ta một mảnh hảo tâm, không biết ngài đây là nhà ai giáo dưỡng.”

Nữ chủ vừa mới bị ủy khuất, vàng sáng liền bắt đầu phát ra sáng rọi , bên người nhảy ra một nha hoàn lớn mật chỉ trích nàng . Lâm Nghiên nhìn quen mắt, đại khái là ngày ấy khi tỉnh dậy gặp nha hoàn biết ăn nói này , xem không là kẻ dễ bắt nạt, đại để trong phủ này cũng có tiếng nói , đều có thể nhìn ra Lâm Nghiên địa vị thấp, bản thân chủ tử lại chịu đựng ái vô tận . Cho nên căn bản không đem nàng để vào mắt.

“Người là ai , đại tiểu thư cũng là người có thể nói bậy !” Thanh Mộc thấy tình thế như vậy liền vén tay áo lên , ngocthuylachdang khí thế làm cho người ta sợ hãi chỉ vào người nha hoàn quát lớn , giọng điệu thật là khí thế bức người

Lâm Nghiên thấy tư thế, buồn cười, quả nhiên đây mới chính là nha hoàn của nữ phụ , sức chiến đấu MAX, chỉ thấy sau khi những lời này xuất hiện , một đám nha hoàn phía sau Tô Cận Tịch đều tức giận trừng mắt há miệng nhưng cũng chẳng dám thờ mặt.

Không hiểu, Lâm Nghiên cảm thấy có chút thích, chẳng lẽ bản thân thật sự có thiên phú làm nữ phụ? Nghĩ vậy, sau lưng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

“Sao vậy?” Chính lên mặt là lúc, trong viện lại đến một người, phối hợp là một tiếng nói trầm thấp.

Lâm Nghiên nhũn mày, Thiếu Thi Trạch, không biết hôm nay là ngày gì, bỗng chốc mọi người đều đến Tây Uyển của nàng giúp vui.

Ừm~, Lâm Nghiên suy tư một chút, bỗng nhiên tỉnh ra, loại tình huống này, nữ chủ cũng không có được người khác giải cứu, liền đến phiên nam chủ cường thế hoặc là nam thứ làm anh hùng. Cho nên, hấn đến đây...

Lâm Nghiên nghĩ vậy, nhất thời nhãn tình sáng lên, âm thầm xoa tay nhìn Thanh Mộc cười cười, chuẩn bị tốt tùy thời chiến đấu.

Thanh Mộc không thể lý giải tiểu thư nhà mình tươi cười như vậy là ý gì, tự đứng cảm thấy đến bây giờ, tiểu thư làm cho nàng có cảm giác an toàn.

“Thiếu thi Tướng quân ngài đã tới, tiểu thư nhà ta hôm nay có lòng, vội mang đồ ăn tới cho đại tiểu thư. Không nghĩ đại tiểu thư không cảm kích vậy mà còn nhục mạ tiểu thư nhà ta giả mù sa mưa, ngài nói đó là đạo lý gì?”

Thiếu Thi Trạch mới vừa rồi đi đến bên người Tô Cận Tịch, âm thầm nhìn Lâm Nghiên đang tức giận bưng bưng. Một bên nha hoàn bên người Tô Cận Tịch đã bắt kịp thời cơ, thêm mắm thêm muối nói, bộ dáng nghiễm nhiên còn có tư thế chực khóc.

“Ngọc Thanh, người đừng nói nữa, không phải như thế.” Tô Cận Tịch thấy Thiếu Thi Trạch sau khi nghe xong sắc mặt càng thêm âm trầm, lập tức giữ chặt nha hoàn, hơi hơi trách cứ.

“Tiểu thư, Ngọc Thanh nói sự thật...”

Vốn lời nói của nha hoàn không có độ tin cậy, nhưng là người đẩy ta đẩy, thường xuyên qua lại hát đôi, ở trong mắt Thiếu Thi Trạch lại càng nghĩ chuyện này là thật rồi.

Lâm Nghiên xem tình cảnh này, thấy Thanh Mộc hô hấp bất ổn, biết nàng lúc này vừa muốn đi lên tranh luận, nhưng là Lâm Nghiên lúc này lại ngăn cản nàng, tại trong bầu không khí như vậy, lờm một cái, thoải mái cười cười, “Đúng, liền là như vậy, bản tiểu thư thân kiều thể quý, như thế nào ăn đồ bỏ đi này? Muội muội này là cố tình đến ghê tởm tỷ.”

Phía sau, Thanh Mộc lời kéo góc áo của nàng, mạnh bị kiềm hãm. Thôi xong, tiểu thư lại chơi xấu, nói như vậy ở trong mắt Thiếu Thi Tướng quân hình tượng càng thêm không chịu nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mà Lâm Nghiên hoàn toàn muốn đạt tới loại hiệu quả này.

Bởi vì nàng mới vừa rồi xem Thiếu Thi Trạch, trên mặt cục nước đá này lại có một tia chờ mong nàng giải thích, nhưng nàng không phải là Lâm Nghiên trước đây. Hiện tại cũng chỉ là nữ phụ từ trên trời giáng xuống, hiểu được muốn làm cho Thiếu Thi Trạch đối tiền thân còn có lưu một chút thương hại, đối nàng triệt để hết hy vọng.

Từ xưa nữ phụ tranh đoạt mọi thứ với nữ chủ đều không có kết cục tốt.

Chạy nhanh tìm nơi nào đó rồi ôm ấp nữ chủ đi! Lâm Nghiên chau mày nhìn Thiếu Thi Trạch, ngực hơi hơi phập phồng, nội tâm rít gào nói.

“Người...” Chính tai nghe nói như vậy, từ trong miệng nàng nói ra, Thiếu Thi Trạch vẫn có chút không thể tin.

Hắn luôn luôn hiểu biết nàng, ở trước mặt hắn, nàng mười năm như một. Vẫn luôn nhu thuận biết chuyện, chọc người triu mến, liền tính là lúc trước làm việc gì sai, nàng cũng không chịu nổi lương tâm cắn rứt mà treo cổ tự tử. Mà từ lúc nàng từ trong quan tài sống lại, giống như thay đổi một người khác, cả người đều có vẻ kiêu ngạo, như vậy không ai bì nổi, làm hắn cảm thấy thật sự xa lạ.

“Cũng là người bản tính chính là như thế?” Thiếu Thi Trạch neho mắt lại, cắt gấu lừa gạt.

“Không sai... A ~” Lâm Nghiên vốn chuẩn bị lại dùng giọng điệu kiêu ngạo ương ngạnh, đang định nói ra những lời này, lại bị Thanh Mộc nhéo một cái sau lưng.

“Thiếu Thi Tướng quân bớt giận, ngài cũng biết tính tình tiểu thư, nàng chính là nhất thời tức giận quá ngoài mạnh trong yếu, kỳ thực... Tiểu thư là bị nhị tiểu thư nói thành không có giáo dưỡng, mới có thể nộ hỏa công tâm. Tiểu thư mấy năm nay ở tại Thiếu Thi phủ, nàng không nghĩ bị người khác nói

thành không giáo dưỡng, cảm thấy như vậy làm mất mặt Thiếu Thi Tướng quân ngài, cho nên...”

Không thể không nói, Thanh Mộc này bậy bạ, dùng chiêu vu oan giá họa, diêm đấm đáng yêu thật sự là số một, liền ngay cả Lâm Nghiên nghe xong đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn Thiếu Thi Trạch. Quả nhiên, trực nam bị thuyết phục, lông mày cau lại, giống như là nghĩ tới cái gì, nhìn Lâm Nghiên liếc mắt một cái, cũng không như vậy không thuận.

Vì không cô phụ Thanh Mộc phen này khổ tâm, Lâm Nghiên khéo miệng giật giật, âm thầm cũng phối hợp cúi đầu.

Tô Cận Tịch gặp không khí xoay chuyển, bản thân lại không hiểu bị vu hãm, chỉ ngây người lung túng nhìn Lâm Nghiên.

Tiền đã giữ chặt tay Thiếu Thi Trạch, giọng nói mềm yếu vô tội, “Đều là hạ nhân không giữ miệng, Trạch ca ca không cần tức giận.”

“Ừ.” Thiếu Thi Trạch ánh mắt rõ ràng nhìn Lâm Nghiên mặt không biểu cảm, bàn tay nắm Tô Cận Tịch có một chút nhanh.

Lâm Nghiên cố ý nhìn thấy, ngoethuybachdang.lequydon.com khéo mắt xẹt qua tươi cười giống hồ li, nắm nhanh như vậy cho ai xem đâu, lừa mình dối người? Chẳng lẽ trong lòng Thiếu Thi Trạch thật sự còn có Lâm Nghiên trước kia, chẳng qua không dám thừa nhận, muốn thay đổi cảm tình?

“Trạch ca ca người tới đây là tìm Tịch Nhi à?” Tô Cận Tịch thấy như vậy, một khắc đều không muốn ở lại nơi này, liền vội vã rời đi.

“Hoàng thượng sai ta đến quý phủ, thuận tiện mang khẩu dụ, yến tiệc năm nay, niệm Thừa Tướng công lao, ban thưởng mừng hai toàn bộ phủ đến hoàng cung dự yến.”

“Toàn bộ phủ?” Tô Cận Tịch nghe được tin tức này không thể nghi ngờ là nhảy nhót, nàng phụ thân lao khổ cung cao, lại được sủng ái, mẫu thân chính là tiểu cô của Hoàng đế, bản thân cũng có danh hiệu đệ nhất mỹ nữ tài nữ Vinh An, một nhà ba người có thể đi vào cung điện thánh tự nhiên là quá tốt, nhưng là, nghĩ lại, toàn bộ phủ? ... Cũng bao gồm Lâm Nghiên?

Lâm Nghiên nghe được nàng lập lại một câu này, mặt mày hớn hở nhìn nàng liếc mắt một cái, nhìn thấu tiểu tâm tư nàng viết ở trên mặt.

Thế nào, sợ nàng này đại tiểu thư đi che giấu nàng nhị tiểu thư tỏa sáng? Cũng là, dù sao những năm gần đây, nàng Tô Cận Tịch, mới là chân chính được hưởng đãi ngộ của đại tiểu thư, có thể nào dễ dàng để người khác cướp đi ánh sáng.

Vẫn là nàng sợ nàng lại đi oán hận nàng?

Lâm Nghiên nghĩ, khéo miệng ghen cười, mặt mày vẫn là thuận theo, yên tâm đi mỹ nhân, hẳn là đối bản thân có chút tự tin.

Nghĩ, nàng bất giác cười lạnh một tiếng.

Thiếu Thi Trạch nghe tiếng nhìn nàng một cái.

Lâm Nghiên tiếp tục cúi đầu, không biết hẳn suy nghĩ gì, đối Tô Cận Tịch suy đoán nói, “Ừ.”

“Muội muội nếu là không nghĩ tỷ đi, tỷ tỷ liền không đi nữa.” Lâm Nghiên nhìn bộ dạng Tô Cận Tịch, thập phần biết tình lý đề nghị nói.

“Muội muội chỉ là sợ tỷ tỷ lần trước cùng thánh thượng có chút hiểu lầm...” Tô Cận Tịch nghe vậy liền tục giải thích, như là sợ bị hiểu lầm.

“Không có việc gì, tỷ tỷ thế nào bỏ được liên lụy Tướng phủ đâu? Còn nữa... Hoàng thượng nói không chừng sẽ thích người to gan lớn mật như ta. Bằng không tỷ tỷ cũng sẽ không thể hiện tại như vậy thân nhiên vô sự đứng ở trước mặt muội muội.” Lâm Nghiên híp ánh mắt giả hoạt, nhìn về mặt Tô Cận Tịch.

Lúc nghe nàng nói đến chữ thích, quả nhiên, tiểu bạch hoa vẻ mặt chấn động.

Tô Cận Tịch vốn là nghi hoặc, vì sao Lâm Nghiên phạm phải tội lớn tày trời như thế, thánh thượng còn có thể thoáng mở một mặt. Tuy rằng người người đều biết, có Thiếu Thi Trạch cầu tình, nhưng thánh thượng luôn luôn có tiếng tâm tư khó dò, hẳn nếu là thả Lâm Nghiên, hơn phân nửa là có lý do của bản thân. Chẳng lẽ cũng là giống người khác bị bề ngoài diêm dúa lèo lết của nàng mê hoặc rồi hả?

Lâm Nghiên ánh mắt giả hoạt xoay xoay, trong nội tâm giúp nữ chủ tiểu bạch hoa bổ sung một câu: Hoàng thượng nếu thích cũng thích người như ta.

“Tỷ tỷ nói chi vậy, thánh thượng không hề khinh khích trước kia tự nhiên là tốt, nhưng là tình huống có lẽ cũng không có lạc quan như tỷ tỷ tưởng.” Quả nhiên, Tô Cận Tịch sùng sốt một lúc lâu, nhẹ nhàng lên ống tay áo, che khuất nụ cười khéo miệng, cho dù là trào phúng cũng khiến người thích.

Bên cạnh một đám nha hoàn, càng là đắc thế phụ họa, cười bất âm bất dương.

Lâm Nghiên định há miệng phản ứng, lại như bị cái gì ngăn trở. Quả nhiên, Thiếu Thi Trạch hẳn sớm dùng ánh mắt khó có thể chịu được nhìn nàng. Như là nàng nói ra lời nói vô liêm sỉ thiên lý khó dung không bằng.

Lâm Nghiên cảm thấy người cổ đại chính là một tế bào hài hước đều không có.

Liền lười nói nữa, thuận thế ngáp một cái, bỏ lại một đám người ngoài cửa, lười biếng hướng trong phòng đi.

“Thanh Mộc, đồ ăn nhận lấy, tiền khách.”

Giọng nói không cảm xúc , trong sân tất cả đều là tiếng oán giận.

“Từ lúc vào viện đến bây giờ cũng chưa chào một tiếng, không hề giáo...”

“Ngọc Thanh, đừng trách cứ tỷ tỷ, nàng đã nhiều ngày cũng là khó chịu , khó tránh khỏi tính tình sẽ có chút cổ quái.”

Một loạt tiếng bước chân vang lên , Thiếu Thi Trạch không nói một lời nhìn trong buồng liếc mắt một cái, liền cùng Tô Cận Tích cùng đi ra ngoài.

Lâm Nghiên nằm ở trên giường lớn, nhu nhu mi tâm, lật người , không khỏi cười lên tiếng, trạch đầu giống trong phim truyền hình, hiện tại bị bản thân đưa trở lại như cũ , quả thực so nằm mơ còn huyền ảo, chẳng qua ...

Nàng bây giờ cãi nhau với nữ chủ , sẽ không gặp báo ứng đi?

“Thanh Mộc ~” sau một lúc lâu, nàng hô một tiếng .

Thanh Mộc đóng cửa lại đi tới, không hỏi nàng chuyện gì, liền một mặt kinh hi mở miệng , “Tiểu thư, cơ hội của ngài tới rồi.”

Lâm Nghiên vừa nghe, híp híp mắt, nha đầu kia sẽ không cũng đem lời nói vừa rồi tưởng thật thôi?

“Yến tiệc lần này , tiểu thư nhất định phải bắt lấy cơ hội tiến cung.”

“Nếu ta không có nghe sai , người nói tiến cung là?” Lâm Nghiên ánh mắt đảo đảo, không xác định hỏi.

“Chính là ở lại hoàng cung , tiểu thư hiện tại không quyền không thế, làm cái gì đều hữu tâm vô lực . Thiếu Thi Tướng quân hiện tại lại bị nhị tiểu thư mê hoặc ngocthuybachdang.lqđ, muốn hấn quay đầu lại cũng giống tiểu thư ngài nói , thực tại không dễ . Cho nên tiểu thư, Thanh Mộc cho rằng, hiện tại lại đường biết quay lại, sửa đi thánh thượng mới là ôn hòa nhất.” Thanh Mộc bắt lấy tay áo của nàng, thần sắc ngưng trọng.

Lâm Nghiên nghe được “ quay đầu lại “ giựt giựt khoe miệng, hơi hơi xấu hổ phát phát thái dương, nha đầu kia, quả nhiên lại đang suy nghĩ đại kế báo thù .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nữ phụ lăng ló phóng đảng .

“Thanh Mộc , người có điều không biết, vừa nãy ta nói Hoàng đế thích ta như vậy chẳng qua là muốn chọc tức nữ chủ... Không, chọc tức nhị tiểu thư, cũng không phải là thật, lại nói hấn đường đường hoàng thượng, chẳng lẽ thật có thể coi trọng nữ quý ngày ấy muốn giết hấn ? Đứa nhỏ quá ngây thơ rồi .” Lâm Nghiên dọn giường chuẩn bị ngủ, lôi kéo nàng nói sự thật .

“... Nhưng là tiểu thư không thể buông tha cho bất kì cơ hội nào . Nếu không chúng ta vẫn là thay đổi sách lược, xuống tay từ Thiếu Thi Tướng quân ?” Thanh Mộc đưa nhỏ này là có thể nghe được tiếng người, chính là... Cô chấp báo thù quá cường đại .

“Không không không, việc đó lại càng không được, người ngắm lại, hấn bây giờ đối với nhị tiểu thư mọi cách che chở, hơn nữa... Nhị tiểu thư, nàng cũng rất tốt, đúng không?”

Truyện được đăng tại diendanlequydon.com

“Tiểu thư! Ngài có thể nào thay nàng nói chuyện đâu, nàng nhưng là chiếm lấy phụ thân của ngài, địa vị của ngài , thậm chí ngay cả người yêu của ngài ! Ở trong lòng tiểu thư , cho dù nàng biểu hiện lại ưu tú, ngài đều hấn là hận nàng . Bởi vì mọi thứ của nàng , đều là từ trên thân tiểu thư mà có được . Tiểu thư ngài không thể bị nàng nhất thời giả mù sa mưa mê hoặc , nàng như vậy xum xoe, chẳng qua là lương tâm có ngượng.” Thanh Mộc nghĩa chính ngôn từ giáo huấn.

Lâm Nghiên xem như tuyệt vọng, Thanh Mộc ơi , người quả nhiên là lấy kịch bản nha hoàn của nữ phụ vạn năm . Người ta nữ chủ có được hết thảy, là vàng sáng của người ta , chúng ta này mệnh thể thảm là nhất định thể thảm.

Lâm Nghiên thấy tư thế cũng cãi lại không được nàng , liền hít một hơi dài.

“Tiểu thư, nếu không chúng ta hai bút cùng vẽ, hai bên cũng không buông , bên này thành, lợi dụng bên kia?”

Lâm Nghiên không khóc, sờ sờ đầu Thanh Mộc , hai ta là nữ phụ còn muốn nam chủ nam phụ không buông tay ? Quả thực chính là tìm đường chết.

“Được , được , người nói cái gì liền là cái đó .” Lâm Nghiên bắt đầu đi qua loa cho xong , đang rộng tay chân nằm ở trên giường , choáng váng đã ngủ.

Dần dần...

Hơi hơi xoa xoa mắt , gió lạnh thổi qua , bầu trời rộng lớn , không có một bóng người.

Lâm Nghiên trên cổ treo một cái máy ảnh kỹ thuật số màu đen , tìm chỗ ngồi xuống , miệng ngậm kẹo mút , thành thang ngồi , giống như đang chờ đợi cái gì.

Không lâu sau , quả nhiên trên một tầng cao của tòa nhà đối diện , một gian phòng ở xa hoa , một con gió làm tung rèm cửa sổ , mơ hồ lộ ra hai bóng người . Lâm Nghiên thấy tình thế cuống quýt cầm lấy máy ảnh , phóng đại quay chụp , mà phóng đại không quan trọng , ngắm nhìn hai người bên trong , sợ tới mức nằng kềm chút ngã xuống .

Chủ biên không dám nên lần này phân công nàng đi chụp ảnh một vị đạo diễn thích chơi quy tắc ngầm , sao lại biến thành thế này ...

Chớp mắt vài lần , không sai , nàng xem rành mạch , đó là thần tượng của nàng , mà bên cạnh hẳn giờ phút này chính dính một người phụ nữ xinh đẹp hoàn toàn khỏa thân .

Ôi thần tượng toàn dân hẹn họ tình nhân , tin tức giật gân nóng hổi như vậy , nàng muốn chụp sao? Mấu chốt chính là ... Người đàn ông này là thần tượng của nàng .

Là mạng sống của nàng .

Nhưng đồng thời nàng cũng là một Cầu Tử (chuyên đi săn ảnh) , tuy rằng trên không có mẹ già dưới không có con nhỏ , nhưng là có chủ nhà thuê .

Tại đạo đức chức nghiệp , cùng so sánh với một đối tượng theo đuổi thật lâu , Lâm Nghiên...

Mặc kệ , thần tượng của nàng không nghĩ tới cũng là loại đàn ông chơi bồi lãng nhăng , là hẳn trước ruồng bỏ bản thân...

Lâm Nghiên đấu tranh thật lâu , trong đầu bỗng nhiên hiện lên một tiểu ác ma , giương đôi cánh màu đen , thế nhưng ma xui quỷ khiến thúc giục nàng bấm nút .

Hình ảnh dừng ở trong nháy mắt đó , mỹ nhân trong giấy lát biến mất , thần tượng nhà mình ánh mắt như đao bắn thẳng về phía nàng .

Nàng không nhìn lầm , trong ánh mắt kia có sắc bén , có tà khí .

Ừ , 360 độ không góc chết , ngay cả giờ phút này đều là đẹp như vậy .

Nhưng mà một giây sau , Lâm Nghiên liền bước hụt , từ trên tầng 23 ngã xuống , gió lạnh quét thẳng vào mặt , Lâm Nghiên hoảng hốt hét lên , mồ hôi đầy đầu mạnh bật dậy .

“Tiểu thư ~ tiểu thư ngại tình , làm ác mộng sao?” Vừa mở cửa , Thanh Mộc nghe tiếng nhanh chóng đã chạy tới , an ủi vỗ vỗ phía sau lưng của nàng .

Lâm Nghiên lau mồ hôi , lắc đầu , lại thế nào cũng nhớ không rõ khuôn mặt của thần tượng trong mơ . Cái quỷ gì vậy ? Xuyên không còn mất trí nhớ hay sao?

“Không có việc gì , người lấy cái gì vậy?” Thoáng thờ gấp điều chỉnh hơi thở , Lâm Nghiên chỉ chỉ hòm gỗ nàng để ở bên giường hoa .

“À ~ ngày mai không phải là ngày Tướng phủ vào cung sao , nhị tiểu thư đưa cho tiểu thư quần áo mới .” Thanh Mộc mở ra hòm , quần áo màu tím thêu hoa liền đập vào ngay trước mắt , sắc màu sáng loáng , kiểu dáng cổ điển.

Lâm Nghiên thấy không khỏi hai mắt sáng ngời , quần áo kiểu cung đình của nhà giàu cổ đại thật sự xinh đẹp.

Nữ chủ tâm địa quả nhiên tốt , lúc trước còn tưởng rằng nàng sợ bản thân cạnh tranh với nàng , hiện tại xem ra , chẳng qua là chính mình suy nghĩ nhiều .

“Tiểu thư có muốn thử một chút hay không?” Thanh Mộc thấy nàng vui vẻ ra mặt , liền lấy ra úm thử ở trên người nàng .

Lâm Nghiên tưởng , thật sự là mệt , máy quay phim không thể cùng nàng xuyên qua , bằng không , cosplay fashion show này nàng mới sẽ không bỏ qua .

“Thử xem.” Lâm Nghiên ngây ngất cởi hết quần áo xuống , chờ Thanh Mộc phân loại quần áo cho nàng , hoặc là nói qua quần áo cổ đại chính là quá phức tạp , nên đành để Thanh Mộc làm công việc này .

“Như thế nào?” Lâm Nghiên thấy nàng phân tốt sau còn cầm lấy quần áo , nhíu mày ngừ ngừ , không khỏi có chút nghi hoặc.

“Tiểu thư , nó ư thế nào người thấy quần áo có mùi khác lạ ?” Thanh Mộc không xác định vò vò quần áo , Lâm Nghiên xem có chút thịt đau.

“Quần áo mới làm gì có mùi , mùi thơm chả nhẽ không tốt sao .” Lấy quá quần áo , trong lòng lầm bầm một câu , người là không có mặc quá quần áo xịn

, hương vị mới thích đầu .

“Tiểu thư, bằng không ta trả lại , Thanh Mộc một lần nữa làm quần áo cho ngài .” Nha đầu vẫn là lo lắng, cảm lấy hờn định đứng lên.

Lâm Nghiên thấy nàng bộ dạng lo lắng , lắc đầu cười cười, “Ta ngược lại là không sao , nhưng là người hiện tại trả lại , chẳng phải quan hệ với nhị tiểu thư sẽ càng thêm cứng nhắc . Ngày mai cũng không tốt cùng nhau vào cung .Hơn nữa, hiện tại mới đi định quần áo, sợ không kịp, huống hồ... Người còn chút bạc vẫn là thu lại làm đồ cưới đi.” Nói xong lời cuối cùng, Lâm Nghiên cười như tên trộm.

“Đều là Thanh Mộc không tốt, sang năm mới cũng không có thứ gì tốt đưa tiểu thư .” Nha đầu nghe xong gục đầu xuống, âm thầm ảo não.

Lâm Nghiên nghĩ lại, ngày mai mừng hai, bây giờ cũng không phải là mừng một đầu năm sao, nàng tại tiểu viện xa xôi hẻo lánh nhất Tướng phủ , lại không hề cảm thấy không khí tết . Chẳng trách hôm qua Tô Cần Tích vội tới tặng đồ cho nàng .

“Không có việc gì không có việc gì, người không hỏi ta muốn tiền mừng tuổi thì tốt rồi.” Cười vỗ vỗ nàng, cảm lấy quần áo, Thanh Mộc liền giúp nàng mặc vào.

Sau một lúc lâu , rốt cục mặc xong quần áo .

Quần áo màu tím thêu hoa văn , dáng vẻ xinh đẹp , phong tư yếu điệu, không thể không nói, dáng người của Lâm Nghiên này , quả nhiên là đúng quy cách làm nữ phụ có sức cạnh tranh mãnh liệt .

Lâm Nghiên xoay vặn thân mình, bỗng nhiên thật sự cảm thấy rất... lắng lơ diêm dúa . Tuy rằng che rõ ràng là kín mít , nhưng là cho nàng cảm giác chính là khó có thể hợp với nơi thanh nhã.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị nữ chủ hãm hại

Edít:ngocthuybachdang.

“Tiểu thư , Lâm gia có hi vọng được giải tội rồi!” Thanh Mộc cài nốt cây trâm cho nàng , nhìn Lâm Nghiên xinh đẹp tuyệt điểm như vậy , nhất thời đã quên hô hấp.

Lâm Nghiên bỏ qua giọng điệu bán mình làm vinh của nàng , đi đến gương đồng trước mặt, nhưng cũng kích động sờ lên đầu .

Thật tốt xem oa , đáng tiếc , là một nữ phụ.

Lâm Nghiên trước khi ngủ liền nghĩ đến, ngày mai có thể đi gặp Hoàng đế đẹp trai , không khỏi kích động ở trên giường lăn lộn . Dù sao thân là một người yêu thích cái đẹp , nàng đối soái ca cực phẩm không có sức kháng cự.

Vốn chính là nội tâm hơi có chút kích động, sau đó ... Nàng liền phát hiện nàng ngủ không được. Nguyên nhân cũng không phải rất hưng phấn, mà là toàn thân của nàng , từ từ bắt đầu, giống như lửa thiêu nóng lên... Nóng lên...

Lâm Nghiên lau mồ hôi trên đầu , ý nghĩ nhất thời nóng lên, sẽ không là? Xem nhiều truyện xuyên không, nàng sẽ không lại cũng khoa trương lại giả tạo trúng cái gì... Hợp Hoan Tán?

Lâm Nghiên nghĩ vậy trùng hai mắt, không thể nào, nàng nhưng là nữ phụ ! Kinh hồn táng đảm một lúc sau, Lâm Nghiên rốt cục yên tâm, sự thực chứng minh, nàng quả nhiên là nữ phụ .Bởi vì lửa nóng trên người nàng bắt đầu từ từ biến mất, mà sau lưng với trên mặt lại bắt đầu ngứa , là cái loại ngứa vô cùng ngứa, làm nàng hận không thể gãi tận tới xương tủy .

Ngồi dậy gãi chung quanh , từ trên giường đến đến dưới giường, từ cọ cây cột đến tự ngược . Lâm Nghiên bắt đầu miệng khô lưỡi hanh, đau đến không có khả năng nhúc nhích, trong lòng vội vàng xoay động lại tựa hồ muốn điên .

“Thanh Mộc ~ Thanh Mộc!” Ngửa càng thêm nghiêm trọng, Lâm Nghiên sợ hãi kéo thân mình trầm trọng , đến phòng Thanh Mộc ở cách vách , lay then cửa, hữu khí vô lực la lên.

“Tiểu thư?” Thanh Mộc từ trong giấc mộng bừng tỉnh, nghe thanh âm của nàng , suy yếu giống bệnh nhân, một cái khiếp sợ, vội vàng cảm lấy đèn , bò lên.

“Thanh Mộc, người xem ta đây là như thế nào, làm sao có thể ngứa như vậy ?” Lâm Nghiên thấy nàng đẩy cửa ra, tới gần phía trước một chút.

Dưới ánh nến, Thanh Mộc thấy rõ mặt nàng, sợ tới mức hét lên một tiếng, kém chút chân nhuyển ngã xuống đất.

“Tiểu... Tiểu thư, mặt của ngài ~ “

“Sao vậy? Mặt ta, có phải bị gì rồi hay không ?” Lâm Nghiên nghe tiếng vang , cả trái tim trầm hơn phân nửa, mới vừa rồi còn ả ả cảm giác, móng tay có chất lỏng, hiện tại ngấm lại nhất định là máu.

“Tiểu thư, ngài làm sao...” Lâm Nghiên chỉ cảm thấy trước mắt đầy sao , yết hầu sưng đau chua xót, Thanh Mộc cuống quýt bò lên, đem ánh nến đưa lại gần.

“Còn thật nóng, nô tì đi lấy cho tiểu thư ít nước , nhất định không thể gãi.” Thanh Mộc trở lại bình thường, sờ cái trán của nàng, sợ tới mức lại là cả kinh, vội vàng chạy đi múc nước.

Lâm Nghiên bị sốt mơ mơ màng màng, tưởng lời kéo nàng cũng không khí lực, chỉ phải run run rẩy rẩy cầm đèn đi đến trước gương đồng .

Trong gương , dưới ánh nến chập chờn , gương mặt vốn trắng như bạch ngọc , giờ phút này lại đỏ bừng tơ máu che kín , mà khuôn bố nhất chính là còn có những chấm đỏ to như hạt đậu .

Đây là mẩn cảm rồi.

Sờ soạng cái trán nóng bỏng , kèm chế ham muốn gãi mặt , Lâm Nghiên toàn thân khó chịu, giống như bị bỏ vào lò nung , thần trí hỗn độn .

“Tiểu thư , tiểu thư , nước đến đây, Thanh Mộc lau người cho ngài , có thể thoải mái một ít.” Thanh Mộc bước chân dồn dập vang vọng trong phòng , Lâm Nghiên mơ hồ có thể cảm giác được đau đớn, đó là một loại cảm giác nàng chưa từng chịu quá , hồ hấp dồn dập, tứ chi giống như không tồn tại .

Thanh Mộc không ngừng chà lau , dần dần nhiệt độ cơ thể hạ xuống, nàng mới có thể thoải mái chút . Dựa vào bên giường thờ, giờ phút này mới hơi hơi chú ý tới , Thanh Mộc luôn luôn nhỏ giọng khóc nức nở .

Vô lực giơ tay lên, hướng nàng vẫy vẫy, “Hài tử ngốc người khóc cái gì , ta đại khái chính là mẩn cảm , trời sáng thì tốt rồi.”

“Đều do nô tì lấy bộ quần áo này cho tiểu thư mặc, nô tì ... Mới đi ra ngoài mức nước nghe được, nhị tiểu thư cùng Ngọc Thanh đang nói... Quần áo đưa cho tiểu thư có rắc phấn hoa Ngọc Diệp , cho nên tiểu thư ngài mới sẽ khó chịu như vậy .” Thanh Mộc vừa khóc vừa lắp bắp, thân mình cũng không ngừng run run.

Thân mình này đối phấn hoa mẩn cảm? Lâm Nghiên đầu óc không ngừng suy nghĩ , sau một lúc lâu thì thảo một câu, chẳng trách.

“Tiểu thư, trên quần áo này có mùi lạ , vẫn là đừng mặc.”

“Đây là nhị tiểu thư cố ý đưa tới quần áo...”

Trong đầu, lời nói của Thanh Mộc hôm qua chợt lóe lên .

Tô Cận Tịch.

Bàn tay từ từ nắm thành quyền , cho đến khi tiếng khanh khách vang lên.

Ngày ấy còn đang suy nghĩ, tự bản thân nói nàng, có phải gặp báo ứng hay không . Hiện tại lại đến một chiêu ngoan độc đến như thế . Hay cho nữ nhân mặt ngoài thánh mẫu Bạch Liên Hoa , sau lưng lại ngoan độc .

Không chế không nổi phần nộ, như là muốn đốt cháy cả làn da nàng .

Đêm yên tĩnh , Lâm Nghiên thường thường phát ra tiếng kêu cha gọi mẹ , tiếng kêu như vậy thấm vào lòng người , cũng càng thêm quyết tâm sống sót. Có lẽ trước đó, nàng căn bản không biết ông trời làm nàng trùng sinh đến khối thân mình này ý nghĩa ở đâu, không biết án oan của Lâm gia cùng nàng có quan hệ như thế nào, nhưng hiện tại, ít nhất, nàng đã biết, nữ chủ lòng dạ rắn rết không những làm nàng rơi đài , còn động chạm đến tôn nghiêm của người hiện đại .

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Nghiên tỉnh lại , liền thấy nha đầu ghé vào trước giường ngủ , trên đất còn ít nước đọng.

Lâm Nghiên hơi hơi nhíu mày, kéo lại chăn cho nàng , sau đó chậm rãi tiêu sái đến trước gương đồng , trên mặt từng nốt mụn màu đỏ trong vòng một đêm thân kỳ lặn mất , mà bây giờ đáng sợ nhất, cũng là những vết cào trên mặt làm cho người ta sợ hãi .

Đều do đôi tay này , Lâm Nghiên nhìn nhìn móng tay thật dài của bản thân , lại nhìn gương mặt khó coi giờ phút này , bản thân nếu không gãi , lại như thế nào hủy đi khuôn mặt này , nhưng là... Tối hôm qua ngứa như vậy , ai có thể nhịn không gãi được đâu ?

Che dấu bệnh mẩn cảm, mặc cho ai nhìn đến bộ dạng bản thân lúc này, đều sẽ cho rằng bản thân vì ngứa mà gãi mặt .

Cho nên, nàng Tô Cận Tịch muốn đạt được mục đích như vậy đi?

Lâm Nghiên hít một hơi thật sâu , nhắm mắt lại.

“Tiểu thư, ngài tỉnh?” Bên giường , Thanh Mộc dụi dụi mắt, trước tiên đến xem mặt nàng.

“Đêm qua phiền toái người , người ngủ tiếp một lát đi .” Lâm Nghiên ở trong mắt nàng thấy được hơi run, không quay sang , xoa mặt không chút để ý tươi cười.

“Tiểu thư mặt ngài biến thành như vậy, nô tì làm sao còn có thể ngủ được, từ nhỏ đến lớn, tiểu thư ngài chú ý nhất, chỉ có khuôn mặt này , huống hồ hôm nay còn muốn vào cung, nô tì tối hôm qua nhìn ra được tiểu thư ngài là thật cao hứng, hiện tại hết thảy...” Thanh Mộc nhìn gương mặt Lâm Nghiên giờ phút này , che miệng, trong hốc mắt bắt đầu nổi lên từng giọt từng giọt nước mắt.

“Tốt lắm, có cái gì phải khóc ? Nước mắt cũng không giải quyết được vấn đề gì .Thanh Mộc, chúng ta vẫn là đứng đắn nói đến chuyện ăn miếng trả miếng để báo thù chuyện này.” Lâm Nghiên lau nước mắt cho nàng , ánh mắt híp thành một đường thẳng .

Đây là lần đầu tiên sau khi tiểu thư nhà mình tỉnh lại , nghiêm túc đứng đắn cùng bản thân nói đến chuyện báo thù , xem ra... Tiểu thư trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cạn Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Logic của nữ phụ cạn bã .

Lâm Nghiên không rõ Thanh Mộc bỗng nhiên dùng loại ánh mắt vui mừng kiểu 'Nhà có con gái mới lớn' xem bản thân là cái gì quý . Chẳng qua , nàng báo thù, mục tiêu minh xác , thái độ kiên định.

Đã Thanh Mộc rất rõ ràng nghe thấy được, là Tô Cẩn Tịch cùng nha hoàn Ngọc Thanh tát phần hoa ở trên quần áo, như vậy...

“Nha đầu, theo như người nói, ta rất ít ở lại Tướng phủ , Tô Cẩn Tịch lại làm sao mà biết ta đối Ngọc Diệp miễn cảm ?” Lâm Nghiên nhú nhú mày, cần thận suy nghĩ , chẳng lẽ sau lưng còn có kỳ quái, còn có người muốn hại Lâm Nghiên?

“Miễn cảm? Kỳ thực việc này nô tì cũng không nhớ rõ , chỉ mơ hồ nhớ lúc tiểu thư mười tuổi , cùng thiếu thi Tướng quân đi du ngoạn, ngocthuylachdang đến gần vườn Ngọc Diệp thì phản ứng giống như tối hôm qua , rất là khủng bố, từ đây tiểu thư sẽ lại không dám đụng vào hoa mai đó nữa .”

Cho nên... Việc bản thân đối hoa mai miễn cảm , Thiếu Thi Trạch còn có một phần?

“Tiểu thư... Thiếu thi Tướng quân, hẳn sẽ không.” Thanh Mộc gấp sắc mặt của nàng biến đổi, có chút không thể tin giải thích nói.

“Sẽ không? Hẳn đại khái mới là người hận tiểu thư nhà người nhất .” Lâm Nghiên cắn thật nặng mấy chữ tiểu thư nhà người , hoặc như là đối một người nào đấy cắn thật sự nặng .

Cường điệu xuống tay, tiêu diệt từng bộ phận.

Lâm Nghiên phóng chừng là tuyệt đối không nghĩ tới, mới sống lại có mấy ngày , bản thân liền biến thành nữ phụ cạn bã mà ngay từ đầu nàng sợ nhất .

Dù sao muốn đối nghịch với nữ chủ , là muốn thời khắc làm tốt chuẩn bị hy sinh , nhưng mà ... Kịch bản ngay từ đầu, hẳn là có chút ưu việt cho nữ phụ đi?

“Tiểu thư, bây giờ mặt ngài đã như vậy , chúng ta có phải đã mất cơ hội tới hoàng cung không ?” Thanh Mộc nhìn Lâm Nghiên trầm tư đến ngẩn người , thần sắc bi thương.

“Thế nào không đi? Nàng càng không muốn chúng ta đi, chúng ta càng là muốn đi.” Nhìn vết sẹo dữ tợn trong gương , Lâm Nghiên cười đến rất là ma tính.

Thanh Mộc xem tiểu thư nhà mình, giờ phút này tuy rằng tạm thời huy dung , nhưng là toàn thân phát ra ánh sáng , làm người khác lóa mắt.

Lâm Nghiên hướng nàng còn đang ngây người ngoắc ngón tay, sau đó dặn dò .

Màn đêm rất nhanh buông xuống, cho đến sáng sớm, Tướng Phủ Tây Uyển vẫn còn chìm trong màn sương , vẫn yên tĩnh như trước , mà ngoài cửa lớn của Tướng phủ lại hoàn toàn tương phản , nha hoàn già sai vật đã sớm xếp hàng , vô cùng náo nhiệt chuẩn bị vào cung rồi.

“Ngọc Thanh, người đi thúc giục tiểu thư thế nào còn chưa có xong , cũng không thể chậm trễ canh giờ.” Tướng phủ đại phu nhân quần áo phú quý , trên cổ quấn một vòng áo lông cáo, ngocthuylachdang trong tay đỡ lò sưởi , đứng ở bên cạnh xe ngựa , ánh mắt nhìn trong phủ, thần sắc hơi có chút vội vàng xao động.

“Phu nhân đừng vội, tiểu thư lần đầu vào cung, tự nhiên muốn trang điểm cẩn thận , lập tức sẽ ra ngay .” Nha hoàn Ngọc Thanh an ủi cười cười, đối với

phu nhân nhìn nọt , bộ dáng cực kỳ nhẵn nại .

Đại phu nhân chỉ biết sùng nịch nhìn về trong phủ , nhìn Thừa tướng im lặng không tiếng động đứng bên cạnh , đối Ngọc Thanh nói, “Sắc trời không còn sớm , ta cùng với lão gia đi trước vào cung , người phải chăm sóc tiểu thư cẩn thận , ghi nhớ vào cung , không thể mất lễ nghi.”

“Được rồi, được rồi, cần tuân mệnh lệnh của công chúa , ngài đã nói thật nhiều lần.” Ngọc Thanh lấy lòng đỡ nàng vào kiệu.

“Người nha đầu kia...” Dù sao người người đều biết, Tướng phủ phu nhân là tiểu cô của hoàng thượng , là Triều Lộ công chúa thanh danh hiển hách năm nào , tự nhiên là chú ý nhất lễ tiết.

Ngọc Thanh thấy xe ngựa của Thừa Tướng cùng phu nhân lộc cộc biến mất ở tầm nhìn, mà trong tướng phủ vẫn như cũ không có động tĩnh gì, bước chân liền hơi có chút sốt ruột đi vào.

Phía sau, cạnh tường đỏ có một bóng người lặng lẽ đi lại, hướng tới gần xe ngựa .

“Tiểu thư của ta , ngài đều chuẩn bị suốt một buổi chiều , thế nào còn chưa có xong , chẳng lẽ muốn cho... Thánh thượng chờ ngài hay sao?” Ngọc Thanh vừa đến khuê phòng của Tô Cận Tịch , liền khẩn cấp cười đùa nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, nói bậy bạ gì đó .” Tô Cận Tịch nghe nói sắc mặt đỏ lên, hờn dỗi nàng một câu.

Ngọc Thanh duyên dáng lượn lờ đi tới, thấy trong gương đồng khuôn mặt Tô Cận Tịch lớn cỡ bàn tay , da trắng mịn như mỡ đông , mi cong như lá liễu , mũi thẳng , thấy thế nào cũng đều làm cho người ta không tự chủ được sinh ra triu mến .

“Tiểu thư xinh đẹp xuất trần như vậy , cho dù là thánh thượng... Sợ là cũng sẽ nhiều lần xem đi.” Ngọc Thanh giống như nhìn thấu tâm tư của nàng , nhíu mày , ở bên tai nàng thấp giọng trêu đùa.

“Càng ngày càng không đứng đắn rồi !” Tô Cận Tịch cầm lấy hộp son trên bàn , đánh nhẹ vào trên đầu nàng một chút, khuôn mặt lại càng thêm hồng rục.

Từ ngày đó, trộm liếc mắt một cái thấy dung nhan thánh thượng , trong đầu óc nàng liền chỉ có hình ảnh một người, khuôn mặt tôn quý như vậy , khí chất hồn nhiên như vậy , ngọcthuybachdang tuyệt thế Vô Song, nàng nhưng lại chưa từng thấy quá.

Đó là Trường Nghi vương của các nàng , là nam tử nàng chưa từng dám mơ tưởng , đúng là mê hoặc lòng người như thế , làm nàng vừa loáng thoáng sắc.

“Ngọc Thanh, chúng ta đi thôi.” Tô Cận Tịch mang theo một cái trâm cài bạch ngọc cuối cùng , trông có vẻ mềm mại thoát tục, liền cả chính mình cũng hơi hơi vừa lòng gật gật đầu.

“Được rồi...” Ngọc Thanh mím môi, nghẹn cười đắc ý , gần quan được ban lộc, bản thân tiểu thư hiện tại sinh ra tâm vào cung , về sau nói không chừng, tới nay qua đi, nàng chính là người hầu hạ nương nương trong hoàng cung .

...

“Không nghĩ tới Thanh Mộc cô nương tâm địa thật tốt , kêu chúng ta đi ăn điểm tâm, nhưng là người bình thường ăn không đến.”

“Đúng vậy , chẳng qua hôm nay tiến cung, xem là không có chủ tử của nàng , đại tiểu thư của chúng ta đâu.”

“Vậy không bình thường sao, đại tiểu thư không biết còn ở trong phủ này mấy ngày nữa...”

Tô Cận Tịch cùng Ngọc Thanh lúc đi ra, xa xa liền nghe thấy mấy gã sai vặt, đang nói nhỏ cái gì.

Ngọc Thanh xem xét bọn họ liếc mắt một cái, nghĩ đến là bị dung mạo của tiểu thư nhà mình kinh sợ , nhíu mày làm bộ trách cứ một tiếng, đỡ Tô Cận Tịch đạp lên xe ngựa, bản thân đi theo phía sau , bất chợt đưa tay vuốt tóc, để che dấu bản thân hưng phấn khó diễn tả bằng lời .

Mà Tô Cận Tịch, đợi nàng cúi đầu tiến vào xe ngựa , còn chưa có phản ứng kịp cái gì, liền bị Lâm Nghiên túm đi vào, gắt gao bịt miệng.

“Ưm ưm ~” Tô Cận Tịch thấy thế, thanh âm nhỏ bé giãy dụa yếu ớt bị tiếng kêu khời kiệu bén nhọn của Ngọc Thanh che lấp đi .

“Đừng lên tiếng!” Lâm Nghiên tới gần bên tai nàng, hạ giọng, hung tợn uy hiếp nói.

Mà Tô Cận Tịch hiển nhiên không chỉ có bị biến cố dọa đến, càng là vì vô số vết cào trên mặt Lâm Nghiên làm cho kinh hãi.

“Sao vậy tiểu mỹ nhân? Sợ hãi rồi hả ? Sợ hãi mà người còn ra tay nặng như vậy !” Lâm Nghiên thấy biểu cảm hoảng sợ vô tội của nàng , không khỏi lửa giận dâng lên, bốp cầm của nàng , một bộ du côn lưu manh cười lạnh.

“Người... Không cam lòng chuyện của ta.” Tô Cận Tịch bị tư thế và khuôn mặt của nàng làm sợ tới mức chết khiếp, thân thể mềm mại run run.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Dung nhan Hoàng đế giá trị một vạn năm .

“Dám làm không dám chịu, ai ~ ta đâu, đối đãi ác nhân, cho tới bây giờ đều là ăn miếng trả miếng . Ngươi như vậy đáng thương, nếu thật sự là vô tội, ta sẽ không cho ngươi chịu khổ như đêm qua ta chịu , rất con mẹ nó tàn nhẫn, không thích hợp ngươi . Cho nên, ta gợn gợn dứt khoát, chọn gương mặt mềm mại nhỏ nhắn được không , yên tâm ta sẽ thật ôn nhu ~” Lâm Nghiên thấy nàng bộ dáng vừa thấy đã thương , không khỏi cười lạnh một tiếng, từ trong lồng ngực móc ra một thanh đoản đao, tà khí để ở dưới cằm của nàng , thanh âm ác ma tràn ngập hấp dẫn.

“Tỷ tỷ, không cần, tỷ tỷ...” Tô Cận Tịch nhìn thấy chủ thủy sáng long lanh , nhất thời hai tròng mắt đều phải trừng roi ra , thanh âm sớm phát run, còn kém không quý xuống đùng đầu rồi.

Lâm Nghiên nhìn không hiểu sao trong lòng thật thích, cau mày, sợ không đành chỉ cười.

“Hiện tại biết kêu tỷ rồi hả ?” Thanh âm dần dần có chút càn rỡ , ngoài xe ngựa , Ngọc Thanh đang thất thần chột hốt hoảng giống như nghe được cái gì , không xác định hỏi , “Tiểu thư, ngài như thế nào?”

Lâm Nghiên vừa nghe, tay nhỏ bé run lên, lập tức gắt gao ở cổ của nàng , “ Nói mau ngươi không có việc gì, bằng không mặt của ngươi.”

“Không...có chuyện gì .” Tô Cận Tịch nỗ lực ổn định thanh âm, mạnh mẽ nói dối.

Ngọc Thanh nghe có chút run run, nhưng cũng chỉ đoán tiểu thư là khẩn trương, cũng không lại hỏi nhiều.

Lâm Nghiên vừa lòng cười cười, tiếp tục cầm đoản đao múa máy trước mặt nàng , hù dọa bạch liên hoa này.

“Đừng sợ muội muội của ta , ngươi đẹp như vậy , ta không nỡ hủy gương mặt của ngươi ~ tỷ tỷ chính là tướng cùng cha mẹ cùng nhau tiến cung, giúp tỷ tỷ được không ? Chỉ cần ngươi phối hợp ta, đợi xuống xe, ngươi biết nên làm như thế nào đi .” Lâm Nghiên thu hồi đoản đao , rút ra một tấm mạng màu đen che mặt, che hết vết cào trên mặt , giọng điệu đầu tiên ôn nhu , nửa câu sau lại tự động trở nên hung ác.

Bởi vậy, dọc theo đường đi Tô Cận Tịch vẫn không ngừng run rẩy , cho đến khi xe ngựa dừng ở cửa hoàng cung .

Lâm Nghiên thấy tình thế thấu đi lại, mỉm cười, gắt gao ôm thắt lưng của nàng xuống xe, mà tư thế này từ người khác nhìn tới là tư thế tỷ muội tình thâm, nhưng hiện thực là Lâm Nghiên cầm đoản đao để giữa hai người .

“Tiểu thư, đây là...” Hai người vừa xuống xe, Ngọc Thanh liền kinh ngạc cả kinh, thế nào vừa xuống xe biến thành hai người rồi.

Vội vàng đi qua, Lâm Nghiên thấy tình thế đem chuỗi đoản đao ấn mạnh một cái vào trên eo nàng .

Tô Cận Tịch vội vàng ngăn trở, cười đến mặt cứng ngắt, “Ngọc... Thanh, ta, ta cùng tỷ tỷ cùng nhau đi vào, ngươi không cần đi cùng , trong hoàng cung... Có nha hoàn chiếu cố .”

“Tiểu thư... Đây là? Đại tiểu thư?” Ngọc Thanh nhất thời phản ứng không kịp, nghe ngữ điệu của Tô Cận Tịch cũng không thích hợp.

“Ngươi liền tại chỗ này đợi, không cần đi cùng .” Tô Cận Tịch giao đãi một câu, tròng mắt cứng ngắt nhìn Lâm Nghiên, Lâm Nghiên hơi hơi gật gật đầu.

Hai bóng hình xinh đẹp liền như vậy "Tương thân tương ái" cùng nhau vào cung.

Từ bậc thềm cung đình mà lên, sớm có tiểu thái giám đứng ở cửa chờ nghênh đón, Lâm Nghiên mới an tâm, tiêu sái cười cười, thu hồi đoản đao, bắt đầu hưng trí bừng bừng thưởng thức cảnh đêm của hoàng cung .

Cho dù nơi này sân to như vậy, đến cùng vẫn là chỗ ở của Hoàng đế , nơi nơi đều tràn ngập bầu không khí mừng năm mới .

“Tướng phủ đại tiểu thư, nhị tiểu thư, mời vào trong.” Tiểu thái giám tươi cười, liếc mắt nhìn Tô Cận Tịch cùng với Lâm Nghiên mang mạng che mặt , chỉ nghĩ là cô nương nhà giàu làm cái gì tươi mới, muốn cho hoàng thượng cảm thấy hứng thú, cũng không hỏi đến, dẫn hai người liền đi vào bên trong.

Vòng qua vài cái hành lang, đến trước điện Bảo Hòa của Càn Thanh cung , rốt cục rất xa liền nghe được tiếng ca múa mừng cảnh thái bình .

Lâm Nghiên vươn tay, kéo lại Tô Cận Tịch nói, “Muội muội không cần kích động, tỷ tỷ mới vừa rồi chính là vui đùa.”

Tô Cận Tịch giờ phút này cũng là an tâm , nghĩ rằng nàng chẳng qua cũng tưởng đến hợp náo nhiệt, liền cũng thả lỏng không ít.

Tiến vào đại điện , Tô Cận Tịch bình phục tâm tình, nhìn đại điện hoa lệ , nhất vũ vừa ra , hai dãy bàn xa hoa chạy dọc hai bên, mấy nhóm người nhà đại thần trong triều ăn uống linh đình, chuyện cười hòa hợp, lợi dụng bước lên trước, tư thái tao nhã mà quý cù tiêu sái đến chính giữa, quý lady lễ đối với hoàng thượng .

Phía trên yến diện , Sở Duy Ngọc hơi hơi ngước mắt, vừa khéo nhìn đến Tô Cận Tịch quần áo trường bào ... Sau lưng, có một đôi giày vôi vàng lù về .

“Tướng phủ nữ - Tô Cận Tịch bái kiến thánh thượng” Tô Cận Tịch tư thái tao nhã quý lạ đại lễ, người trên yến diện ào ào đặt ly rượu xuống, đắm chìm trong tư thái của Vinh An đệ nhất mỹ nhân .

“Hôm nay gia yến, không cần câu thúc, đứng lên đi.” Ánh mắt Sở Duy Ngọc theo một đôi chân lù về mà thu hồi, ngón tay thon dài buông chén vàng đựng rượu, nhìn người quý phía dưới , khéo miệng gọi lên một nụ cười bình thản .

“Tạ bệ hạ.” Tô Cận Tịch hơi hơi ngẩng đầu lên, lại trong nháy mắt nhìn đến Hoàng đế , kém chút đã quên đứng lên.

Ngày ấy ở trong phủ, xa xa vừa thấy liền bị khí chất không gì sánh kịp này làm kinh sợ, lần này lại liếc mắt một cái, đó là rốt cuộc đời không ra ánh mắt rồi.

Tiểu thái giám bên người Sở Duy Ngọc cảm thấy trong không khí có trong nháy mắt ngưng trệ, mà bản thân chủ tử lại không có phản ứng, liền trực tiếp một cái ánh mắt xem xét đi qua, bắt đầu khúc kể tiếp .

Âm nhạc thanh nhã vang lên, sau một khoảnh khắc Tô Cận Tịch thất thần , ngượng ngừng thối lui đến chỗ ngồi.

Không có người rồi hả ?

Sở Duy Ngọc mày nhỏ không thể thấy giật mình, lập tức khôi phục bình thường, lại ngước mắt, đã là lặng yên không một tiếng động hướng chỗ trống của Tướng phủ đại tiểu thư nhìn thoáng qua.

Mà lúc này, bên ngoài điện Bảo Hòa , tiểu thái giám mới vừa rồi nghênh đón Lâm Nghiên cùng Tô Cận Tịch , đang dây dưa với Lâm Nghiên .

“Tiểu thư, mời ngài vào đi?” Tiểu thái giám hỗn hển luôn mãi muốn Lâm Nghiên đi vào, cho đến khi nhìn thấy Tô Cận Tịch đều ngồi xuống , mà trước mắt Tướng phủ đại tiểu thư còn tại nơi này , nói cái gì cũng không chịu vào .

Lâm Nghiên trừng mắt nhìn, trước khi hần không kiên nhẫn thúc giục , thờ dài một hơi, rốt cục xốc lên mạng che mặt.

Này vừa vén, làm cho tiểu thái giám sợ tới mức lui về sau ba bước.

“Đều nói cho người , bản tiểu thư hôm qua đánh nhau với người khác , bị cào vào mặt, e sợ kinh ngạc thánh giá, mới không công khai đi vào, công công ngài có thể dàn xếp sao?” Lâm Nghiên túm tiểu thái giám không làm cho hần đi, nói cái gì thế nào cũng phải làm cho tiểu thái giám đồng ý.

“Được được , người theo Táp gia lặng lẽ từ cửa sau đi vào, này thân trang điểm, trong điện ồn ào, sợ là cũng không có người chú ý người.” Tiểu thái giám ghét bỏ nhìn nàng một cái, bắt đầu đi lại không tốt đắc tội Thừa Tướng , cuối cùng chỉ phải khuất phục dưới dăm uy của Lâm Nghiên , thờ dài lên lút lút kéo nàng đi theo .

Vì thế, Lâm Nghiên tự cho là thần không biết quỷ không hay, từ một cái cửa nhỏ phía sau chỗ ngồi của Hoàng đế vào được.

Không biết, Hoàng đế Sở Duy Ngọc chính chuyên tâm xem vũ đạo , dư quang ần ần thấy được một cái bóng dáng màu đen quen thuộc , chính công khai từ phía sau mình đi tới, tiện đà thập phần thẳng thắn vô tư ngồi xuống vị trí Tướng phủ đại tiểu thư , yên lặng ngồi xuống, mí mắt nhất thời giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hoàng thượng mắt chú ý chút.

Lâm Nghiên vừa ngồi xuống , bởi vì có nhiều cung nữ và gã sai vặt , quần áo lại đơn giản , trong điện những người khác là không chú ý tới có gì khác thường, nhưng là bên cạnh Thừa Tướng cùng Tướng phủ phu nhân, trong lòng lại đột nhiên lộ bộp một chút . Lâm Nghiên cách mạng che mặt có thể cảm thấy bọn họ khó chịu, đại khái là không nghĩ tới nàng sẽ đến.

Sương Mai sắc mặt hiển nhiên dần dần có chút khó coi, lại ngại ánh mắt của Thừa Tướng , lại không tốt phát tác, cứ tiếp tục coi như không thấy được.

Một bên, Tô Cận Tịch vẫn đắm chìm trong nụ cười của hoàng thượng đối bản thân , không thể tự thoát ra được, chắc cũng đã quên khoảng khắc kinh hồn trên xe ngựa bị Lâm Nghiên đe dọa rồi.

Lâm Nghiên cũng không thèm quan tâm xem ai chú ý nàng , bởi vì nàng danh chính ngôn thuận, rốt cục thuận lợi hỗn vào được.

Mà nàng hôm nay hao hết tâm tư trà trộn vào đến, vì không có lúc nào là... Quyết không buông tha một cơ hội có thể cho nữ chủ xấu mặt !

Nghĩ đến Tô Cận Tịch hao tổn khổ tâm hại bản thân, mà nàng đau khổ chờ đợi cơ hội tiến cung biểu hiện rốt cục đến, nhất định sẽ kềm nén không được bản thân triển lãm tài nghệ, mà nàng liền phụ trách...

Hừ hừ ~ Lâm Nghiên biểu cảm luôn luôn thật yên lặng, mơ hồ lộ ra một cái răng khểnh tà ác.

“Nghe nói Tướng phủ đại tiểu thư tài mạo song toàn. Hôm nay khó gặp, không bằng nhân ngày hội này, triển lãm một hai, làm cho chúng ta cũng có thể may mắn được thưởng thức.” Trên bàn tiệc, từ trước đến nay Đại Lý Tự khanh vẫn hay nịnh nọt, không cần thận quan sát đến thánh thượng ánh mắt, nhưng lại dừng ở chỗ Tô Cận Tịch, ước chừng chính là bị mỹ mạo của giai nhân khuynh đảo, liền tự cho là biết thánh ý đứng lên đề nghị nói.

Chính là hấn lại không biết, ánh mắt dừng lại là thật, nhưng mông ngựa liền vượt sai lầm rồi, lại nói toàn trường quan to quý tộc đều cho rằng Tô Cận Tịch là Tướng phủ đại tiểu thư, liền ngay cả... Tướng phủ cùng Tô Cận Tịch nàng cũng là như vậy cho rằng. Cho nên, lúc nàng nghe thấy câu nói đó, đã chuẩn bị ngượng ngùng thần nhiên đứng lên đáp ứng.

Mà lúc này, lại bị Lâm Nghiên mạnh mẽ lớn tiếng dọa người, “Thật sự là lời người đáng sợ, tiểu nữ từ từ nhỏ đường ở khuê phòng, tài thô học thiên, không biết đại nhân từ đâu nghe nói?”

Lâm Nghiên thanh âm vang dội vừa hạ, trong đại điện ánh mắt nhất thời tụ đến trên thân thể nàng, một ít các phu nhân tuổi khá lớn nhìn nàng, giật mình ước chừng là nghĩ tới cái gì, âm thầm lên nghị luận lên.

“Người kia là ai?”

“Mang theo cái mạng che mặt, thần thần bí bí, sẽ không là xấu không thể gặp người đi?”

“Nàng là Tướng phủ đại tiểu thư? Nghe nói đại tiểu thư là Lâm gia hậu nhân, quả thế...”

Lúc này Tô Cận Tịch đứng bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, không khác gì sắc mặt mẹ nàng.

“Nghiên Nhi!” Một bên, Thừa Tướng thanh âm trầm thấp cảnh cáo nàng một tiếng. Lâm Nghiên giống như là lần đầu tiên nghe Thừa Tướng kêu bản thân, cũng là cực nhanh đáp lại một câu, “Phụ thân, nữ nhi nói không đúng sao? Tài mạo song toàn chính là Nghiên Nhi muội muội, vừa rồi vị đại nhân này nói sai rồi.”

“Vậy thì từ nhị tiểu thư thay thế đi.” Trên đại điện, tiếng nói thanh nhã của Sở Duy Ngọc làm cho người ta như tắm gió xuân truyền đến, vừa văn hóa giải cục diện xấu hổ này.

Lâm Nghiên khẽ ngẩng đầu, vừa vận dụng phải đôi mắt ý vị sâu xa của hấn.

Giống như thoáng nhìn qua, giống như xem mà không phải xem.

Lâm Nghiên vốn tự tin mười phần, bị ánh mắt này tránh, trong lòng không khỏi run rẩy, nhưng mà làm cho nàng an tâm chính là cuối cùng ánh mắt của hấn vẫn là ngừng ở trên người Tô Cận Tịch.

Hoàng thượng nhưng là thật hăng hái, sợ cũng là bị ánh sáng của nữ chủ Tô Cận Tịch mê mất đi. Dù sao, tại cổ đại, Đế Vương là đại boss, cho nên... Luận địa vị của nam chủ, thực lực của hấn phải áp Thiếu Thi Trạch.

Lâm Nghiên thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại không hiểu một trận tâm lạnh, lờm Sở Duy Ngọc cao cao tại thượng, gương mặt hoàn mỹ vô cùng, rõ là... Vì sao người này muốn mang một trương mặt giống với thần tượng của bản thân.

“Thần nữ vinh hạnh cực kỳ, đặc biệt dâng lên một điệu múa Nghê Thường Vũ Y.” Tô Cận Tịch bị Hoàng đế vừa đứng giải vây, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thanh âm nghe qua làm cho người ta thoải mái vui mừng, ngọc thụ bạch dương trên yến hội vừa rồi một hồi xôn xao, cũng dần dần bình ổn, mọi người ào ào ngừng thở, cùng đợi xem xét tài năng nhảy tuyệt thế của tài nữ.

Chỉ thấy nàng cời áo khoác, lập tức váy dài xa hoa màu tím nhạt liền đập vào ánh mắt mọi người, làm nổi bật lên dáng người thướt tha.

Hóa ra sớm có chuẩn bị, Lâm Nghiên hí mắt, nội tâm nói thầm, khoe miệng tự nhiên gọi lên độ cong, là cái loại độ cong phần uất cực kỳ khó chịu.

Tự nhiên thanh thần tiêu sái đến giữa điện, âm nhạc lên, Tô Cận Tịch nhẹ nhàng hít một hơi, phối hợp tiếng nhạc, bắt đầu duỗi ra tay ngọc thon dài, ống tay áo tùy ý theo động tác của nàng mà nhẹ nhàng nhảy múa, cùng nhau rơi xuống, nửa che nửa đẩy, xoay tròn toát ra, mỗi một bước chân, mỗi một nụ cười tươi tắn, đều lộ ra hơi thở phiêu dật chọc người.

Quả nhiên, kỹ thuật nhảy như vậy, dáng người dung mạo như vậy, Vinh An đệ nhất mỹ nữ hoàn toàn xứng đáng.

Lâm Nghiên cũng theo cảm xúc của đại chúng bị kỹ thuật nhảy hấp dẫn, cho đến khi tiếng nhạc vang lên một nửa, dừng lại một chút là lúc, nàng mới phản ứng kịp.

Mà Tô Cận Tịch biểu cảm tự nhiên, hướng tới chỗ thánh thượng vút một nụ cười ngượng ngùng dụ dỗ động lòng người.

Mẹ nó! Bản thân cũng thất thần, Lâm Nghiên bị ánh mắt và sự đặc ý của nàng làm cho lóa mắt. Lúc phản ứng kịp, hận không thể thương bản thân mấy bản tay, hít sâu, tỉnh táo lại, tối nay là đến làm gì? Làm nữ chủ xấu mặt.

Lặp lại lần nữa, làm nữ chủ xấu mặt...

Lại lặp lại một lần, làm nữ chủ xấu mặt!

Bình phục tâm tình, thuận tiện liếc trộm vài lần tình huống trong điện, lúc đó trong đại điện, một đám người nhưng lại đều thần kỳ nhất trí, ào ào xem mê mẩn, Hoàng đế càng là hưởng thụ nhìn không chuyển mắt.

Hoàng thượng ngái ánh mắt thanh tỉnh chút..

Bầu không khí tốt, cơ hội tốt, một chút cười âm trầm trèo lên khoe miệng Lâm Nghiên, từ từ nở hoa, yên lặng vươn một bàn tay tới mâm đựng trái cây trước mặt lấy một quả quýt, thừa dịp không có người chú ý, lặng lẽ để tay xuống gầm bàn, tiện đà dùng sức ném ra, chỉ thấy quả quýt tròn vo lăn đến chỗ Tô Cận Tịch.

Toàn bộ quá trình hành văn liền mạch lưu loát, không hề tỳ vết.

Tô Cận Tịch đang tập trung khiêu vũ, tự nhiên là không ý thức được điểm này, vừa đứng một cái xoay người, một chân giẫm lên, trong phút chốc, thất lung bất ổn, cả kinh, cả người giống như ngã xuống, hần là chống vó.

Mọi người thấy nàng có xu thế ngã xuống, ào ào hoảng sợ, ai ôi một tiếng, trong đó Lâm Nghiên cũng đứng lên ai ôi cực kỳ khoa trương.

Nhưng mà dưới khuôn mặt sốt ruột của nàng, sớm vui vẻ ra mặt, nhớ năm đó thi thể dục ,ngocthuybachdang cảm bóng tròn mà còn có thể ném ra ngoài, hôm nay lại có thể trăm phát trăm trúng, quả nhiên Thượng Đế là chiều cố nữ phụ làm chuyện xấu.

Lên mặt ánh mắt đảo chung quanh, dư quang không cẩn thận nhìn đến Hoàng đế trên điện.

Lâm Nghiên nhất thời sửng sốt, tình huống gì? Hoàng đế chúng ta vừa rồi xem cực kỳ nhập thần, lại giống như không có bị tình huống đột phát làm kinh đến, hoặc chính là hi vọng không hiện ra mặt? Giờ phút này còn lạnh nhạt cảm lấy ly rượu, biểu cảm chưa biến, giống như là không thấy được.

Chẳng lẽ là còn không có phản ứng kịp?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hoàng thượng ghen tị?

Lâm Nghiên có chút không hiểu, chẳng qua ngay sau đó liền lập tức biến thành phần nô. Bởi vì... Nàng luôn luôn không chú ý tới, Thiếu Thi Trạch ngồi ở góc trong nhảy mất lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông tới, vừa đứng tiếp được Tô Cận Tịch sắp ngã xuống.

Lông mày nhăn giống một đóa hoa tươi bị vùi dập, cả trái tim Lâm Nghiên vỡ thành ngàn mảnh rồi.

Quả nhiên phúc lợi của nữ chủ chính là, chỉ cần nàng gặp nạn, vô luận nam chính hay nam phụ, đều ở giờ khắc máu chóts nhảy ra giải vây cho nữ chủ.

Cái này tốt lắm, tưởng làm cho nàng xấu mặt, ai ngờ lại xúc tiến thúc đẩy con đường tình yêu của nàng tiến thêm một bước.

Tư thế 45 độ tiêu chuẩn, thời gian giống như ngưng trệ tại một giây anh hùng cứu mỹ nhân kia, trai tài gái sắc, mọi người thấy ào ào an tâm ngồi xuống, trong đó cũng có Lâm Nghiên, thất hồn lạc phách ngồi xuống.

Hay cho người Thiếu Thi Trạch, dám ở trước mặt đại boss cứu mỹ nhân, xem thử không chém người! Lâm Nghiên vừa ngồi xuống, buồn bực uống một ngụm rượu, liền bắt đầu mơ mộng một hồi tưởng kịch giữa nam phụ vừa xuất quan và nam chính Hoàng đế. Lợi dụng nàng ly gián quan hệ của nữ chủ và nam chủ, cũng là biện pháp không sai. Nghĩ đến đây, hai mắt nàng không khỏi sáng ngời, thẳng tắp nhìn về phía Hoàng đế.

Mẹ... Mẹ nó! Khéo như vậy, vừa thấy không quan trọng, vừa nhìn đến hần, Lâm Nghiên vừa nuốt rượu xuống nhất thời hoảng sợ.

Bởi vì, nàng vừa nhìn vào ánh mắt của Sở Duy Ngọc, xem góc độ cùng độ mạnh yếu, hiển nhiên chính là xem bản thân.

Hơn nữa là một đôi mắt có thể thăm thủng mạng che mặt, nhìn thấu tất cả mọi việc nàng làm, hơn nữa... Một đôi mắt “hiền lành” hấp dẫn người.

Không thể nào? Lâm Nghiên lần đầu tiên, vì bản thân có thể qua ánh mắt mà phân tích hàm nghĩa mà sau lưng lạnh cả người. Hoàng đế này, mới vừa rồi rõ ràng là hết sức chuyên chú xem Tô Cận Tịch khiêu vũ, không có khả năng nhìn đến bản thân động tay chân, huống hồ... Hần hần là nhận không ra bản thân đi, không có khả năng tận lực quan sát, hết thấy... Đều là phán đoán của nàng, đứng, suy nghĩ nhiều, Lâm Nghiên như vậy an ủi bản thân, nhưng là an tâm không ít, không biết sợ xa xa đối với ánh mắt hần lễ phép trừng mắt nhìn.

Sở Duy Ngọc đặt ly rượu xuống, cũng không chuẩn bị giống mới vừa rồi thoàng nhìn qua, chột lóe lên, mà là... Cảm thấy, hần giống như , lại bị cặp mắt nhìn như xa xôi mà thân mật kia hấp dẫn , tuy rằng biết dưới tấm khăn che mặt là một gương mặt như thế nào , lại vẫn là có một loại mãnh liệt tương tác xuống . Hần, nhưng là chưa từng có làm qua chuyện nhàm chán như vậy .

Đại khái là, nàng là gan khá lớn, cho nên đặc biệt, ... Đặc biệt sao?

Lâm Nghiên dè dặt cẩn trọng , trong nháy mắt , phát hiện ánh mắt Hoàng đế cao quý lãnh diễm lại đình trệ ... Rất giống như đang ngăn người, ngăn người sao? Khôn khéo cơ trí, tao nhã Vô Song Thiên Tử lại đối với bản thân ngăn người?

Lâm Nghiên ý thức được điểm này , quả thực thú huyết sôi trào.

Chẳng lẽ, ánh mắt của hần hướng tới bên này, chỉ là vì... Tùy tiện xem cái gì ngăn người? Chẳng phải cố ý xem bản thân hoặc là thấy được bản thân động tay chân nên dùng ánh mắt uy hiếp ? Bản thân bình thường khi đi học, ra về cũng là loại ánh mắt không hồn này thì phải .

Giật giựt khoe miệng, Lâm Nghiên đại khái là chứng thực ý nghĩ của chính mình, vì bản thân tự mình đa tình cùng sợ bóng sợ gió một hồi mà may mắn, đối với ánh mắt đại ra của Hoàng đế kia , chính đại quang minh ngoan trừng mắt . Dù sao hần còn đang ngăn người... An tâm quay sang , tiếp tục xem trong điện đôi nam nữ đang diễn ân ái .

Liên tính là có người thấy nàng ném quýt, hần là cũng sẽ không thể nói ra đi . Dù sao, vừa lúc , Tô Cận Tịch đã được cứu , hữu kinh vô hiểm (bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm) ; thứ hai, nơi này lại không có camera, nàng không thừa nhận, ai cũng không có chứng cứ chỉ ra và xác nhận.

Mà lúc này trên đại điện , Sở Duy Ngọc nắm ly rượu thật chặt , tiểu thái giám đứng ở bên cạnh , vô cớ cảm giác chung quanh một trận lãnh khí đánh úp lại, trời quả nhiên càng ngày càng mát rồi.

Nàng quả nhiên vẫn là gan lớn , giằng co sau một lúc lâu, giận trợn mắt nhìn hần, khinh thường vòng vo đi qua.

Tốt lắm.

Đế Vương biểu cảm hơi dao động, rất nhanh giấu ở dưới lớp bọc hiên lành , đại điện bầu không khí khôi phục bình thường . Sau khi Thiếu Thi Trạch nâng dậy Tô Cận Tịch thân sĩ nói câu thất lễ, mà Tô Cận Tịch thì tại trước tiên quỳ xuống hướng Hoàng đế thỉnh tội.

“Thần nữ điện tiền thất nghi, mong rằng bệ hạ thứ tội.” Ủy khuất hoảng loạn ôn nhu, mặc cho ai nghe xong đều trù mẩn có thêm, càng miễn nói đến trách phạt.

Nhưng là, hôm nay Hoàng đế lại không giống như ngày thường , như là không nghe thấy nàng nói chuyện , nhìn không ra vẻ mặt gì .

Một đám đại thần tò mò liếc trộm biểu cảm của Hoàng đế , bắt đặc dĩ lại thủy chung nhìn không ra Hoàng đế là mừng hay là giận, đều dè né hơi thở trong im lặng , chẳng dám thở mạnh.

“Trên đất, sao lại có quả quýt?” Tiểu thái giám bên người Hoàng đế , phản ứng kịp chủ tử bản thân rất không thích hợp , vội vàng đánh vỡ cục diện bế tắc, chạy vào trong điện, chỉ vào quả quýt giọng điệu khéo đưa đẩy nói, “Ai ném quýt phá hủy nhã hứng của hoàng thượng ? Còn không mau mau đi ra nhận sai!”

Mới nghe như là không khí vui đùa , nhưng là, Lâm Nghiên thấy tư thế này không khỏi có chút hoảng, cái gì... Quý, hiện tại là muốn tìm ra đầu sỏ gây nên sao?

Này không phù hợp lễ thường , trong bữa tiệc khắp chốn mừng vui giải trí , hoàng thượng không phải là rộng lượng khoan dung giống vừa rồi xử lý nàng sẽ không tài nghệ sao ?

Hướng hồ Tô Cận Tịch lại không phải cố ý ngã sắp xuống... Cho nên, hiện tại không phải là tiết mục mỹ nhân kém chút té ngã, hoặc là Thiếu Thi Trạch ngang nhiên giành trước cứu nữ chủ, nam chủ đó là thật ghen, muốn tìm người hết giận sao ?

So... Vừa rồi nàng nhìn thấy ánh mắt của hần là thật , mà chẳng phải là ngăn người?

Hoàng đế chính là nhận định nàng là hung thủ... Lúc Lâm Nghiên cho ra kết luận này , không khỏi sợ tới mức nuốt ngụm nước miếng.

Vụng trộm lườm Hoàng đế một cái , vẻ mặt của hần, quả nhiên là hờ hững, khủng bố nhất hờ hững, đây là tiết tấu không tìm đến hung thủ thì không bỏ qua sao ?

Nội tâm loạn thành một vòng , Thừa Tướng hợp thời đứng lên.

“Tiểu nữ lần đầu vào cung, không hiểu lễ nghi, mong rằng hoàng thượng xem ở cự thần bỏ qua cho nàng .”

“Tiểu nữ tuổi nhỏ lỗ mãng, mong rằng hoàng thượng bao dung.” Tướng phủ phu nhân cũng lập tức đứng lên hộ con , nàng vẫn là có ảnh hưởng nhất định . Dù sao cũng coi như là tỷ tỷ lớn tuổi của hoàng thượng .

Quả nhiên, người tâm phúc Thừa Tướng cùng phu nhân Surong Mai nói chuyện vẫn là rất hữu dụng, ít nhất Hoàng đế mặt không biểu cảm rốt cục giờ cao đánh khẽ, hơi hơi ghé mắt lại tỏ vẻ không sao .

Chẳng qua ... Ánh mắt tiếp theo lại nhìn bản thân hờ hững là ý tứ gì ?

Tại sao có thể như vậy, bản thân chẳng qua là muốn khiển trách nữ chủ, không nghĩ chộc nhóm đại gia này .

Chẳng lẽ... Lâm Nghiên nhìn bên cạnh Thừa Tướng cùng phu nhân đều đứng lên, a a hai tiếng, như là minh bạch cái gì , kích động lão đảo vội vàng đứng lên, cúi đầu, tâm lý lo sợ bất an , nói chuyện đều có chút lắp bắp không tự chủ được , “Xá... Muội, . . . Tuổi nhỏ, mong.. Hoàng thượng...”

Lâm Nghiên từ nhỏ đến lớn có một tật xấu, càng là chột dạ khẩn trương, càng là nói không ra lời, càng là hỗn loạn.

Cho nên...Lúc Sở Duy Ngọc nghe xong chữ thứ ba , liền khôi phục biểu cảm như tắm gió xuân , hào phóng nói câu 'Vô phương ~' sau, nàng vẫn còn lắp bắp nói chưa xong .

Chúng thần thấy tình thế, không hiểu bị tật nói lắp của nàng làm cho bật cười, trùng hợp lúc này bầu không khí cũng nhân hoàng thượng thư hoãn biểu cảm mà hòa hợp, liền đều ào ào thoải mái không che lấp cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cẩn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hoàng thượng ngài lừa ta.

Lâm Nghiên lau trên đầu một vốc mồ hôi, cẳng chân bị Tướng phủ phu nhân xanh mặt đá một lúc , run run rẩy rẩy ngẩng đầu, thấy Sở Duy Ngọc chính một mặt thú vị nhìn nàng , giống... Nhìn thấy gì đó cực kì buồn cười , hoặc như là đối nàng thật vừa lòng?

Cái gì... Trong tình huống bị mọi người cười âm lên, Lâm Nghiên bị mạnh mẽ túm ngồi xuống, trong đại điện ca múa khôi phục bình thường, Lâm Nghiên ngồi không yên như kiêu mông sắp nở hoa .

Mẹ nó cổ đại rất dọa người , bản thân trái tim nhỏ, sớm muộn gì cũng đột nhiên ngừng, nhất là mỗi lần gặp phải Đế Vương bí hiểm, kinh người cân nhắc không ra kia .

Quả nhiên , người khiêu khích hãm hại nữ chủ đều sẽ không có kết cục tốt . Bởi vì... Nam chủ sức chiến đấu quá cường đại, nữ phụ tò vò phải chết ở chương 1.

Hiệp một , nữ phụ VS nữ chủ, bại.

Lâm Nghiên yên lặng ở trong lòng nhớ kỹ, loại trả thù này không được lộ ra ánh sáng , vẫn là dùng ở trong phủ tương đối an toàn.

Bên này Tô Cận Tịch kinh hồn vừa định thối lui đến chỗ ngồi, đại khái là tự trách bản thân kinh ngạc thánh giá lại biểu hiện không tốt, trên mặt lại biểu hiện kiên cường, làm cho người ta xem cực kỳ đáng thương.

Lâm Nghiên trong khoảng thời gian ngắn xem lại có chút kinh ngạc, này nữ chủ sẽ không là thật động tâm với Hoàng đế đi ? Vậy... Thiếu Thi Trạch, hừ hừ, cho người anh hùng cứu mỹ phá hư lão từ chuyện tốt, cái này trộm gà không được còn mất năm gạo thối.

Lâm Nghiên ần ần nhử mày, không nghĩ lúc này Tô Cận Tịch một mặt dịu dàng chuyển qua đến, bùng lên một ly rượu nói, “Mới vừa rồi tỷ tỷ thay muội muội giải vây , muội muội tại đây tạ ơn.”

Lâm Nghiên có chút kinh ngạc nhìn nàng, cái quý gì? Hiện tại lại đây xum xoe?

Vết sẹo trên mặt nàng còn không có biến mất đâu, Lâm Nghiên nội tâm OS: Vẫn là nàng kỳ thực là phát hiện ta ném quýt? Này không có khả năng.

Xem thái độ của con cừu nhỏ như vậy , Lâm Nghiên không âm không dương bùng ly rượu lên lại buông, “Hắn là, chẳng qua tỷ tỷ hôm nay không thích hợp uống rượu... Vết sẹo còn chưa có hết.”

Sau một lúc lâu bỏ sung thêm một câu nói, Tô Cận Tịch hiểu sơ đặt ly rượu xuống, biểu cảm nhìn qua không có một chút biến hóa.

Hại người còn yên tâm thoải mái? Con cừu nhỏ quả nhiên sức chiến đấu kinh người , Lâm Nghiên cảm giận mặt mày khó chịu , giống như người khác thiếu nàng hai trăm vạn không bằng .

Chẳng qua... Chỉ chốc lát, lực chú ý của nàng đã bị một đám biểu diễn phấn khích cùng với một đĩa thức ăn ngon hấp dẫn đi qua.

Quả nhiên đồ ăn cổ đại thuần thiên nhiên , bản thân trước kia ăn chính là không có biện pháp so sánh , trách không được nơi này một đám nữ tử làn da đều non mềm ra nước , còn không có mụn .

“Thần Phi nương nương giá lâm~” lúc mọi người đang uống rượu ăn no , ngoài điện lại vang lên tiếng tiểu thái giám thật dài .

Lâm Nghiên không chút để ý ngẩng đầu, trước mắt nhất thời sáng ngời.

Quần áo màu lam nhạt , búi tóc tinh xảo , khuôn mặt trái xoan khéo léo , lông mi như cánh quạt , khéo môi như mật, giống như một bông hoa nhài thơm ngát , thấm vào ruột gan.

Rõ ràng là diện mạo ngày thơ trong sáng , lại tự mang khí tràng, đáng vẻ muôn phương, đại để bởi vì là hoàng phi đi .

Lâm Nghiên thấy trông mắt vòng vo hai vòng, giống mình bạch cái gì , Hoàng đế quả nhiên là thích diện mạo thanh thuần, xem ra Tô Cận Tịch có hi vọng rồi.

Cứ việc là nhìn quen các kiểu mình tinh trong vòng giải trí , nhưng là cũng không thể không làm cho nàng không khỏi kinh thán khi thấy cổ đại còn có thể có nữ tử xuất sắc như vậy .

“Nô tì bái kiến hoàng thượng.” Thần Phi mặt hiện tươi cười vừa mới chuẩn bị hành lễ, đã bị hoàng thượng đặc xá rồi.

“Ái phi thân thể không khoẻ, sẽ không cần dùng đại lễ .” Sở Duy Ngọc thanh âm thanh nhã giống như một dòng nước ấm, tràn ngập mỗi góc cung điện , làm cho người ta nghe xong thập phần thoải mái.

Nhưng mà Lâm Nghiên lại không hiểu run lên, thế nào lại biến trở về bộ dáng hiền lành rồi , mới vừa rồi trong nháy mắt con người hờ hững kia giống như một người khác .

Hoàng đế tuyệt đối là người có tính cách phân liệt, chính là không có người ý thức được này, có lẽ chính hắn cũng không rõ ràng.

“Ta bệ hạ ~” Thần Phi nghe xong Hoàng đế đối bản thân chiếu cố, trên mặt tươi cười càng thêm ngọt ngào, chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh hoàng thượng ngồi xuống.

Nhưng mà ngồi xuống trong nháy mắt đó, nàng giống như là thấy được Tô Cận Tịch, thân mình không khỏi cứng ngắc một chút, Lâm Nghiên mắt sắc xem xét đến điểm này, lặng không tiếng động cũng đi theo nhìn Tô Cận Tịch liếc mắt một cái.

Ừm, nếu là nàng mặc vào quần áo của hoàng phi , trang điểm rồi thần vận, dù sao danh hiệu Vinh An đệ nhất mỹ nữ , không là hư danh.

Lâm Nghiên cúi đầu ăn , nghe được Thần Phi cùng Hoàng đế nói chuyện với nhau , rất là vui vẻ .

Bầu môi cười, hành vi như vậy thấy thế nào đều giống trong kịch cung đấu , cử chỉ tuyên thệ chủ quyền, tỏ vẻ bị sủng ái .

Chẳng lẽ Hoàng đế hiện tại chỉ có một vị phi tử? Nhưng mà nàng luôn có một loại cảm giác trước khi mưa đến gió đến ...

Lâm Nghiên hơi hơi liếc đi qua, hoàng thượng còn thật trẻ tuổi , không có hoàng hậu cũng thật bình thường.

Lúc này, nghe Thần Phi nhu tình mật ngữ, Sở Duy Ngọc khuôn mặt anh tuấn hơi nghiêng , giống như là cảm nhận được ánh mắt của nàng, chỉnh chỉnh thân mình, đã thấy nàng híp mắt, gật gật đầu, đáng tiếc một gương mặt lại che kín mít , nhìn không ra vẻ gì khác, trong nháy mắt lưu chuyển... ý niệm đột nhiên muốn biết nàng đang nghĩ cái gì chui vào trong óc hắn .

Bên cạnh , Thần Phi thấy Sở Duy Ngọc hứng thú thiếu thiếu ngồi thẳng người, ánh mắt lại nhìn về phía Tướng phủ , nhất thời sắc mặt có chút không tốt, lại cẩn thận nhìn xem.

Không thể nghi ngờ , khẳng định là xem tướng phủ nữ Tô Cận Tịch.

Hôm nay trời rất lạnh, Vinh An đệ nhất mỹ nhân trang điểm xinh đẹp, giữa lông mày còn cất giấu điềm đạm đáng yêu , gương mặt ngày thơ trong sáng , nhưng lại áp cả chính mình xuống.

Thần Phi lông mày dần dần xiết chặt, dưới bàn một đôi tay nắm chặt tay nha hoàn bên người biểu cảm vận vẹo.

Nha hoàn mơ hồ ý thức được nương nương nhà mình đây là lại tức giận.

“Nô tì vẫn nghe Tướng phủ nữ, tài mạo tuyệt luân, không bằng thừa ngày hội này , ngâm một thủ thơ để trợ hứng ?” Quả nhiên, một giây sau Thần Phi liền điều chỉnh tốt biểu cảm, mỹ nhân mỉm cười, đối với Tô Cận Tịch thật có cảm giác chủ nhân đón khách .

Chẳng qua , những lời này vừa ra, thực tại làm người ta lại nghĩ đến đoạn nhạc đệm vừa rồi , không khỏi có chút xấu hổ.

Trong đại điện bởi vì câu nói này thần kỳ yên tĩnh vài giây, loại thời điểm này , vốn phải là từ hoàng thượng, hoặc là Tô Cận Tịch bản nhân giải thích vừa rồi đã biểu diễn quá, nhưng là Tô Cận Tịch cảm thấy bởi vậy chọc giận bệ hạ, mà bản thân lại đắm chìm ở bên trong ảo não , tiểu cô nương mặt mũi trở ngại , liền cũng không tốt ý tứ đứng dậy nói chuyện.

Về phần hoàng thượng đâu? Hắn... Một bộ không liên quan việc của mình là cái quỷ gì ?

Lâm Nghiên giật mình thấy trong điện bầu không khí có chút không đúng , nhất là Thần Phi, mới đến, rất là xấu hổ, dù sao nàng cũng là không biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện như vậy.

Yên tĩnh vài giây sau, Lâm Nghiên gặp Thừa Tướng sắc mặt khó xử, tựa hồ muốn đứng lên giải thích một chút , lại đứng díp Thần Phi có chút không hiểu lặp lại một lần, “Tướng phủ đại tiểu thư?”

Chẳng lẽ là thanh âm của nàng quá nhỏ rồi hả ? Thế cho nên làm bọn họ nghe không được, vẫn là Tiểu Đề Từ này cố ý không để ý tới mình, từ đầu không đem mình để ở trong mắt? Thần Phi hơi thờ có chút hỗn loạn, ở mặt ngoài còn muốn làm bộ như ôn hòa.

Mà vừa lặp lại , thật vì điều, trong đại điện mọi người ào ào dời mắt hướng về phía... Lâm Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chuyện cười

Lâm Nghiên cúi đầu, đều có thể thật sâu cảm thấy không khí quý dị từ bốn phía đánh tới .

Ma xui quỷ khiến ngẩng đầu, mẹ... nó ! Cái quỷ gì?

Lâm Nghiên thấy tình thế nuốt ngụm nước miếng, những người này ánh mắt ý tứ là... làm cho nàng đứng lên? Ta đi, lúc này mới nhớ tới bản thân là đại tiểu thư , nhưng là hiện tại... Căn bản chính là coi mình như tấm gỗ .

“Tỷ tỷ, ngài mau dậy đi, không thể thất lễ .” Bên cạnh, Tô Cận Tích nhẫn nại quay sang đến, nhiệt tình khuyên bảo .

Ngươi đi chết đi ! Đây trở mặt cũng quá nhanh, vừa rồi lúc kêu Tướng phủ đại tiểu thư khiêu vũ cho hoàng thượng xem , ngươi nhưng là cực kỳ tự giác đứng lên.

Lâm Nghiên bỗng nhiên rất hận tự bản thân há mồm, vừa rồi vì ham vui nhất thời, bại lộ thân phận, hại người hại mình, trộm gà không được còn mất nắm gạo...

Những lời này rất quen thuộc...

Thế nào vừa rồi còn hình dung người khác, hiện tại bản thân liền gặp báo ứng rồi.

Lâm Nghiên đem hoàn cảnh hiện tại quy tội bản thân là nữ phụ, hơn nữa là làm nữ phụ chuyên môn làm chuyện xấu mà không thành công , cuối cùng khẳng định là sẽ gặp báo ứng, hơn nữa, nàng còn biết... Bản thân lại không đứng lên, ánh mắt của Thần Phi có thể giết chết mình rồi .

“Thần... Nữ, đến.” Lâm Nghiên nhất thời kích động, trả lời giống như bị giáo viên điểm danh , roạt đứng lên.

Ngươi? Quả nhiên, Thần Phi thấy Lâm Nghiên mang theo mạng che mặt màu đen , sắc mặt hơi có chút thất sắc . Thật hiển nhiên, nàng là không biết Lâm Nghiên mới là đại tiểu thư, hơn nữa, nàng tưởng nhầm vào rõ ràng chính là Tô Cận Tích, hiện tại nữ nhân mặc đồ đen thui còn che mặt này là ai ?

Lâm Nghiên mơ mộng Thần Phi kinh ngạc , bản thân lại tự xưng xấu hổ, trong đại điện mọi người nhưng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Mà Thần Phi cũng trong nháy mắt có chút không rõ tình huống mượn nước đẩy thuyền, gật gật đầu.

Này quả thực là đem chính mình bức lên đường chết .

Lâm Nghiên lông mày nhăn nhúm , Sở Duy Ngọc ánh mắt liền quét đi lại.

Xem ánh mắt hần , Lâm Nghiên nhất thời giống thấy được ánh sáng hi vọng . Đúng, vừa rồi chính mình nói không có tài nghệ , hoàng thượng ngài nhưng là biết đến . Lúc này...

Không đúng... Ngài tươi cười như kiểu ngầm đồng ý là cái quỷ gì ?

Lâm Nghiên bắt đầu hoài nghi bản thân bị nhận ra . Bởi vì hần tươi cười giống hồ li giống như đã từng quen biết . Giống như phía trước, nàng ôm hần đùi hần đau khổ cầu xin dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người , không có khác .

Vậy bây giờ bản thân là không muốn biểu diễn tài nghệ là không thể rồi hả ?

Bản thân học đại học rồi vào đoàn... Giống như cái gì cũng chưa học được đi?

“Nếu không... Ta kể cho mọi người nghe chuyện ma quỷ?” Sau một lúc lâu, Lâm Nghiên thật sự chịu không được ánh mắt mọi người, run rẩy mở miệng.

Sở Duy Ngọc nhăn nheo chờ đợi, nghe được nàng nói, ánh mắt vốn hơi hơi khép hờ, bỗng nhiên tản mát ra một chút ánh sáng, lại ngẩng đầu, giấu tốt lắm, như trước là bình thản như nước.

“Lớn mật! Ta Trường Nghi mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, dân chúng tín ngưỡng thần linh, làm gì có thuyết yêu ma quỷ quái loạn thần?” Không nghĩ, ngọcthuybachdang Lâm Nghiên vừa mới hé miệng, liền bị ông già ngồi đối diện kịch liệt phản đối.

Xem ra? Hẳn là đương nhiệm Lễ Bộ Thượng Thư? Nếu không hẳn phản bác bản thân làm chi? Tín ngưỡng thần linh cao thượng, còn không cho phép người kể chuyện ma quỷ.

Lâm Nghiên bị mắng xối xả, rất muốn xông lên xắn tay áo lý luận một phen, nê hà nghĩ đến gia tộc vĩ đại không chỉ có không giúp bản thân, còn sẽ cảm thấy bản thân mất mặt. Cho nên, nàng chỉ có thể yên lặng nhìn, chẳng qua lại mở miệng sắc mặt lại chẳng như vậy khảm trương, thật rõ ràng bày ra bộ dáng siêu cấp khó chịu. Dù sao, kể chuyện ma quỷ là tài nghệ duy nhất của nàng.

“... Bằng không ta kể chuyện cười?” Lâm Nghiên quan sát liếc mắt một cái nhìn thái độ mọi người, chuyện ma quỷ cấm kỵ, kể chuyện cười, hẳn là không có người nói cái gì đi.

“Chuyện cười?”

“Đây là cái gì? Là tội nhân lịch sử của triều ta?”

“Một cái họ cười?”

“Hẳn lại là như thế nào trở thành chuyện cười?”

“Đây... Tựa hồ có chút nặng, ở bữa tiệc đầu năm không ổn không ổn...”

Lâm Nghiên vừa nói ra, chợt nghe mọi người ào ào nghị luận, mà nghe bọn họ đoán sau, Lâm Nghiên kém chút cầm đầu ngã quỵ. Nàng đến cùng là đi tới thời đại nào không biết, khoảng cách giữa người với người, quả thực có thể vượt qua một dải Ngân Hà.

Lâm Nghiên cảm thấy bọn họ thảo luận nhưng là rất giống chuyện cười, mà bản thân nếu cùng bọn họ giải thích rõ ràng cái gì là chuyện cười, vậy bản thân chính là tên họ cười siêu cấp đần độn kia.

May mắn tình thế còn không vượt ra ngoài khống chế, bởi vì nàng đề nghị cuối cùng cũng là bị phủ nhận. Lâm Nghiên cũng không cần phải kể chuyện cười rồi.

Nhân cơ hội hơi hơi lườm Thần Phi một cái, nàng tựa hồ tâm tình rất là không tốt, nhìn ánh mắt mình cũng âm thầm sắc bén lên.

Lâm Nghiên nghiêm cẩn đọc ý tứ của nàng chẳng lẽ là... Cho rằng bản thân cố ý không nể mặt nàng?

Khó mà làm được, nhìn nhiều như vậy kịch cung đấu, Lâm Nghiên cần tuân trong đó chân lý chính là, tuyệt đối tuyệt đối không thể đắc tội phi tử hậu cung.

“Bằng không thần nữ làm bài thơ đi!” Lúc này đề nghị hẳn là...

Mọi người sùng sốt một giây, đồng loạt gật đầu, giống như cũng rất cực có thể nghe được cái gì bình thường, cũng đi theo thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lâm Nghiên khước miệng tươi cười, bởi vì nàng là có mục đích làm thơ, thì phải là lấy lòng Thần Phi trước mặt đối nàng cực kỳ khó chịu này.

“Bắc phương có một giai nhân, dung nhan tuyệt thế cỡi trần đứng riêng, liếc nhìn thành quách ngả nghiêng, liếc thêm lần nữa nước liền lung lay (1).” Thanh thanh cuống hống, thoắt mái đem một bài thơ nhẹ nhàng đọc diễn cảm thành bi tráng.

(1) Giai nhân ca : Lý Diên Niên

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch nghĩa

Phương bác có người giai nhân,

Đẹp tuyệt trần nhưng vẫn còn đơn độc.

Ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành của người ta,

Ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước của người ta.

Há nào người không biết, về nghiêng thành nghiêng nước,

Người đẹp ấy đâu dễ gặp lại.

Dịch thơ

Bác phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế cõi trần đứng riêng

Liếc nhìn, thành quách ngã nghiêng

Liếc thêm lần nữa nước liền lung lay

Thành nghiêng nước đổ mặc bay

Giai nhân há dễ gặp hoài được sao

Sách Hán thư phần Lý phu nhân truyện chép rằng Hán Vũ Đế thấy Lý Diên Niên hát bài ca này, hỏi thiên hạ lại có người đẹp như vậy sao. Lý Diên Niên đáp rằng chính là em gái của mình rồi tiến cử lên Hán Vũ Đế, được phong là phu nhân, sau trở thành hoàng hậu. Bài ca này không rõ do Lý Diên Niên sáng tác hay là một bài dân ca do ông sưu tập. Sau Nhạc phủ thi tập xếp bài này vào Tập ca dao từ với tên Lý Diên Niên ca 李延年歌.

Từ bài ca này mà đời sau thường dùng chữ “khuyên quốc khuyên thành” (nghiêng nước nghiêng thành) để chỉ những tuyệt thế giai nhân. Bài thơ này cũng có ảnh hưởng lớn tới thơ ngũ ngôn của thi nhân về sau.

Bốn câu tuyệt cú, Lâm Nghiên biểu cảm dương dương đắc ý, trong điện quả nhiên lâm vào khiếp sợ, tỏ vẻ thật lý giải, dù sao thiên cổ truyền tụng thơ ca như vậy, từ trong miệng nàng liền như vậy đột ngột bật đi ra, thật sự có mất phong cách quý phái, còn có chính là... Sợ là không có người có thể nghĩ đến Lâm Nghiên đường ở khuê phòng lại như vậy có tài đi? Lâm Nghiên lộ ra tươi cười như bị người khác khích lệ.

Ừm, hiện tại trong thân thể này nhưng là có một linh hồn bị thầy giáo bắt buộc học quá rất nhiều thơ, đánh quá một lần lại một lần, đâm ra thành tâm lý vụn vụn. Cho nên...

Lâm Nghiên cảm thấy bản thân lên mặt đủ, mọi người cũng nên phản ứng kịp, chẳng qua... vì sao mỗi người đều nhanh cau mày, thần sắc không giống nhau?

Chẳng lẽ bọn họ không biết ý tứ này? Không thể nào... Tốt xấu làm đại quan đều hẳn là tinh anh quốc gia, ngay cả nàng đều biết đến ý tứ này.

Nếu không... Nàng giải thích một chút?

“Trống phủ đại tiểu thư quả nhiên như đồn đãi thần kinh thác loạn, cả gan làm loạn, nói năng bậy bạ.” Mở miệng trước, lại là Lễ Bộ Thượng Thư vừa rồi trách cứ nàng quá lực loạn thần, tuyên dương quỷ quái.

Lâm Nghiên vừa nghe, nhất thời mặt đen một nửa, người này là bình xit sao? Thế nào luôn cùng nàng không qua được, chẳng lẽ là fan của nữ chủ?

Mị mị ánh mắt, Lâm Nghiên đứng lý hợp tình nói, “Thần nữ cảm thấy bài thơ này, dùng để hình dung Thần Phi là thích hợp nhất.”

“Lớn mặt!” Lễ Bộ Thượng Thư nghe vậy càng thêm tức giận quát lớn, xem bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống này, đại khái là Lâm Nghiên nói ra chuyện mà hấn sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Luận nữ phụ gan lớn cỡ nào.

Lâm Nghiên nội tâm tỏ vẻ không phục, buồn bực mấp máy môi, hung hăng trừng mắt nhìn lão nhân kia một cái, tiện đà giống như muốn thường nhìn về phía Thần Phi. Chẳng qua Thần Phi lại lôi kéo long bào, dùng ánh mắt điểm đạm đáng yêu cùng chung mối thù xem bản thân, thật sự vô tội, là chuyện gì xảy ra?

Bản thân lại không có viết thơ nói xấu nàng, nịnh nọt khích lệ! Hiểu hay không ôi ~

Ánh mắt Sở Duy Ngọc lơ đãng dừng ở trên hàng lông mi vắn vẹo cùng thân mình thẳng thắn của nàng, sắc mặt âm âm u, năm ngón tay thon dài không tiếng động thu hồi, nắm chặt.

Mà Lâm Nghiên không hiểu lâm vào trầm tư, cùng bản thân tưởng tượng hoàn toàn không giống với a, chẳng lẽ bài thơ nàng tuyển chọn quá ưu tú rồi hả? Đề cho người khác tự biết xấu hổ tiện đà thẹn quá thành giận?

Không thể nào, vừa rồi Tô Cận Tịch múa tốt như vậy, liền không người nói.

“Mọi người có thể là hiểu lầm ý tứ của ta, bài thơ này ý tứ là...”

“Sắc trời đã tối, các vị đại thần cũng đều mệt mỏi, sớm một chút hồi phủ nghỉ ngơi đi.” Không đợi Lâm Nghiên giải thích, Sở Duy Ngọc liền phát phát tay áo, ý có bất mãn xoay người qua.

Tan tiệc?

So... Tình huống hiện tại là nàng làm hỏng yến hội rồi hả? Nhưng nàng rõ ràng ngoan ngoãn chụp móng ngựa Thần Phi mà. Những người này đều là tư tưởng gì vậy, không biết cái gì cũng không được, biết lại còn không vừa lòng...

Lâm Nghiên lâm vào thế giới quan không thể hiểu lại thất thần, liền gặp mọi người đã tản ra, thuận tiện đối với sắc mặt nàng không tốt chỉ trỏ.

Lâm Nghiên bắt đầu tưởng, có phải bài thơ vừa rồi trong lúc vô ý phạm vào cấm kỵ gì đó? Nghiêng nước nghiêng thành... Từ ngữ thật tốt để hình dung mỹ nhân.

“Tỷ tỷ, hồi phủ đi.” Cảm nhận được bên cạnh Tô Cận Tịch túm nàng, Lâm Nghiên mới hồi phục tinh thần lại.

“Hai tỷ muội chúng ta hôm nay làm mất mặt Tướng phủ.” Lâm Nghiên buồn bực lặng không tiếng động đi theo phía sau Tô Cận Tịch, lại nghe Tô Cận Tịch mặt ủ mày chau đến đây một câu.

Thương xót lưu luyến, rất là đáng thương.

Cho nên... Hiện tại kết cục là hai bên tổn hại? Lâm Nghiên nhủ mảy mảy nhìn nàng, chợt phát hiện bản thân cũng không như vậy khó chịu. Bởi vì có người so nàng càng khó chịu hơn, hơn nữa nàng tiến cung mục đích cũng đạt tới, bản thân xấu mặt lại có cái gì quan hệ.

Lâm Nghiên không hiểu vui vẻ.

Chính là... Thừa tướng và phu nhân đi ở phía trước, bóng dáng luôn luôn cứng ngắc có chút dọa người.

Đi qua hành lang cung điện thật dài, Lâm Nghiên rất xa liền thấy được ánh đèn mờ mờ lung lung bao phủ bóng dáng Thanh Mộc.

Cao hứng cười, bước chân nhất thời có chút nhẹ nhàng.

Đến cửa cung, cổ kiệu đẹp đẽ quý giá chói mắt của Tướng phủ nằm ở chính giữa, mà Thanh Mộc vẫn đứng ở trước một chiếc xe ngựa bình thường chờ đợi, hẳn là bản thân tiêu tiền tìm này.

Lâm Nghiên xem chệnh lệch, so sánh với tươi cười trên mặt Thanh Mộc, không khỏi có chút đau lòng, đứa nhỏ này quả nhiên là vì quan tâm tiểu thư mà thao lược.

Dồn dập đi qua, tưởng sớm lên xe ngựa, giảm bớt xấu hổ, cũng không tưởng lúc đám người sắp tan hết, Tướng phủ phu nhân - Sương Mai phú quý ung dung bỗng nhiên đi về phía mình, ánh mắt sắc bén cho dù ở dưới ánh đèn nhu hòa vẫn có vẻ phần nộ cực kỳ.

Lâm Nghiên gặp tư thế này, nhất thời có loại dự cảm bất thường.

Quả nhiên, không đợi nàng phản ứng, Sương Mai đưa tay liền tung ra một cái tát sắc bén, bộ dáng ghen ghét hung ác ở trong mắt Lâm Nghiên càng phóng càng lớn.

“Tiểu thư ~” chỉ nghe một tiếng quát to cuồng quật, thân mình Lâm Nghiên đã bị kéo mạnh về phía sau, trong giây phút đó, cát tạt văng dội vổ ở trên mặt Thanh Mộc.

“Mẹ... nó !” Một giây sau, Thanh Mộc tóc đều bị đánh hỗn loạn, Lâm Nghiên gặp cảnh trước mắt, cả người giống như bị đốt, lần đầu tiên tại trước mặt người cô đại nói tục.

Mà chân cũng không nhàn rồi, nhanh chóng làm ra phản ứng, nhấc chân trực tiếp đạp đi ra ngoài, chỉ tiếc bị Tô Cận Tịch chặn ngang, từ phía sau ôm

chặt lấy bản thân mình, miệng đau khổ cầu xin, “Tỷ tỷ, không cần xúc động ~ đây là mẫu thân đại nhân !”

Lâm Nghiên nộ hỏa công tâm, nơi nào có nhân tâm nghe nàng tại đây giả mù sa mưa, vẫy tay tránh thoát ra, nâng dậy Thanh Mộc, vén lên tay áo liền và tới mặt Tướng phủ phu nhân .

Loại hành động to gan lớn mật, phản ứng mà ai cũng không nghĩ tới làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Tiểu thư... Thanh Mộc van cầu tiểu thư , trở về đi.” Dưới chân, Thanh Mộc bỗng nhiên gất gao ôm lấy đùi bản thân, một gương mặt đỏ dọa người.

“Tiểu Đê Từ, ngươi còn muốn tạo phản , hôm nay Tướng phủ đều bị ngươi làm mất mặt hết.” Sương Mai phu nhân giận quá thành cười, lại tự dung thấy nàng phản nộ , thanh âm có chút run run.

Thừa Tướng thấy xa xa có người hướng về bên này xem , lúc này trầm giọng khuyên bảo, hảo ngôn một phen Sương Mai mới đồng ý lên xe.

“Đồ dê tiện ngươi xuống dưới cho ta !” Lâm Nghiên thấy sắc mặt đắc ý của nàng , tức giận tháo xuống khăn che mặt nện ở trên mặt của nàng.

“Làm càn!” Thừa Tướng vừa nghe, tức giận quát lớn, còn tất cả mọi người Tướng phủ đều ghen hòng trăn trối nhìn Lâm Nghiên.

Lâm Nghiên cường thế lại to gan , lại không để ý luân lý , giống như thay đổi thành một người khác , bọn họ chưa từng thấy quá.

“Đại tiểu thư xin dừng bước ~” trong bầu không khí giằng co kịch liệt, chỉ mảnh treo chuông , rất xa đột nhiên truyền đến tiếng the thé của thái giám .

Thừa Tướng đi vào trước mặt Lâm Nghiên, cảnh cáo làm nàng thu liễm chút.

“Công công có chuyện gì?” Lúc thấy tiểu thái giám , lập tức đổi thành bộ dáng thân thiết .

“Tập gia phụng mệnh của Thần Phi , mời đại tiểu thư tiến cung , mong rằng Thừa Tướng lượng giải.” Mới vừa rồi thái giám tiếp Tô Cận Tịch và Lâm Nghiên miệng cười đầy mặt, nhưng mà mi mắt hơi hơi buông xuống giống như là che giấu hình ảnh hắc nhìn đến .

“Được , được .” Thừa Tướng nghe lời này, nét mặt già nua cứng đờ, lập tức liên tục gật đầu.

Tiểu thái giám mỉm cười chờ đợi Lâm Nghiên, Thừa Tướng buồn đầu túm chặt Lâm Nghiên , hạ giọng nói, “Cẩn thận một chút, chớ chọc họa.”

“Ta không đi.” Lâm Nghiên khước mặt đỏ hoe cong lên , trầm tĩnh đối với Thừa Tướng.

“Trừ phi làm nàng xin lỗi ta .” Dưới sắc mặt khiếp sợ của Thừa Tướng , Lâm Nghiên gần từng chữ kiên định không dời.

“Ngươi... Còn hiểu cương thường hay không ?” Tướng phủ phu nhân Sương Mai, gương mặt bén nhọn nhất thời nhiễm lên phần nộ vì bị vũ nhục , nhưng là trong ngữ điệu lại thấy yếu đi , nàng chưa từng nghĩ tới, nàng có lá gan này .

“Xin lỗi!” Lâm Nghiên kéo Thanh Mộc, giọng điệu giống như La Sát làm người ta hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, sao ngươi có thể bảo mẫu thân xin lỗi một nha hoàn ?” Tô Cận Tịch bị dọa đến mất hồn , lúc này lại mềm nhũn khuyên nhủ nàng.

Lâm Nghiên lườm một cái nàng, quả nhiên hai mẹ con liên tâm, lời nói mới vừa rồi đều không có gì khác .

“Được , nếu không ngươi quỳ xuống cũng được .” Lâm Nghiên phản thủ ném bỏ tay nàng, nhìn nàng 'Thân mật khoan dung' cười cười.

Bên cạnh Thanh Mộc, luôn luôn tại lo lắng khuyên nàng, cho dù là như thế này, Lâm Nghiên vẫn thờ ơ như trước . Lúc này, ở trong mắt Thanh Mộc đã có một tia sáng rọi tránh qua, tiểu thư, nàng thật sự thay da đổi thịt , như vậy... Nàng làm hết thảy đều là đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đường dài biết nhân tâm .

“Lớn mật!” Ngại cho Lâm công công ở bên cạnh , Sương Mai không tốt phát tác, mà bộ mặt sớm phần nộ đến vận vẹo, năm ngón tay khảm nhập lòng bàn tay, đau đớn truyền tới tâm .

“Tỷ tỷ không nên ép muối muối, như vậy dễ tỷ nguôi giận, không lại trách oán mẫu thân, vậy Tịch Nhi liền quỳ.” Chỉ nghe “soạt” một tiếng, mọi người đều không nghĩ tới, Tô Cận Tịch đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng , nhưng lại vì không muốn mẫu thân mất mặt , mà trước công chúng bị Lâm Nghiên bức quỳ xuống.

Lâm Nghiên xem nàng chậm rãi quỳ xuống, tháo mạng che mặt, ánh mắt dần dần nheo lại, mà dư quang... Lại thoáng nhìn, chẳng biết Thiếu Thi Trạch đã bình tĩnh đứng ở trong góc từ lúc nào.

... Quá khoa trương lại giả tạo.

Lâm Nghiên mí mắt giật giật, xem như kiến thức. Vì lại thiếu một điểm khoa trương lại giả tạo, ngẩng đầu, nàng hướng tới ánh mắt lạnh như băng của Thiếu Thi Trạch nhợt nhạt cười.

Đúng vậy, Tướng phủ đại tiểu thư ngoan độc, làm cho bản thân muội muội ở trước cửa hoàng thành trước mặt mọi người quỳ xuống, tin tức này rất nhanh sẽ oanh động cả thành Vinh An, trở thành đầu đề hấp dẫn.

Danh hiệu nữ phụ cận bã nàng coi như là ngồi yên rồi.

Lâm Nghiên im lặng, lời kéo Thanh Mộc liền đi theo tiểu thái giám hướng về đại điện.

Lúc nghiêng người đi qua Thiếu Thi Trạch, Lâm Nghiên cố ý thoáng lệch kéo ra một chút khoảng cách. Dù sao dựa theo tính cách trung khuyển của hắn, nói không chừng nhân lúc này, sẽ bất ngờ cho bản thân một đao.

Không đúng ... Hơ hơ, nàng vừa rồi tiểu tâm phòng bị, giống như nghe được hắn hỏi, “Mặt của người thế nào?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng đã bị gió thổi bay, hoặc nhẹ như lông hồng làm cho người ta sinh ra ảo giác. Lâm Nghiên sùng sốt một chút, nghi hoặc nhìn thoáng qua bóng lưng hắn, đoán là bản thân nghe lầm rồi.

“Còn đâu đi? Về sau gặp loại sự tình này, ta không cần người tới chắn, người tiểu thân thể, sao có thể chống lại độc phụ kia.” Lâm Nghiên đưa tay chạm vào gương mặt nóng bừng của Thanh Mộc, tâm trầm xuống.

Nàng không rõ, vì sao có người sẽ đối chính mình như vậy tri kỷ, thay nàng chắn bàn tay, nàng ở hiện đại sống hai mươi mấy năm, cũng chưa gặp qua chuyện tốt như vậy.

Lúc này trở lại cổ đại, tự nhiên lại bắt đầu tin tưởng giữa người với người không ràng buộc trả giá. Lâm Nghiên nghĩ không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Tiểu thư nếu thật đau lòng Thanh Mộc, sao còn có thể cười.” Thanh Mộc thấy tiểu thư rốt cục lộ ra khuôn mặt tươi cười, giả bộ giận dữ.

“Này, người không có nghe nói có câu... Giận quá thành cười? Hơn nữa, xem nữ nhi của tiện nhân kia quỳ gối trước mặt chúng ta, tạm tha thứ nàng, lần sau lại tính sổ.” Lâm Nghiên nhếch cười, hào sảng vỗ vỗ vai nàng.

“Được rồi, tiểu thư lát nữa nhìn đến Thần Phi nhất định phải cẩn thận, chớ tùy hứng giống vừa rồi.” Thanh Mộc lại bắt đầu dong dài.

Mà Lâm Nghiên, giống như bắt đầu có thể nghe được lời nàng nói. Với nàng mà nói, ở trong này, nàng là thân nhân duy nhất của nàng. Một người duy nhất không cần mỗi ngày đề phòng.

“Đại tiểu thư tính tình ngay thẳng, thật là làm người ta thích, nói vậy Thần Phi nương nương sẽ không khó xử.” Tiểu thái giám dẫn đường nhin không được chen miệng nói.

“... Ta hiện tại là muốn đi gặp Thần Phi?” Lâm Nghiên luôn luôn tức giận, từ đầu liền không có nghe được lời nói của tiểu thái giám, chỉ biết là giờ phút này không ở trước mặt người Tướng phủ, nàng liền vừa lòng. Chẳng qua hiện tại mới phát hiện, bản thân phải đi gặp Thần Phi.

Cái quý gì? Chẳng lẽ là vừa mới ở trong yến hội tức giận còn chưa có tiêu hết ...

Lâm Nghiên nuốt ngụm nước miếng, bước chân bắt đầu thả chậm.

Tiểu thái giám thấy tình thế như vậy liền quay lại, thấy nàng về mặt thật là bi tráng, không khỏi an ủi cười nói, “Đại tiểu thư yên tâm, Thần Phi luôn luôn đối người hiền lành.”

Lâm Nghiên căn bản sẽ không yên tâm, mà lúc này mã nhập hiệp đạo, không thể không đi, nhiều nhất gặp chiêu phá chiêu. Nàng cũng không tin, nàng đường đường một giới tri thức, có thể luôn đầu không lại nhóm người cổ đại này.

Đi một hồi, tiểu thái giám dẫn Thanh Mộc ở ngoài chờ, dẫn Lâm Nghiên tiếp tục đi vào trong Kỳ Vân điện tràn ngập hương hoa.

Tiến điện, nhiều loại hoa đua sắc, hương khí lưu chuyển, một đám cung nữ ăn mặc trang nhã, mặt mỉm cười, xem cảnh tượng, Lâm Nghiên có cảm giác như xâm nhập cấm địa.

“Không cần câu thúc, ban thưởng ngồi.” Lâm Nghiên còn chưa có phản ứng kịp, đã vào nội cung, Thần Phi nương nương rất xa nghe được nàng đến, vội vàng sai hạ nhân mang ghế ngồi.

Lâm Nghiên cảm thấy bản thân hắn là hành lễ, cũng không tưởng, lúc này Thần Phi đã nhiệt tình chuẩn bị chỗ ngồi cho nàng.

Tiểu thái giám lại ở bên tai Thần Phi xì xào bàn tán một phen.

Lâm Nghiên không biết làm sao , mới vừa rồi ở trong yến hội, thái độ của nàng cũng không phải thế này. Sao lúc này giống thay đổi thành một người khác ?

Mỹ nhân độc ác ?

“Lâm Nghiên?” Thần Phi giống như nhìn thấu tâm tư của nàng , thuận thế kéo tay nàng , giống như không để ý vết sẹo trên mặt nàng .

Lâm Nghiên cảm thấy nơi này có khó hiểu.

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp.

Thần Phi là ... Gian vẫn là tởm? Lâm Nghiên giựt giựt khoe miệng , này xem cũng không giống như là Bách Hợp (đồng tính nữ)?

“Người đưa nhỏ này huệ chất lan tâm, bản cung thật sự là càng xem càng thích, nhất là hôm nay người vì bản cung làm thơ , bản cung mặc dù ở trên điện chưa từng khích lệ người, nhưng là bản cung tự nhiên sẽ không bạc đãi người.” Nói xong , Thần Phi vừa lòng cười cười, vẫy tay đi lại, vài cung nữ đứng bên cạnh ào ào mở ra hộp châu báu trong tay .

Hộp báu khắc hoa , vàng bạc trâm cài , ngọc bội ... tăn mát ra ánh sáng mê người .

Châu báu sáng lấp lánh ...

“Nương nương... Tán thưởng , nhưng mà lễ quá nặng, thần nữ có ngưng.” Lâm Nghiên thấy châu quang bảo khí , vội vàng chối từ, đầu tiên là khen nàng, còn thưởng lớn như vậy, tuy rằng... Nàng rất muốn nhận, nhưng là thấy thế nào đều cảm thấy đây là một cái hố.

Trên thực tế, như Lâm Nghiên suy nghĩ, đây cũng là chuyện xấu , Lâm Nghiên không biết, trong yến hội buổi tối bản thân đọc bài thơ của Lý Duyên Niên , ngọc thụ bạch dương vốn là dùng để hình dung, mỹ nhân phá thiên quân vạn mã, chiếm lấy tâm của Quân Vương . Nếu ở hiện đại , tự nhiên cũng chỉ dùng để đơn thuần hình dung mỹ nhân, nhưng mà cổ nhân lý giải, nó đúng như ý nghĩa về mặt câu chữ . Mọi người đều biết ý tứ như vậy mà Lâm Nghiên còn trước công chúng đọc ra bài thơ này để hình dung Thần Phi , tự nhiên là ai nghe xong đều không vừa ý .

Nhất là... Hoàng đế, tuy rằng bởi vì Hoàng đế trời sinh nhân từ hiền lành, không đáng truy cứu.

Nhưng nhiều người như vậy , trừ bỏ Thần Phi, tuy rằng nàng khi đó khẳng định rửa sạch hiềm nghi, làm bộ như trong sạch vô tội , nhưng là mặc cho ai như vậy khen sức quyến rũ của nữ nhân , đối phương đều sẽ âm thầm vui vẻ.

Huống hồ, này âm thầm còn có một tầng chính là, Thần Phi vốn là ái nữ của Lễ Bộ Thượng Thư , lại luôn luôn đã tâm bưng bưng tướng sinh ra Long tự, ngồi lên ngôi hoàng hậu , củng cố địa vị gia tộc. Mà lúc này Lâm Nghiên cả gan nói ra những lời này, chính hợp tâm ý Thần Phi , lại thấy bản thân phụ thân trước mặt mọi người ở trong yến hội cùng nàng một người xướng mặt đen một người xướng mặt trắng . Lâm Nghiên vốn là thân phận đặc thù, cùng Tướng phủ không hề giải oán, cho nên liền bắt đầu nghi hoặc nàng là không phải người mà phụ thân tuyển chọn .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngẩng đầu lên xem trẫm.

Thêm mới vừa rồi tiểu thái giám lại báo cho biết, tận mắt nhìn thấy Lâm Nghiên cùng Tướng phủ xung đột . Hiện tại Lâm Nghiên lại bị hủy dung , càng thêm xác định Lâm Nghiên là người mình, mà không liên quan đến thế lực của Tướng phủ .

Cho nên tránh không được thuận lý thành chương kêu nàng đến khen thưởng nhân tiện lung lạc một phen .

Lâm Nghiên trong lúc vô ý phạm phải một hồi trò cười lớn như vậy mà hồn nhiên không biết . Thái độ khiêm tốn làm cho Thần Phi càng thêm yên tâm, vừa định đứng dậy xem thưởng thế trên mặt nàng , suy nghĩ hần là ban thưởng nàng một ít thuốc mỡ.

Liên mệnh cung nữ đi xuống chuẩn bị, cũng không tưởng , lúc này ngoài điện chợt vang lên thanh âm của thái giám .

“Hoàng thượng giá lâm ~” nhịp điệu ngân nga vang vọng Kỳ Vân điện.

Thần Phi nghe xong không khỏi run lên , Lâm Nghiên nghe xong không khỏi mày nháy dưng.

Một giây qua đi, Thần Phi cười đến không khép miệng được , vui mừng nhường mấy xem Lâm Nghiên, đôi mắt đẹp lưu chuyển, mây hồng khắp mặt, từ lúc bản thân mình không khỏe, hoàng thượng đã hơn một tháng không có tới Kỳ Vân điện . Quả thực hôm nay Lâm Nghiên ở trên điện làm thơ , hoàng thượng cũng biết bản thân trân quý khó được, bắt đầu hiếm lạ , trước mắt người này, thật là phúc tinh.

Mà Lâm Nghiên bộ mặt cứng ngắc, mặt ủ mảy chau cảm thấy, tử kỳ của nàng nhanh đến, trách không được Thần Phi đưa cho bản thân nhiều thứ như vậy. Hóa ra là tại đây chờ bản thân để hoàng thượng nhìn xem, bản thân là vì leo lên quyền quý mới cố ý làm thơ. Có lẽ còn sẽ cho rằng tự bản thân mình liền có liên quan tới Kỳ Vân điện, là loại người sau lưng ra quỷ kế, mà trong phim truyền hình, hoàng thượng luôn luôn đều đặc biệt chán ghét loại người này.

Hai người đều có tâm sự riêng, đồng loạt đến trước cửa nghênh đón hoàng thượng, Lâm Nghiên càng giống con kiến bò trên chảo nóng, nghĩ như thế nào thu nhỏ lại cảm giác tồn tại, tốt nhất làm cho hoàng thượng căn bản không không chú ý nàng ở đây.

Ước gì, giờ phút này hoàng thượng đến, hẳn là... Tinh trùng lên não, đi thẳng vào vấn đề làm chuyện ấy, không để ý những người khác, đúng.

Hạ quyết tâm, Lâm Nghiên liếc nhìn đám cung nữ bên cạnh, quỳ ở một góc, phía sau cung nữ, gắt gao cúi đầu. Không quá năm phút, chợt nghe đến tiếng bước chân trầm ổn của hoàng thượng truyền đến.

Từng bước từng bước như là muốn đánh vào lòng người.

Lâm Nghiên khẩn trương giống như có thể nghe được tiếng tim đập của bản thân. Một lúc sau, tiếng bước chân từ từ dừng lại rồi.

Sao lại ngừng? Lâm Nghiên hơi hơi có loại dự cảm bất thường, thoáng ngẩng đầu, quả nhiên, một mặt hắc tuyến nhìn đôi giày mạ vàng dừng trước mặt bản thân.

Hoàng thượng... Trừ bỏ hẳn, ai sẽ đi đôi giày tôn quý xa xỉ này, Lâm Nghiên không khỏi nuốt ngụm nước miếng, an ủi bản thân, này tạm dừng nhất định là ngoài ý muốn.

Sở Duy Ngọc tiến điện đầu tiên liền thấy Lâm Nghiên đang quỳ rạp trên mặt đất. Bởi vì nàng... Tư thế cực kỳ khiến người đề ý.

Kỳ thực, Lâm Nghiên cảm thấy bản thân tư thế là thật bình thường, chính là nàng không biết, ở trong mắt Sở Duy Ngọc, đột ngột không hài hòa lại hoàn toàn là một loại ý cảnh khác.

Quả nhiên, chính là trùng hợp tạm dừng, vài giây sau, Lâm Nghiên thấy cặp giày tôn quý kia rốt cục chuyển đi rồi.

Không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hoàng thượng, nô tì hôm nay cố ý sai người làm bánh Phúc Linh mà hoàng thượng thích nhất, vừa định mang tới cho hoàng thượng, không nghĩ hoàng thượng đã tới rồi.” Thần Phi thân thiện mà thuần thực cười ảo choàng cho hoàng thượng, trong giọng nói tràn đầy then thũng cùng ôn nhu của tiểu nữ nhân, bên cạnh cung nữ biết điều đi xuống bưng lên bánh Phúc Linh.

“Ái phi dụng tâm rồi.” Sở Duy Ngọc ngồi ở ghế tựa đối diện Lâm Nghiên, ánh mắt sụp xuống, che khuất một chút buồn cười, hẳn nhưng là muốn nhìn nàng muốn giả vờ tới khi nào.

Lâm Nghiên cảm thấy thời khắc này, nàng là có thể vụng trộm rồi đi. Bởi vì lấy thái độ của Thần Phi vừa rồi đối với nàng, nếu thật sự là hảo ý, nàng trốn hẳn là không có việc gì. Nếu là ác ý, không trốn cũng không có kết cục tốt.

Vì thế... Lâm Nghiên nghĩ nghĩ, 36 Kế, chạy là thượng sách, yên lặng vươn chân.

Lại không ngờ đến, lúc này, Thần Phi bỗng nhiên giống như là nhớ tới nàng, nhân tình sáng lên, “Sắc trời không còn sớm, Lâm Nghiên cũng lưu lại cùng nhau dùng bữa đi.”

“Không.. Không cần.” Lâm Nghiên ngẩng đầu lên, nhìn nửa long bào, hơi có chút hoảng sợ nói.

“Không cần câu thúc.” Thần Phi đi tới kéo nàng, thoải mái cười cười.

Trong nháy mắt nàng ngẩng đầu, Sở Duy Ngọc liền thấy được vết sẹo, nhất thời, con ngươi híp lại, độ ẩm trên mặt bắt giác giảm xuống.

Lâm Nghiên thấy được Hoàng đế thấy bản thân sau, quả nhiên sắc mặt không tốt, ánh mắt không vui, chẳng qua... Hình như là từ lúc nhìn thấy mặt nàng.

Không phải bởi vì chính mình cùng với Thần Phi, mà là bởi vì mặt của chính mình?

Lâm Nghiên tròn mắt giật giật, nhất thời an tâm.

Xem ra, Hoàng đế chính là người ham sắc đẹp, nào có bản thân tương nhiều như vậy.

Đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, mặt mỉm cười lui về phía sau hai bước “Nương nương, hay là thôi đi, cha mẹ còn ở bên ngoài chờ... Nghiên Nhi đâu.”

“Vây... Ngươi trở về cẩn thận một chút.” Thần Phi tự nhiên biết nàng từ chối, nha đầu biết chuyện lại có tâm, định là muốn để bản thân cùng hoàng thượng ở lâu một ít. Quả nhiên, phụ thân tìm cho mình một người cơ trí.

Lâm Nghiên thấy nàng rất cục nả ra, không khỏi như được đại xá .

Lễ phép trộm nhìn sắc mặt thanh lãnh của Hoàng đế, lưu loát cúi đi.

Chẳng qua , lúc cúi tới cửa , lại nghe, giọng nói thanh lãnh đầy từ tính của hoàng thượng truyền tới , “Thừa Tướng đã cùng trăm thông báo hồi phủ rồi hả ?”

Một câu nói , làm Lâm Nghiên lão đảo, nhất thời đi cũng không được, ngừng cũng không xong , này... Hoàng đế bỗng nhiên nói những lời này là cái quỷ gì ? Giống như nghi hoặc lại như khẳng định.

Chẳng lẽ là... Vừa rồi bản thân hiểu lầm hấn ý nghĩ đơn giản rồi hả ? Kỳ thực hấn chính là biết, bản thân vụng trộm bị Thần Phi triệu kiến, tới bắt gian! Phi! Tôi bắt bản thân.

Bóng lưng cứng ngắc , sau một lúc lâu, Lâm Nghiên rơi lệ đầy mặt hạ quyết tâm, dù sao đánh chết không thể thừa nhận bản thân cùng Thần Phi có quan hệ, bằng không, đến lúc đó thâm cung có chuyện gì, đều rơi ở trên đầu nàng, bản thân không hay ho làm cái gì thành người chịu tội thay không nói. Còn muốn liên lụy Thanh Mộc đang ở ngoài cung .

“Hoàng thượng tha mạng ! Thần nữ chính là... Sợ gương mặt hung thần ác sát bắn ánh mắt hoàng thượng !” Lâm Nghiên nghĩ tốt xong , xoay người lại, rất quen phịch một tiếng quỳ xuống , thanh âm bi thương giá lạnh.

Sở Duy Ngọc tuần nhan âm trầm, không có chút nào bị nàng đá động, tương phản, gặp nàng như vậy lễ hoa đầm mưa, bi tráng giận dữ, vẻ mặt càng thêm sâu không lường được, ngón tay thon dài gõ vào chén ngọc , từng phát từng phát, nghe làm cho người ta cảm thấy như bị đòi mạng.

Lâm Nghiên nào biết đâu rằng, bài thơ lúc trước bản thân đọc trong yến hội , về mặt đó là Hoàng đế, nhưng là con dân Trường Nghi đều biết Hoàng đế hiền lành . Hấn làm sao có thể bởi vì chuyện này mà trách phạt con dân vô tâm sơ suất đâu? Cho nên, hấn dễ dàng tha thứ rồi.

“Ngẩng đầu lên xem trẫm.” Âm sắc hiền lành phối hợp với không khí đè nén , nghe thế nào đều có chút quý dị .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cẩn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đẩy hoàng thượng xuống nước

“Này... Không ổn không ổn.” Giọng nói kiên định bất khuất , phá lệ có chấp.

Lâm Nghiên càng không biết, lúc hấn nhìn đến vết sẹo trên mặt nàng , trong lòng là thương hại, nhưng là... Trong mắt nàng lại toát ra thần sắc như là xem hôn quân .

Cho nên, Sở Duy Ngọc ở trong mắt nàng, luôn luôn là hình tượng hôn quân tàn bạo háo sắc. Nàng thật đúng là bản lĩnh , quả nhiên không thể đối đãi như những con dân khác .

Lừa gạt không hiểu bùng lên , ánh mắt Sở Duy Ngọc vốn chính là âm trầm giờ độ ám đột nhiên giáng xuống.

“Này...” Thần Phi gặp tình huống bất thành linh , không biết như thế nào giải vây, lại càng không biết Hoàng đế trong ngày thường hiền lành ôn nhu, dấu điểm thần sắc , thế nào liền bỗng nhiên lạnh lùng làm cho người ta không dám nhìn thẳng .

Thế khó xử là lúc, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt không ngừng nhắc nhở Lâm Nghiên.

Lâm Nghiên gặp không khí xấu hổ, lại ngẩng đầu nhìn thấy Thần Phi không ngừng nháy mắt với bản thân , tương ám chỉ bản thân nhanh chút đi, nhận tín hiệu, nàng liền té chạy ra Kỳ Vân điện.

Sở Duy Ngọc một chút nhẫn nại cuối cùng cũng đã hết , chờ nàng có thể chân chính ý thức được bản thân sai ở đâu, cũng không tương , lúc này không chút do dự phui mông đi rồi?

“Bãi giả hời cung!” Vài giây sau, rõ ràng nghe thấy thanh âm của Hoàng đế có chút nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu thái giám sở không rõ tính tình Thiên Tử , sợ tới mức run lên một chút, lập tức đi theo phía sau Sở Duy Ngọc , thần sắc hốt hoảng xuất cung rồi.

Thần Phi trong lúc nhất thời nơi nào có thể phản ứng kịp, chỉ phải đuổi theo phía sau hoàng thượng , mang theo âm rung nói, “Nô tì cung tiễn hoàng thượng ~ “

“Hoàng... Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu ?” Ra Kỳ Vân điện, Sở Duy Ngọc cũng không có trực tiếp về chỗ ở Dưỡng Tâm điện , mà là sai bước đi về phía Ngự Hoa Viên .

Thêm sắc trời tối, tiểu thái giám cho dù lại sợ hãi, cũng nhin không được nhắc nhở hoàng thượng.

Sở Duy Ngọc lửa giận không chỗ phát tác, trong đầu lại không ngừng hiện ra đôi mắt sáng long lanh đầy khinh miệt của Lâm Nghiên, càng thêm buồn bực.

Vốn định đi Ngự Hoa Viên giải buồn, cũng không tương, trong bóng đêm thấy được một bóng dáng chạy tán loạn.

Mà thân hình kia trong nháy mắt giăng co với hắn, liền quay đầu bỏ chạy.

“Đứng lại!” Đế Vương trời sinh thanh âm uy nghiêm, làm Lâm Nghiên căng chân run lên, không cốt khí đứng ở nơi đó.

Đạp phá thiết hải vô mịch xử (tìm mòn gót giày mà không thấy), rốt cục lần này bắt được nàng, liền sẽ không tha nàng nữa. Cho dù nàng lại đau khổ cầu xin.

Một chút cười ngoan, vô ý phác họa ở trên sắc mặt của Sở Duy Ngọc.

Lâm Nghiên sinh không thể luyến nhìn trời, nàng quên bản thân là người mù đường! Lúc đến Kỳ Vân điện, tiểu thái giám liền dẫn nàng lòng vòng dạo quanh, nàng nhớ được là đi qua khu vườn hoa, bản thân thế nào tiến vào liền ra không được rồi hả? Hoàng cung cấu tạo không cần phức tạp hồ cha được không. Lúc này tìm không thấy đường về liền thôi, còn gặp Hoàng đế phúc hắc, người trước còn giả bộ để giữ hình tượng của bản thân, người sau còn không biết có phải hay không trực tiếp giết nàng diệt khẩu.

“Người... Người thế nào còn ở trong cung?” Tiểu thái giám phía sau Hoàng đế híp mắt nhìn hồi lâu, cũng nhìn ra bóng lưng kia là Lâm Nghiên, thấp giọng khiển trách.

“Ta... Đi ngang qua, bây giờ đi.” Lâm Nghiên bất cứ giả nào, lại chuẩn bị chạy đi.

“Quay lại ~” Sở Duy Ngọc nhìn ra tâm tư của nàng, hừ lạnh một tiếng, phát ra mệnh lệnh làm cho không người nào có thể kháng cự.

Đây chính là hoàng thượng, ai, không nghe lời hắn, bản thân có phải sẽ bị loạn côn đánh chết hay không, biểu tình anh dũng hy sinh đi về phía hắn.

Sở Duy Ngọc thoáng vừa lòng xem nàng khó được nghe lời một lần, lúc nhìn thấy biểu cảm của nàng sắc mặt lại đen thui một mảnh, nàng này bộ dáng bản thân chẳng lẽ có thể ăn nàng.

“Hoàng... Hoàng thượng.” Càng tiếp cận hắn, Lâm Nghiên càng cảm thấy hô hấp không thuận, Sở Duy Ngọc trên người có mùi rất khác biệt. Cho dù mùi hoa cũng khó che lấp, mà khí chất hồn nhiên thiên thành của hắn, càng làm cho bậc phàm nhân như nàng không dám cùng hắn thờ chung bầu không khí.

“Ngẩng đầu xem trẫm.” Sở Duy Ngọc thấy tư thế đánh chết không nhìn hắn, trong lòng không khỏi châm chọc, bình sinh lần đầu tiên cùng người khác trao đổi, cần dựa vào mệnh lệnh, làm nàng ngẩng đầu liền khó như vậy?

Thịnh truyền Trường Nghi Hoàng đế hiền lành, đối người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc.

Lâm Nghiên nghe xong, cảm thấy, quả nhiên Hoàng đế chính là tổng giám đốc bá đạo ở hiện đại, ngay cả nói chuyện với người khác đều tràn đầy nội tiết tố.

Nhưng nàng chẳng phải nữ chủ trong tiểu thuyết ngôn tình, nhiều nhất là một nữ phụ độc ác, hơn nữa... Là một nữ phụ mặt bị hủy đi, mà loại kịch tình khoa trương lại giả tạo, cũng không chắc sẽ dừng ở trên đầu nàng.

Lâm Nghiên nghi hoặc, đã là nữ phụ, không phải hắn là giả vờ kháng cự sao. Dứt khoát ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn.

Sở Duy Ngọc không nghĩ tới nàng sẽ không đùa giỡn tiểu xiếc, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cho nên... Lúc Lâm Nghiên thật sự không biết sợ ngẩng đầu, bản thân lại bị ánh mắt trong trẻo đột nhiên sắc tới của nàng làm cho kinh diễm. Dưới ánh trăng, trong ánh mắt nàng như là có hàng vạn ngôi sao ánh vào, cho dù lạnh nhạt như hắn, cũng có trong nháy mắt hoảng hốt cùng hỗn loạn.

Vốn, Lâm Nghiên là chuẩn bị không có sợ hãi, không có chột dạ để nói bản thân quá ngu xuẩn.

Cũng không nghĩ, khoảng khắc giăng co với ánh mắt xinh đẹp mà thâm thúy của thánh thượng lại sinh ra một loại yên tĩnh cùng kích động.

Này... Hiện tại hắn ánh mắt mê ly là cái gì quý? Lâm Nghiên khẩn trương nuốt từng ngụm nước miếng.

Sở Duy Ngọc rốt cục ý thức được bản thân luống cuống, nhưng là cho dù là như thế này, hắn vẫn là luyến tiếc dời ánh mắt, le.quy.don.cm chỉ cảm thấy ánh mắt gắt gao đó giống như gây cho hắn một loại cảm thụ trước nay chưa từng có, làm hắn không thể tự chủ.

Trước mắt nữ tử...

Cho nên nói, lần thứ ba Lâm Nghiên gặp Hoàng đế, Hoàng đế rõ ràng đối nàng thiên vị, hơn nữa giống như còn sinh ra cảm giác nhân nhậ không thể miêu tả.

Chỉ tiếc, loại tình cảnh này chỉ giằng co hai giây, liền lại biến thành ác mộng của Sở Duy Ngọc, thậm chí làm hấn phù định bản thân trong nháy mắt có được ý niệm điên cuồng, triệt để phải đem Lâm Nghiên sung quân biên cương.

Bởi vì Lâm Nghiên đẩy hấn vào trong sông, trời đông giá rét.

Sự tình phát sinh rất đột nhiên, trong giây phút Lâm Nghiên nhìn hoàng thượng xuất thần, hoàng thượng càng lúc càng dựa qua đây là chuyện gì xảy ra, dư quang thấy trên cây liễu phía sau lưng Hoàng đế, một con rắn lục đang uốn lượn chính vận sức chờ phát động, bỗng nhiên hướng tới gáy của hấn mà tập kích.

Bản năng, Lâm Nghiên đẩy ngã hấn, lại chưa từng chú ý, Hoàng đế cùng nàng đang đứng ở bên cạnh bờ sông.

Cho nên, này đây không quan trọng, lực đạo đột nhiên, hơn nữa Hoàng đế lại thất thần, trong thời khắc đông xuân giao tế, gió lạnh thấu xương. Sở Duy Ngọc long thể tôn quý vô cùng, liền bị kẻ mắng phu như Lâm Nghiên đẩy xuống sông.

“A ~~~ hoàng thượng!” Theo một tiếng phù phù ngocthuyl/le/quy/don vĩ đại bọt nước tung tóe văng lên, bên cạnh tiểu thái giám thét chói tai.

“Mau tới, người đến cứu giá, có thích khách ~”

“Ta...” Lâm Nghiên hảo tâm làm chuyện xấu, thấy hấn ngã xuống trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, hoa dung thất sắc.

Tiểu thái giám sợ tới mức cả người run run hô to kêu gọi quân chúng.

“Đừng kêu! Đừng kêu!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.